

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Saberhagen_Fred-Valky_s_Berserkry.PDB

PDB Name: Saberhagen F-Valky s Berserkry
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 19.9.2007
Modification Date: 19.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

FRED SABERHAGEN
VÁLKY S BERSERKRY

Po dobu přímého útoku byla vypnuta umělá gravitace. Pásy sice držely Mitche pevně, ale stav beztlíže mu dával pocit, že se mu chce létat a jeho tělo se chvělo vibracemi přicházejícího útoku. Němá temnota, lehká, ale bojovná hudba, to vše šlo stranou po několika rozkazech, které mu zazněly ve sluchátkách. Věděl, že venku číhají chladné zbraně a vraždící stroj, nepředstavitelná síla, se kterou se teď měli setkat. Ted'...

Realita otřásla jejich výsadečnou kabinou, když se loď setkala s vnějším pláštěm berserkra. Speciální nálož umístěná na špičce explodovala a široce otevřela kovovou kůži automatického zabijáka. Asi pět sekund po výbuchu se rozptýlil oblak odpařeného kovu. Solar Spot se jako šíp pomalu nořil do těla svého protivníka.

Mitch ještě naposledy promluvil s můstkem Solar Spotu, zatím co jeho muži už kolem něj klesali volným pádem k propusti, nechávající ho pozadu. Jejich mobilní světlomety vrhaly do okolí vějíře světla.

"Můj kontrolní panel ukazuje, že vstup Tři není jako jediný blokován," řekl. "Jdeme tam všichni."

"Pamatujte," řekl venušanský hlas. "Vaším prvotním úkolem je chránit tuto loď před protiútokem."

"Potvrzuji příjem." Když mu chtěli dávat rady do života, tak si měli vybrat vhodnější okamžik. Ted' na to nebyl čas.

Přerušil spojení a pospíchal za svými muži.

Další dvě lodě poslaly své jednotky někam hluboko do řídicího centra berserkra, aby získaly strategické informace.

Výsadkáři ze Solar Spotu se snažili najít a zachránit nějaké zajatce, kteří by na palubě berserkra mohli být. Stroj obvykle držel své vězně poblíž povrchu, takže se muži rozdělili na oddíly a začali prohledávat, kilometr za kilometrem, obrovskou rozlohu berserkrova kovového pláště.

Ve spleti rozbitých robotů, hned za vstupní komorou, nenarazili na žádný odpor. Možná nebyli berserkři stavěni na to, aby dokázali bojovat uvnitř sebe - v tom spočívala jediná naděje lidské flotily před nadcházející rozhodující bitvou.

Název originálu: BERSERKER WARS

Ilustrace na obálce: Petr Willert

Překlad: Martin Hurtík

© 1981 by Fred Saberhagen

© 1994 for Czech Translation by Martin Hurtík

© 1994 for Cover Art by Petr Willert

© 1994 for Czech edition Argenit

Vydalo nakladatelství ARGENIT jako svou 3. publikaci

Ostrava 1995, 1. vydání

Náklad: 5 000 výtisků

Tisk: Těšínská tiskárna, a. s.

VÁLKY S BERSERKRY

Pravdivý příběh boje lidstva se silami absolutního zla

ÚVOD

Začátek zprávy

Informace o soukromém archivu Třetího historika

Záznam, který shrnuje historii Galaxie do dvaceti stran.

Vysílací kód: TMT

Heslo: Propadliště XIII

Odesláno: 7645.11.0

Odesílatel: Archivář Ingli, koordinátor Expedice

Příjemce: Hlavní koordinátor, Pozemské archivy,

Centrála koordinace obrany

Halovi: Jsme tady, obklopeni přátelskými carpany, které jsme donedávna viděli jen jednou nebo dvakrát, a to ještě obklopené jakousi bariérou. Všechno se začíná dařit tak, jak bylo očekáváno. Nejistili jsme nic, co by odporovalo zkušenostem z tisíciletých náhodných, letných kontaktů mezi našimi rasami. Mimochodem, začíná se mi zdát, že naše první setkání nebylo náhodné a podezřele přesně souhlasí s počátkem války s berserkry. Později dodám další informace na toto téma.

Nejdříve bych však chtěl popsat to, o čem si myslím, že je naším největším úspěchem na této misi. Místo, kde teď žijeme, by se dalo popsat jako velká, pohodlná knihovna, ve které máme volný přístup k obrovské masě informací. (Mimochodem, doufám, že s výzkumným týmem carpanů na Zemi je zacházeno stejně dobře, jako zde s námi.) Jak jsme předpokládali, většina z těchto dat je pro nás zatím nepochopitelná a tedy nepoužitelná. Ale již dříve nás naši hostitelé upozornili na záznamy, které jsme později začali nazývat soukromý archiv Třetího historika. Po jejich částečném prostudování jsme se s kolegy shodli na tom, že je pravděpodobně psal stejný carpan, který před mnoha generacemi, v době, kdy nebezpečí útoku berserků bylo dokonce ještě větší než dnes, posílal zprávy našim předkům. Protože kopie této zprávy jde přímo vojákům, Hale, vydrž prosím tě chvíli, musím zařadit několik údajů z historie. Nemůžeme očekávat, že všichni příjemci zprávy o tom budou vědět tolik, co my.

Až do tohoto okamžiku, všechny zprávy, které jsme kdy měli přímo od carpanů - o berserkrech, Tvůrcích, carpanech samotných, starší rase, téměř vše - přišly na naše planety od tvora, kterého známe jen jako Třetího historika. On - nebo ona, jazyk carpanů nerozlišuje pohlaví a zdá se, že se nezajímá o pohlaví více než my o krevní skupiny - žil před staletími a podle mých informací, po stejnou dobu od něj nebyla na žádné naší planetě přijata nová zpráva.

Takže stále o osobě Třetího historika téměř nic nevíme, stejně jako nemáme žádné osobní informace o žádném carpanovi. A bohužel se mi zdá, že naše expedice je ani nedokáže zjistit. Samozřejmě že se ptáme, zvláště po tom, co jsme objevili v jeho archivu typické podpisy, které nesly též zprávy odesílané našim předkům. Na naše otázky je však odpovídáno typickým, nic nevysvětlujícím způsobem, o kterém se zmíním později. Stále ještě neznáme význam čísla v jeho jméně. Zdá se, že byl v pořadí třetím vedoucím historikem - předpokládáme, že takový post mezi carpany existuje - vzhledem k velmi dlouhé historii, kterou se jejich rasa honosí. Nebo by se mohla honosit, pokud by to vůbec uměla.

Když jsem se přímo zeptal, řekli mi, že Třetí historik stále ještě žije. To mě dost překvapilo. Myslím, že tisíciletý životní cyklus by však nemusel být tak nereálný, dokonce i pro rasu s námi srovnatelnou v biologickém opotřebovávání.

Avšak když jsem přímo požádal o setkání s ním, nebo alespoň o sdělení místa jeho současného pobytu, bylo mi jednoznačně řečeno, že Třetí historik je teď mrtvý. Jedna z příloh této zprávy obsahuje záznam tohoto rozhovoru.

Dovolím si ještě malou odbočku od tématu soukromých záznamů Třetího historika. Za ten krátký čas, co jsme zde, jsme měli více kontaktů tváří v tvář (jestli se to tak dá nazvat, víte co tím myslím) s carpany, než kterýkoliv solarian v celé lidské historii. Jak je vám všem známo, dychtivě jsme po této šanci sáhli. Celou dlouhou cestu sem jsme se přesvědčovali, že s dobrou vůlí na obou stranách se pronikavě zlepši naše komunikace, a to na úroveň, kterou dosud nikdo z naší rasy nezaznamenal. Přiletěli jsme sem sbírat informace hlavně o historii Galaxie, doložené fakty, daty, čísla. Musíme získat všechny dostupné informace, i ty, o nichž si myslí oni sami, že jsou bezcenné. Narazili jsme též na carpany, kteří se o nás opravdu chtějí něco dozvědět a komunikují s námi.

Musím dodávat, že tak daleko se ještě nikdo nikdy nedostal? Že nakonec vždy převládne formální tón, kdykoliv se my solariané chceme dozvědět něco o carpanské duchovní a sociální situaci? (Armádní zájemci si mohou vyhledat mou monografii nazvanou Tónové stupnice v komunikaci carpanů, někdo z archivu vám rád udělá kopie.) Způsob, jakým naši hostitelé nazírají na Vesmír, je zcela jiný než náš. Zjistí uji, že musím odložit ještě jednou otřelou frázi, ale slibuji, že už se to v dalších zprávách neobjeví. Carpanské myšlení se velmi, velmi liší od našeho.

Samozřejmě, že informace, které jsme carpanům předávali, byly podle našeho způsobu uvažování stručným a jasným přehledem historie nás, solarianské odnože lidské rasy. Od našeho původu z planety Země přes pozdější fáze expanze a vývoje až do současnosti, kdy jsme dominantní životní formou na více než tisíce planetách ve více než sedmi stech planetárních systémech. Nezmínili jsme se o vrozených a uměle vypěstovaných návycích lidstva, o využívání celé palety politických a ekonomických organizací, které spolu dobře spolupracují po celou dobu tisícileté války s berserkry.

Abych řekl pravdu, tak nevím, co si naši hostitelé o této prezentaci solarianské rasy myslí. Jsou chvíle, kdy věřím, že to vše už o nás věděli dříve, že snad ví dokonce víc, než jsme jim řekli, od poslední podrobné výrobní statistiky po jejich vlastní rozsáhlé mentální aktivity. A jindy zase přijdou okamžiky, kdy si myslím, že jsme jim zcela lhostejní, že se o nás vůbec nestarají a naslouchají nám jen ze zdvořilosti. Vyjadřují svůj dík, když jim předáme nějaké informace, stejně jako vyjadřují dík za všechno, co naše rasa udělala. Ale nikdy nekomentují to, co jim sdělujeme. Nikdy nekladou dychtivé otázky.

Takhle tedy vypadá naše současná situace. Jsme zde, je s námi velmi zdvořile zacházeno a naši hostitelé se nám líbí. A my se líbíme jim a jsou rádi, že jsme zde, i když by se nedalo říct, že rádi pobývají v naší společnosti. Zdá se, že pro nás dělali, dělají a budou dělat něco důležitého. Taková je tedy dnes situace a taková byla i v den našeho přiletu. Vlastně jsme jim jen mohli poslat děkovný dopis a ukázat tak dobré vychování...

S výjimkou jedné věci. Představování naší vlastní historie mělo alespoň jeden dobrý efekt. Naši hostitelé totiž pochopili, jak si představujeme přístup k historii. To je možná přimělo, aby nám ukázali ten úsek knihovny, jehož obsah

se blíží našim představám.

Bylo to asi jeden standardní den po předání informací o naší civilizaci. Ty jsme jim předávali přibližně jeden standardní den po našem přiletu. Potom nás tedy zavedli k sekci s archivem Třetího historika. Myslím, že jsem se už zmínil o tom, že tento archiv zabírá jen velmi malou část knihovny. Je velmi komfortní, i když toto uměle vytvořené slovo je zcela nepostačující. Zdá se, jako by knihovna byla vystavěna solariany. Gravitace, atmosféra, osvětlení, nábytek, barvy a další věci jsou podle našich měřítek velmi příjemné. V hojném počtu zde rostou zelené rostliny. A carmpanský informační systém pracuje mnohem lépe než náš, pokud přesně víme, co chceme. Podrobnosti doplníme na vyžádání po návratu domů. Myšlenka tak rozšířená mezi solariany, totiž že jsme technicky vyspělejší než carmpané, platí jak se zdá jen v několika málo oblastech.

Ale zpět k hlavnímu tématu. Zatím co soukromé poznámky Třetího historika, které jsme zde objevili, jsou daleko obtížněji přeložitelné, než by se nám líbilo, jsou zprávy, které zasilal před staletími našim předkům, pro solariany snadno pochopitelné a srozumitelnější než jakákoliv carmpanská, literárně-historická práce, se kterou jsem se kdy setkal. Samozřejmě nemluví o mapách a katalozích, které při svém vzácném výskytu často měly jen omezené použití. I kdyby jsme sem přiletěli bez znalosti části díla Třetího historika, stále by pro nás byl zajímavý jeho archiv, ve kterém se intenzivně zabýval nebo zabývá dvěma záležitostmi. První z nich je, z nějakého důvodu, naše vlastní rasa. Tak, jako v jeho dříve publikovaných zprávách, i zde opakovaně vyjadřuje carmpanskou vděčnost za náš boj, za vítězství i oběti v dlouhé a strašné válce proti tomu, co nazývá neživým nepřítelem. Zdá se mi, že mnoho zpráv uložených v archivu nám bylo určeno, avšak neodesláno, že to neustálé opakování diků musí být formou podpory našemu boji. Druhou hlavní oblastí zájmů Třetího historika, jak vyplývá ze zpráv odeslaných i z těch nově objevených, byli berserkři. Krátce, náš nejvýznamnější náález v jeho archivu je elektronický záznam (přikládám pochopitelně kopii), jehož záměrem je podat stručný přehled a základní informace o tak významné záležitosti, jakou je historie všech obydlených částí Galaxie tak hluboko do minulosti, kam až záznamy carmpanů sahají. A kořeny jejich rasy, jak bych rád připoměl, jsou desítky miliónů let staré. Všechno co jsme zde zjistili nás utvrzuje v domněnce, že carmpanské mentální sondy jsou schopny obsáhnout půl Galaxie, ale zdá se, že je skutečně nejsou schopni využívat pro vojenské nebo obchodní účely, pro které bychom je rádi využili my.

Když jsem začal připravovat tuto zprávu, tak jsem doufal, že budu schopen k ní přiložit alespoň pokusný překlad Historického dokumentu (dále jen HD), objeveného v soukromém archivu Třetího historika. Bez krátkého dodatku (viz dále) by se dal shrnout do dvaceti stran, je opravdu tak krátký. Ale bohužel, čím déle HD studuji a překládám, tím více si uvědomuji, jak je komplikovaný - je to nějaký druh poezie. Myslím, že ty, Hale, víš jak těžké může překládání poezie být. Vrstva za vrstvou, různé navrhované významy, to se mi zdá v nejlepším případě obtížně zpracovatelné a navíc je celý HD obklopen vyprávěním, které samo o sobě může být překládáno mnoha způsoby. Informace nejsou ukládány jen vrstvu po vrstvě, ale též podle interferenčního modelu, nebo alespoň něčeho podobného, co způsobuje vzájemnou provázanost vrstev. Obávám se, že jsem si to ještě neujasně. V následujících zprávách bych chtěl podrobněji popsat tento abstraktní, hologramu podobný systém.

Teď bych se však zmínil o jednom definitivně potvrzeném faktu z HD. Týká se Tvůrců. Byla to válečná rasa už dávno před tím, než konstruovali berserkry. Je zcela jasné, že před svým osudným experimentem Tvůrci bojovali ve čtyřech dlouhých a zoufalých mezihvězdných válkách, které znamenaly vyhlazení alespoň čtyř dalších civilizací. Tyto čtyři oběti jsou bohužel v HD popsány pouze tónovou stupnicí sociálně-duchovních (náboženských?) poznámek. Zda bude možný popis těchto civilizací v jazyce solarianů jejich pravými jmény není ještě stále jasné, protože jsem jen nad jmény těchto civilizací strávil u našeho palubního počítače dva bezvýsledné dny.

Poznámka: Naši hostitelé mě ujistili, že můžeme podle svých potřeb využívat carmpanské počítače, které, jak tvrdili, mají mnohem vyšší kapacitu, než náš vlastní palubní počítač. Jediným problémem je, jak jejich počítačům zadávat naše data. Nevěřím, že je někdy budeme schopni využít. Je to stejně nemožné jako vysvětlit carmpanům náš způsob myšlení. Ještě jsem nezjistil, jestli jejich počítače též pracují v systému tónových stupnic, ale už jsem si jist, že nepracují v binárním kódu jako naše.

Další nepopiratelný fakt týkající se Tvůrců a potvrzený v HD: Byla to rasa podobného vzhledu jako lidé, možná jen trochu štíhlejší, která pravděpodobně vznikla na planetě menší než Země. Dá se předpokládat, že ženy měly větší sklony k boji než muži a je jisté, že byly poněkud urostlejší. Každý tvůrce měl jen jedno kyklopské oko a pár externích pohlavních orgánů (stejněho pohlaví), takže kopulace musela být nutně dvojí. Tvůrci komunikovali pomocí zvukových vln tak jako my a carmpané, ale jejich výtvoři, berserkři, nebyly vybaveny schopností takto komunikovat, alespoň pokud je nám známo. Neměli ani žádné další prostředky, jak rozlišit své tvůrce od dalších forem života v Galaxii, a to ani při plnění svého základního úkolu, vyhledávat a ničit vše živé. Samozřejmě, asi existoval nějaký systém, který měl chránit Tvůrce před všeobecným masakrem všeho živého, systém, který však v zápětí selhal a nikdy už nebyl zabudován do novějších modelů berserkřů, postavených díky autoreprodukčnímu systému. Na druhé straně, původní berserkři mohli být aktivováni ve velké vzdálenosti od planety Tvůrců, kteří si asi mysleli, že jim samotným smrtelnostné stroje z té dálky nemohou uškodit. V každém případě máme teď hypotézu, založenou na prastarých záznamech, že Tvůrci se nakonec sami stali obětí svých výtvořů.

Je jisté, že Tvůrci už neexistují. Třetí historik o nich mluví pouze v minulém čase, což nedělá v případě žádné jiné rasy, o které sami víme, že ještě existuje. Útržky záznamů, které jsme zde našli, ukazují vzhled Tvůrců a obsahují též ukázky jejich řeči. Neliší se podstatně od jiných starých záznamů, které jsem již dříve viděl a pokud vím, měly by někde v solarianském archivu být jejich kopie. (Nikdo z naší expedice není bohužel specialista na historii Tvůrců. Jestli ale taková specializace existuje, bude asi velmi vzácná.)

Kopie všech útržků záznamů o Tvůrcích budou přiloženy k této zprávě. Jak je získali carmpané není bohužel jasné,

protože naši hostitelé nemají přístup k vrakům berserkrů, ze kterých pochází náš materiál. Mnoho z těchto záznamů jsou jen útržky, které trvají jen několik sekund. Po převodu do solarianských termínů se ukázalo, že to jsou politické projevy, pronášené před shromážděnými masami skandujících Tvůrců. Jeden fragment mi však nepřipomíná nic z toho, co jsem již dříve viděl, i když někteří členové expedice tvrdili, že to již znají - scéna Tvůrců předvádějících něco, co by mohl být tanec, nebo snad nějaká aplikace rytmičtých mučících strojů na nezvykle velké ženě. (Nemusím zde snad připomínat, že všechny tyto interpretace by měly být považovány za pokusné.) Hlas v záznamu, stejně jako v jiných podobných fragmentech, tvoří mlaskavé a kňučivé zvuky, asi nereprodukovatelné solarianským, ani carmpanským zvukovým orgánem.

A je zde ještě jeden fragment, značně se lišící od všech ostatních. V něm se krátce objevují příslušníci jiné, nám dosud neznámé, rasy. Někteří členové expedice se domnívají, že by to mohly být snad jediné záznamy zatím bezejmenných protivníků Tvůrců v jejich poslední válce, tvorové, jejichž zničení by nebylo možné bez zoufalého hazardu - konstrukce berserkrů. Někteří členové expedice též poukazují na podobnost mezi tímto záznamem Tvůrců a jedním druhem solarianského umění z dávné minulosti. Zobrazuje obtloustlé, do červena zbarvené bytosti s tak malými končetinami, že se zdá, jako by neměly vůbec žádné. Tohle všechno je v kontrastu s těly Tvůrců. Tato Rudá rasa je zmíněna jen několika okrajovými poznámkami (samozřejmě v tónovém systému), které pravděpodobně připojil sám Třetí historik. Překlad, jak jsem se již zmínil, je stále nejistý.

V žádném dokumentu, který jsme dosud v této knihovně zkoumali, nebyly nikdy uvedeny konkrétní údaje o rozsahu sfér zájmů různých ras, nic o počtu jejich světů, síle flotil, populaci, atd. Vzácné jsou i přesné fyzické popisy. Víme, že všichni carmpani se perfektně vyznají, když potřebují, v mezihvězdné navigaci, a že postavili kosmické lodě s autopiloty, kteří se dokáží orientovat v jakémkoliv běžně používaném systému mezihvězdné navigace.

Přesto jsme stále ještě nenašli žádnou stopu po údajích typu: kolik inteligentních ras žije ve Vesmíru a kolik je živých nebo vyhynulých odnoží lidstva v Galaxii, o kterých carmpani ví. Jak jsem se již zmínil, alarmujícím faktem je, že tato knihovna neobsahuje žádná čísla a měření jakéhokoli druhu. Rasa, která cestuje vesmírem bez využívání matematiky (se všeobecně známou výjimkou jejich Proroků pravděpodobnosti), dokonce bez všech výpočtů, je, slušně řečeno, pro nás paradoxem. A já si začínám myslet, že v našich solarianských mozcích nacházejí carmpani a jim příbuzné rasy podobné paradoxy, jež jsou jim nesrozumitelné a vyžadují opakované vysvětlování.

(Poznámka pro armádu: pojem carmpan neznamena, což si většina lidí neuvědomuje, odvozený výraz od termínu, kterým se sami nazývají, ale místo, kde se naše dvě rasy poprvé setkaly.)

My, členové expedice, jsme pochopitelně o těchto překladatelských, ale i jiných problémech s našimi neuvěřitelně zdvořilými a pozornými hostiteli diskutovali. Pokud jsme pochopili z jejich odpovědí, tak věří, že například počet inteligentních ras, existujících v naší Galaxii je něco, o co by se nikdo neměl zajímat - nebo, pokud je to známo, nemělo by se to sdělovat. Navzdory upřímné snaze obou stran jsem nemohl pochopit proč. Znalost a rozšiřování tohoto čísla je asi něco jako hřích, nebo nevhodné chování, nebo je možná zcestným vědeckým myšlením, protože neexistuje zřejmě způsob, jak to zjistit přesně. (Nebo se tyto důvody prolínají.)

Musím to zkrátit. Pravdivá a smysluplná odpověď však určitě existuje.

Ano, je to tak. Ale pravdivá odpověď nějak zasahuje centrální oblasti Galaxie, nebo snad něco (někoho?) umístěné (žijící?) poblíž centra Galaxie. "Všechny přesné výpočty týkající se počtu ras by měly být prováděny tam," tak zní přesný překlad toho, co mi řekl naši hostitelé. Těžko bych vám dokázal vysvětlit, který z nich to řekl. Stále ještě máme problémy s jejich rozlišováním. Ale položil jsem mu - nebo jí - ještě několik otázek, které by upřesnily identifikaci té věci nebo osoby z Centra ovlivňující počítání ras. Nedostal jsem však žádnou uspokojivou odpověď, jen jedno slovo, označující nějakou komplexní strukturu.

Poté naši hostitelé učinili společné prohlášení, které přikládám i s překladem. Chtěli říct asi toto: "Vyjadřujeme velký smutek nad osudem inteligentních ras naší Galaxie bez ohledu na jejich fyzický vzhled, které se staly obětí Tvůrců nebo berserkrů nebo dalších faktorů nám dosud neznámých a též ras, jež žijí mimo dosah náš nebo hrdinných solarianů, a tudíž je nám jejich tragický osud zatím neznámý. Ztráty těchto civilizací znamenají, že bylo zničeno mnoho výsledků jejich tvořivé práce, kterých budeme muset postupně sami znovu dosáhnout, než bude Galaxie moci být kvalifikovaně posouzena a využita."

Překlad této pasáže byl pro mě relativně lehký, takže jsem přesvědčen, že některý z carmpanů musel strávit velké množství času tím, že ji předem připravil a že čekala na použití, dokud nepříjde ta správná chvíle. Je možné, že by mezi těmi, se kterými jsme se dnes setkali, byl sám Třetí historik? Myslím si, že to je velmi pravděpodobné a zároveň pochybuji o tom, že se to někdy dozvíme. Mohl být v některém z těch pomalých, téměř čtvercových carmpanských těl, tak nepoměrných vzhledem k masivním strojům, které konstruuji, i když se vyhýbají některým materiálům... Myslím si, že jsem se zmínil v předchozí pasáži o tom, že máme málokdy příležitost dobře si carmpany prohlédnout, i když jsme spolu často v kontaktu a komunikujeme s nimi. Místnosti, ve kterých se většinou setkáváme, jsou všechny plné výklenků a nízkých přepážek s dostatkem živé zeleně, abychom se cítili jako v zahradě. Vnitřní osvětlení, jak jsem se již dříve zmínil, je pro solarianské oči velmi příjemné. Můžeme se na carmpany dívat a dokonce se jich i dotýkat, abychom uspokojili naši zvědavost. Ale současně se od nás zdržují alespoň ve vzdálenosti dosahu ruky a často se uchylují do rohů nebo za popínavé rostlinstvo. My se k nim pochopitelně nevтіráme. Já osobně jsem zjistil, že se taky někdy během konverzace dívám po zeleni, vydávající nějaký druh, nejsem botanik, výparů. Díky nim je mi celé jejich uspořádání a ta přemíra zeleně více než podezřelá.

To ale odbočuji. Zpět k Historickému Dokumentu. Způsob, jakým se prezentuje carmpanské nazírání na Vesmír nás nepřekvapuje. Vesmír na úrovni galaxií (vyšší úrovně jsou zmíněny, ale nejsou popsány) je popisován termíny jako organizované shluky, nebo skupiny. Nikdo z expedice není tak dobrý astronom nebo kosmolog, aby mohl posoudit, zda se nějak zásadně liší carmpanský a náš popis. V podstatě používá Třetí historik tohoto popisu jen jako pozadí k

problémům, kterými se především zabývá: Pochází berserkři, ať už jakéhokoliv druhu, z naší Galaxie? Jestli ne, budou schopny civilizace obývající ony vzdálené megasytémy čelit nebezpečí tak, jako solariané? Tato pasáž se skrytým významem nám říká, že jsme vlastně se svými schopnostmi velmi vzácný druh, což mě samozřejmě, přiznávám, poněkud vyděsilo.

Krátce po přečtení této vzrušující pasáže jsem se poprvé odvážil položit našim hostitelům osobní otázku. Třetí historik v některých zprávách, odesílaných našim předkům, uvedl, že se mu "nelíbí skryté myšlenky" solarianských mužů a žen, kteří od něj byli po celou dobu vzdálení mnoho parseků, stejně jako oddělení hlubinami času, i když vezmeme v úvahu relativistické efekty. Když to mi posluchači potvrdili, zeptal jsem se, zda je v současné době nějaký carmpan schopný čist lidské myšlenky a jestli ano, zda to dělají. Odpověď jsem dostal rychle a byla důrazně odmítavá, nejjednoznačnější odpověď, jakou jsem tu kdy dostal. "Jsme příliš blízko sebe, aby bylo něco takového možné."

VHD se Třetí historik zabývá ještě další vzrušující otázkou související s tou předchozí. Mohli ve vzdálené historii naší Galaxie (v kontextu se mluví o miliardě let nebo i více) existovat jiní berserkři, nezávislí na těch současných? Uvádí citáty které, jak se zdá, podporují tuto myšlenku, i když jim nerozumím (viz příložený záznam). Tato myšlenka mě stále pronásleduje a říkám si, jestli nějaká Starší rasa ještě existuje. Představa, že nějaká civilizace přežila nebezpečné řádění berserkřů vícekrát ve své historii, mě naplňuje nadějí.

Jedna členka naší expedice nás nedávno informovala o významném objevu (viz její vlastní zpráva). V jednom vzdáleném koutě knihovny našla záznam popisující "vícedruhové konstrukce života" který je dokonce o milióny standardních let starší než carmpani samotní. Přeložil jsem to jako "konstrukce života", čímž chci říct, že se jedná o živé věci složené z jiných živých věcí. Pokud to překládáme správně je divné, že se HD nezmiňuje o podobných tvorech. Je ale možné, že se o nich zmiňuje, jenže tyto informace leží asi uprostřed tónové stupnice významových vrstev.

Tady mě napadá další otázka. Mezi solarianskými historiky není ničím novým, ale zde začíná být aktuální. Znali carmpani Tvůrce, nebo je znali před tím, než se Tvůrci zapletli do své poslední války, která přinesla ta vraždicí monstra? Běžné historické záznamy tvrdí, že ne. Věděli carmpani o berserkrech, když se ta hrozná stvoření poprvé předvedla?

Mírumilovní carmpani by však těžko opomenuli poslat varování přímo ohroženým rasám. Ale nemáme k dispozici ani údaje, že takové varování neodesílali. Pro některé civilizace mohlo takové varování přijít pozdě, některé ho možná nedokázaly využít, některé snad dokonce nevěřily. Pro carmpany je typické, že takové varování by posílali mimosmyslovým kanálem, přímo do podvědomí příjemců, jestli něco takového ovšem dokážou. Já myslím, že ano. Alespoň část takového varování totiž mohla způsobit to, co se těžko vysvětluje jiným způsobem. Že na mnoha solarianských planetách se nezávisle na sobě začala budovat moderní armáda a to několik desetiletí před tím, než naše detektory zachytily z hlubin vesmíru rádiový signál prvního berserkra.

A je faktem, že se solariané setkali poprvé s carmpany krátce před tím, než první berserkř náhle zaútočil na jednu naši planetu. Dokonce i na relativně podrobně členěné solarianské časové úseky byla tato dvě setkání, dvě tak významné události, skutečně téměř paralelní. Co by to bylo za náhodu? Znamenala naši jedinou šanci? Jestli se někdy setkám s carmpanským Prorokem pravděpodobnosti, musím se ho zeptat, zda by se taková náhoda vůbec dala spočítat. Ještě jsem s našimi hostiteli nekonzultoval jeden problém. Zda ten slavný první kontakt mezi našimi rasami byl dlouhodobým výsledkem intenzivního výzkumu vesmíru solariany, nebo zda ho načasovali carmpani ze svých vlastních důvodů, věděli o nás už dlouho předtím. Nebo zda jsme byli vybráni a adoptováni, když nastal čas a přenesení na Galaktické pódium, abychom hráli svou roli, když byly potřebné naše zbraně a odhodlanost pro záchranu života v Galaxii.

I kdyby byly tyto domněnky pravdivé, stále si ještě nejsem jistý, že bychom měli carmpany z tohoto podvodu obviňovat. Oni berserkři nestvořili a ani je neposlali našim směrem. Stejně bychom s nimi museli bojovat, i kdybychom nebyli s carmpany v kontaktu. Máme je obviňovat z toho, že nás jasně a přímo nevarovali? Byli jsme vždy podezřívaví a nedůvěřiví lidé, kteří nepotřebovali žádné varování, aby byli na stráž. Možná bychom nebyli ten první významný den boje mezi námi a mechanickým nepřítelem schopni vrátit berserkřům úder o mikrosekundu rychleji, pokud by nám před tím carmpani nic nenašeptávali.

A já, stejně jako mnoho dalších solarianů cítím, že carmpanská přítomnost, jejich vliv, nám po celou válku pomáhaly. Díky nim jsme se dozvěděli o Starší rase a též mnoha dalších, mnohem bezmocnějších. Ještě nás čeká hodně bojů, abychom mohli přežít, bojů za naše vlastní chrámy a bohy, a teď už víme, že bojujeme taky za jiné, za život v celé Galaxii.

Když válka před tisíci lety začala, tak jsme věřili, že ještě zažijeme konečné vítězství. Ta víra se šířila mezi solariany, věřili jsme, že carmpani, jakkoliv jsou mírumilovní, budou okolnostmi přinuceni vzít do ruky zbraně. Koneckonců vyhýbání se boji s berserkry znamená být vinen nečinností, která způsobuje smrt nevinných obětí. V této válce, na rozdíl od těch předchozích, bojovat neznamenal zabíjet. K mechanickému nepříteli nelze cítit soucit nebo lítost už kvůli raketám, které proti nám odpaluje. Ale pro carmpany to nebyla jen záležitost volby. Přípravu nutnou pro přímý boj, duševní a citové schopnosti, které jsou mnohdy důležitější než fyzické, to vše ztratili již před mnoha generacemi, když ztratili vůli bojovat, nebo když se tato vůle proměnila v něco jiného.

Existuje mezi námi též názor, že carmpani s berserkry bojovali, a to velmi úspěšně. Bojovali tak úspěšně, že většina jich je ještě stále naživu i po tisíci letech bojů, což je, s přihlédnutím k podstatě berserkřů, úctyhodný výkon. Byla to pro carmpany jen záležitost volby a použití neefektivnější dostupné zbraně, kterou jsme se stali my. Přesvědčili se, že jsme pochopili význam nebezpečí představovaného berserkry a pak se nám odklidili z cesty, abychom s těmi mechanickými zabijáky bojovali sami a čas od času nám poskytují jen nějakou tu nepřímou pomoc.

Jiný názor říká, že carmpani nám už pomohli víc, než si vůbec dokážeme uvědomit. Nejen že znají své možnosti, ale znají taky meze těch našich lépe než my sami. Samozřejmě, nikdy se nepokusili postavit se nám po boku v nějaké bitvě, nikdy nám nenabídlí zbraně ani suroviny. Avšak jejich velvyslanci na našich planetách, všichni Proroci

pravděpodobnosti, ve vzácných a osudových okamžicích (Stone Place je asi nejznámějším případem) předpovídali průběh bitev, což vysoce podporovalo bojovou morálku. A naši vojenští a ekonomičtí historikové často zaznamenávali, jak byly některé naše dodávky nebo komunikační kanály během nejtemnějších okamžiků války náhodně podporovány, jak často potřebný materiál pomohl našim lidem v kritických momentech. Je pro mě nemožné dokázat, že za tím stáli carmpani, ale mám rostoucí podezření, že tomu tak bylo.

Od počátku války carmpani podporovali naše zdravotnictví a vědecký výzkum. A omezená pomoc, kterou nám nabízeli, byla naší rasou akceptována a stále ještě věříme v jejich dobrou vůli. Viděli jsme, že nebyli zbabělí. V počátcích války někteří z nich přišli na naše ohrožené planety a neměli jiný důvod, než s námi sdílet nebezpečí. Přestali s tím, až se proti tomu postavili naši lidé, kteří nechtěli, aby se carmpani zbytečně vystavovali riziku.

VHD je vcelku dlouhá pasáž popisující roli carmpanů jako prostředníků mezi námi a stíny (pro nás) starších ras, se kterými se nám komunikuje ještě obtížněji, než s carmpany samotnými. Podle rozsahu, který Třetí historik tomuto tématu věnoval, je tato role asi velmi důležitá. Stále však nedostatečně popisuje starší rasy jako takové. Možná to je ze stejného důvodu jako u počítání ras - dá se uskutečnit jen v centru Galaxie. Nebo možná, že to Tónová stupnice v HD popisuje lépe, než jsem já schopen přeložit se svými malými znalostmi jejich jazyka.

Podstatná část toho, co dokument uvádí o Starších, souvisí s výskytem berserkrů - některé skupiny Starších měly možnost před nepřítelem uprchnout, což však neučinily. Zůstaly, kde byly, aby nepřítele zdržely alespoň tím, že se nechají bez milosti likvidovat. Toto zdržení bylo životně důležité pro přežití solarianů a dalších civilizací.

Téměř na konci HD je zmínka o skvělém činu, prakticky prvním, který je zde konkrétně zmíněn. Vypráví o zvláštní cestě solarianské kosmické lodi Johann Karlsen, která zkoumala centrum Galaxie. Omezené střety s berserkry, které se při této cestě odehrály, mají základní význam jako určité naznačení konečného vítězství pro síly života. Myslím však, že carmpani o této epizodě našich dějin vědí více než my.

K HD je připojeno něco jako dodatek, jedenáct nebo dvanáct epizod popisujících zkušenosti různých solarianů ve Válce.

HD je ukončen varovnou poznámkou. Žádné vítězství v tomto světě, v této Galaxii, ve Vesmíru není konečné. Stejně tak, jako nejsou konečné dějiny.

(podepsán) Ingli
Konec zprávy

Mnoha lidem přinesla Válka jen stále psychické vypětí které, jak se jim zdálo, leželo na jejich bedrech od nepaměti a jehož konec byl v nedohlednu. Pod tímto břemenem někteří lidé klesali na úroveň zvířat, zatímco jiní se měnili ve stejně hrozná a nesmířitelná válečníky, jakými byly stroje, proti kterým bojovali. Ale i v těchto temných dobách jsem se setkal s několika málo vzácnými lidmi, jejichž rozum byl zářící perlou života a kteří povstali na výzvu svých velkých vůdců.

Stone Place

Pozemský kosmodrom Gobi byl možná největším v tomto malém koutku Galaxie, osídleném solariany a jejich potomky. Alespoň si to myslel Mitchell Spain, který už ve svých čtyřiašedesáti letech většinu z těchto kosmických přístavů znal. Ale při pohledu z přečpaného raketoplánu klesajícího na přistávací plochu neviděl z rozsáhlého pásma ramp kosmodromu Gobi téměř nic. Obrovský zástup lidí na ploše, který mohl znamenat jen slavnostní uvítací výbor, odložil své civilizované chování a tlačil se dopředu přes policejní kordon. Vedlo to jen k tomu, že přistávající formace kosmických lodí musela zpomalit sestup a opatrně hledat volné místo.

Mitchell Spain, namačkaný spolu s tisícovkou dalších dobrovolníků v nejspodnějším raketoplánu, nevěnoval potíživým s přistáním pozornost. Do přeplněného prostoru, který byl kdysi luxusní pozorovací kabinou, právě vešel sám Johann Karlsen. Byla to Mitchellova první šance prohlédnout si z blízka nově jmenovaného Velitele obrany Sluneční soustavy, i když Mitch letěl Karlsenovou vlajkovou lodí, připomínající svým štíhlým a dlouhým tělem oštěp, už z Austeelu.

Karlsen byl stejně starý jako Mitchell Spain a byl dokonce ještě o trochu menší. Jeho sporá postava mohla na první pohled překvapit. Stal se pánem planety Austeel díky vlivu svého nevlastního bratra, mocného Felipe Nogary, vládce říše Esteel. Ale svou pozici si Karlsen udržel už jen díky svým schopnostem.

"Tato oblast může být blokována po celý zbytek dne," řekl Karlsen pozeně anovi se studeným pohledem, který právě přistoupil na palubu raketoplánu. "Otevřete vstupy, chci se porozhlédnout."

Prosklená kovová stěna začala měnit tvar a po chvilce vytvořila malou rampu, kterou do lodi proudil čerstvý vzduch živé planety a taky mohutné skandování davů shromážděných několik metrů pod nimi: "Karlsen! Karlsen!"

Když Velitel vstoupil na rampu, aby osobně zmapoval možnosti přistání, dav mužů se pohnul za ním, jako by ho chtěl následovat. Tito muži byli většinou dobrovolníci z Austeelu, mezi nimiž se nacházelo několik dobrodruhů jako Mitchell Spain, marťanský tulák, který se přihlásil na Austeelu na Karlsenovu výzvu.

"Netlač se, cizince," poznamenal na Mitchovu adresu vysoký muž stojící před ním.

"Jmenuji se Mitchell Spain." Nechal svůj hlas zaznít drsněji než obvykle. "A myslím, že tu nejsem o nic větší cizinec než ty."

Vysoký muž podle oblečení a akcentu pocházel z Venuše, planety osídlené až v posledním století, jejíž obyvatelé byli citliví a hrdí na svou novou sílu a nezávislost. Venušan by mohl být zde, na lodi plné mužů z planety, na niž vládne bratr Felipe Nogary, oprávněně nervózní.

"Spain - to zní jako marťanské jméno," řekl venušan mírnějším tónem, shlížeje dolů na Mitche.

Marťané nevynikali trpělivostí. Vzápětí se vysoký venušan opět otočil dopředu.

Pozemšťan se studeným pohledem, jehož obličej Mitchellovi někoho připomínal, mluvil do komunikátoru, snad ke kapitánovi lodi. "Leťte nad městem a zkuste přistát na druhé straně, za dálnicí Koshutu."

Karlsen, který se mezi tím vrátil zpět do lodi, dodal: "Řekněte mu, ať neleť rychleji než deset kilometrů za hodinu. Zdá se, že mě chtějí vidět."

Mělo to něco do sebe. Jestliže se lidé tolik snažili, aby Karlsena uviděli, bylo by velmi zdvořilé se s nimi přivítat.

Mitch pozoroval Karlsenův obličej a potom jeho temeno, když se zdviženými rukama opět vstoupil na rampu a mával davům. Oslavné volání ještě zesílilo.

To je vše co cítíš, Karlse? Máváš jim jen ze zdvořilosti? Ne příteli, ty jednáš. Takové přivítání musí být pro každého muže životně důležité. Musí mu to zvýšit sebevědomí před nadcházejícím bojem. Dobře nosíš svou masku vznešené zdvořilosti, Veliteli.

Jaké to asi je, být Johannem Karlsenem, který přišel zachránit svět, když už se zdá, že všichni opravdu velcí a mocní se o to přestali starat? A získat nevěstu nevšední krásy, když bude bitva vyhrána?

Co dnes asi dělá tvůj bratr Felipe? Plánuje, o tom není pochyb, jak získat ekonomickou moc na ještě více planetách.

Po dalších přesunech v davu na palubě raketoplánu vysoký venušan ustoupil stranou a před Mitchem se otevřel ničím nerušený výhled na přistávací plochu pod Karlsenem. Moře tváří, jako ve starých dobách, přesně tak to vypadalo. Jak to popsat... Mitch věděl, že o tom jednoho dne určitě napíše knihu. Jestli nebude celé lidstvo zničeno v nadcházející bitvě s berserkry, žold v ní získaný by mu měl na nějakou dobu vystačit, aby se mohl věnovat jen psaní.

Před nimi se teď tyčily slonovinové bílé věže Ulanbátaru, vyrůstající za okrajem džungle předměstských rychlodrah. A také dálnice, plná pestrobarevných vznášedel, rojících se ven z města jako z úlu. Policejní vznášedla doprovázela kosmickou loď, i když se nezdálo, že by někde číhalo nebezpečí.

Přiblížilo se další speciální vznášedlo. Policejní stroje se kolem něj seskupily, ale v zápětí se s úctou stáhly zpět. Mitch natáhl krk a zjistil, že nese carmpanské výsostné znaky. Byl to možná sám jejich velvyslanec ve Sluneční soustavě.

Raketoplán ještě více zvolnil, takže se teď plazil zoufale pomalým tempem.

Někteří říkali, že carmpani sami vypadají jako stroje, ale byli silnými spojenci Země ve válce proti nepřítelům všeho živého. I když těla carmpanů byla pomalá a čtvercovitá, jejich mozky byly vizionářské. I když sami nebyli schopni bojovat proti jakémukoliv nepříteli, jejich nepřímá pomoc měla velkou cenu.

Když se velvyslanec vztyčil ve svém otevřeném vozidle, v davu se rozhostilo téměř nábožné ticho. Z jeho těla a hlavy vedla spleť drátů a vláken spojující ho s výbavou uvnitř jeho vznášedla.

Dav poznal význam této sítě a hlasitě vzdychnul. Uvnitř raketoplánu se začali muži opět tlačit a přeskupovat, aby lépe viděli. Pozemšťan se studeným pohledem rychle šeptal do komunikátoru.

"Prorok!" zvolal chraplavý hlas poblíž Mitchella.

"- pravděpodobnosti!" dolehl k nim hlas velvyslance, náhle zesílen. Carmpanští Proroci pravděpodobnosti byli napůl mystické, napůl chladně a matematicky uvažující bytosti. Karlsenovi spolupracovníci asi tušili, jak prospěšné a užitečné toto proroctví může být, proto velvyslance pozvali.

"Naděje, ta doutnající jiskra, rozšíří plamen života!" Nehumanoidní ústa deformovala slova. Končetina podobná ruce ukázala na Karlsena, stojícího stále na rampě raketoplánu. "Temné myšlenky kovových zabijáků teď věří ve vítězství. Jsou rozhodnutí nás všechny zlikvidovat. Ale tento muž, stojící vedle mne, představuje převahu života nad silou kovu. Síla života, která rezonuje v nás všech. Vidím vítězství při Karlsenovi."

Proroctví vždy představovalo pro carmpany nesmírné vypětí a jeho přesnost byla vždycky vysoká. Mitch slyšel, že takto vyvolaná únava je vždy horší, než nervový stres. Slyšel o tom, ale stejně jako většina pozemšťanů tomu nerozuměl.

"Vítězství," opakoval velvyslanec. "Vítězství... a pak..."

V jeho carmpanském obličejí se náhle něco změnilo. Pozemšťan se studeným pohledem byl asi odborník na čtení emocí cizích ras. Opět něco zašeptal do komunikátoru a zesilovač přenášející velvyslancův hlas byl vypnut. Nad raketoplánem se vznesla bouře souhlasu, protože si všichni mysleli, že velvyslancovo proroctví již bylo skončeno. Ale Prorok ještě neskončil, teď ho však slyšeli jen ti, kdo stáli v okruhu několika metrů kolem jeho vozu, poblíž rampy raketoplánu.

"...pak jen smrt, destrukce, úpadek." Čtvercové tělo se nachýlilo kupředu, jeho oči však stále spočívaly na Karlsenovi.

"Ten, který zvítězí... nakonec zemře, aniž by cokoliv vlastnil..."

Carmpan ztěžka usedl a jeho vozidlo se dalo do pohybu. Kolem Karlsena nastalo ticho. Provolávání slávy zvenčí teď znělo jako výsměch.

Po několika dlouhých sekundách se Velitel na rampě otočil a pozvedl svůj hlas: "Muži, je nás jen několik, kteří jsme slyšeli konec proroctví, ale stále je to ještě hodně na udržení tajemství. Proto vás o to ani nežádám. Avšak zmiňujte se též o tom, že nevěřím proroctvím, které nejsou od Boha. Carmpani nikdy netvrdili, že jsou neomylní."

Ponurá odpověď nebyla vyslovena, ale téměř telepaticky zněla celou skupinou. V devíti případech z deseti měli carmpani pravdu. Přejde vítězství, potom smrt a úpadek.

Ale vztahoval se ten pochmurný konec jen na Johanna Karlsena, nebo na všechno živé? Muži v raketoplánu se po sobě nejistě dívali a šeptali si.

Kosmická loď nakonec našla místo k přistání na okraji Ulanbátaru. Po vylodění neměli muži čas na černé myšlenky, protože se kolem nich neustále rozrůstal rozradostněný zástup. Přišly rozkošné pozemské dívky s květinovými věnci, aby jeden z nich věnovaly též Mitchelli Spainovi a políbily ho. Nebyl na takové pozornosti zvyklý.

A stále ještě není, uvědomil si, když na něm spočinul pohled Velitele.

"Vy, marťane, přijďte se mnou na schůzi Generálního štábu. Chci se tam předvést s reprezentativní skupinou, aby si

nemysleli, že jsem jen agentem svého bratra. Potřebuji někoho, alespoň jednoho člověka, který se narodil pod paprsky Slunce."

"Ano pane." Byl zde ještě nějaký jiný důvod, proč si ho Karlsen vybral? Stáli vedle sebe v davu, dva malí muži, dívající se na sebe ve stejné výšce. Jeden z nich, nepříliš hezký s věncem květin na krku, ještě stále držel kolem pasu dívku, která zbožně zírala na druhého muže, který měl zvláštní přitažlivost nemající nic společného s krásou nebo ošklivostí. Vládce planety, možná zachránce všeho života.

"Líbil se mi způsob, jakým si dokážete udržet lidi od těla," řekl Karlsen Mitchellovi. "Bez zvyšování hlasu nebo hrozeb. Jaké je vaše jméno a hodnost?"

V této době, kdy šlo o osud veškerého života, byla struktura vojenské organizace nepřehledná. "Mitchell Spain, pane. Ještě mi nebylo přiděleno žádné postavení. Cvičil jsem s pečotou. Byl jsem zrovna na Austeelu, když jste nabídl tak skvělý žold, takže jsem tady."

"Nebudete bránit Mars?"

"Myslím že ano. Ale vaše mise má přednost."

Karlsenovi pobočníci s vysokými hodnostmi se teď hádali o pozemní dopravu na schůzi štábu. Karlsenovi se tedy zdálo, že má dost času na hovor. Zamyslel se a po jeho tváři přeběhl výraz pochopení.

"Mitchell Spain? Ten básník?"

"Já - já jsem publikoval jen několik věcí. Nebylo toho moc..."

"Máte bojové zkušenosti?"

"Ano, byl jsem zajatec na palubě jednoho berserkra předtím, než byl poražen. Bylo to..."

"Promluvíme si později. Možná bych pro vás měl velitelské uplatnění v pečotě. Muži se zkušenostmi jsou vzácní. Hemphille, kde jsou ta auta?"

Pozemšťan se studeným pohledem se otočil. Samozřejmě že znal tu tvář. Byl to Hemphill, fanatický hrdina nesčetných bojů s berserkry. Mitchell chtěl nechtěl pocítil posvátnou bázeň.

Konečně auta přijela. Odjeli do Ulanbátaru. Vojenská centrála byla umístěna v podzemí, využívající výhod zesílené obrany města, která zasahovala až do vesmíru.

Cestou do podzemí, ve velkém výtahu, Mitch zjistil, že opět stojí vedle Karlsena.

"Blahopřeji vám k nastávající svatbě, pane." Mitch nevěděl, jestli má Karlsena rád nebo ne, ale měl zvláštní pocit, jako by tohoto muže znal už léta. Karlsen by měl vědět, že se mu nevztahuje do přízně.

Velitel pokývl. "Díky." Chvilí váhal, potom však vytáhl malou fotku. Trojrozměrný hologram zobrazoval hlavu mladé ženy, se zlatými vlasy, upravenými ve stylu oblíbeném mezi novou venušanskou aristokracií.

Nebylo nutné žádné zdvořilostní překrucování pravdy. "Je velmi krásná."

"Ano." Karlsen dlouze pohlédl na obrázek, jako by si ho chtěl navždy vryt do paměti. "Někteří lidé říkají, že to bude jen politický sňatek. Bůh ví, že ho opravdu potřebujeme. Ale věřte mi, Básníku, znamená pro mě daleko víc."

Karlsen náhle zamrkal jako by mluvil sám se sebou a věnoval Mitchellovi udivený pohled typu: proč ti to vůbec říkám. Podlaha výtahu se zhoupala a dveře se odsunuly stranou. Vstoupili do katakomb Generálního štábu.

Mnoho důstojníků, i když ne absolutní většinu, tvořili v dnešních dnech venušani. Z jejich chladného uvítání bylo jasné, že venušané Nogarova bratra nevidí rádi.

Lidstvo bylo, jako vždy, zněti spolků a zájmových skupin. Mozky, tvořící solarianský parlament a vládu, byly pověřeny najít Velitele. Jestliže někteří měli námitky na adresu Johanna Karlsena, potom ti, co ho znali, neměli o jeho schopnostech žádné pochybnosti. Přivezl s sebou pro tuto rozhodující bitvu mnoho vycvičených mužů a na rozdíl od mnohých mocnějších vůdců byl připraven převzít odpovědnost za obranu Sluneční soustavy.

V mrazivé atmosféře, ve které bylo jednání štábu zahájeno, nebylo místo pro jiné záležitosti, než ty, které se přímo týkaly nadcházejících dnů. Nepřítel, berserkrové, opustil svou starou taktiku samostatných a nepředvídatelných útoků, protože během posledních desetiletí byla obrana osídlených planet značně posílena.

Předpokládalo se, že v dosahu je nyní asi dvě stě berserkřů. Aby se mohli utkat s touto novou posílenou obranou, zformovali se do flotily s koncentrovanou silou, schopnou najednou zaplavit a rozdrtit lidská centra. Už byly zničeny dvě dobře chráněné planety. Bylo tedy nutno shromáždit silnou lidskou flotilu, která by nejdříve ubránila Sluneční soustavu a potom pronásledovala a zničila všechny vraždicí stroje.

"Takže tedy souhlasíte," řekl Karlsen. Odstoupil od projektoru a rozhlížel se po Generálním štábu. "Nemáme tolik lodí ani tolik vycvičených mužů, kolik bychom potřebovali. Obávám se, že vzdálenější planety neposílají takovou podporu, jakou mohly."

Kemal, admirál pocházející z Venuše, se rozhlédl po svých podřízených, ale nakonec nekomentoval velmi slabou pomoc Karlsenova bratra Nogary. V podstatě neexistoval člověk, na kterém by se Země, Mars a Venuše mohly shodnout jako na veliteli válečných operací. Zdálo se však, že Kemal se bude snažit s Nogarovým bratrem vycházet dobře.

Karlsen pokračoval: "Pro nadcházející bitvu máme k dispozici dvě stě třicet čtyři lodí, speciálně postavených nebo alespoň modifikovaných, aby vyhovovaly nové taktice, kterou jsem navrhl. Všichni jsme vděční venušanům za dodání stovky lodí. Šest z nich, jak možná víte, je vybaveno novým dalekonosným dělem C-plus."

Poděkování na venušany nemělo žádný vliv a nijak nepřispělo k uvolnění odměřené atmosféry v místnosti. Karlsen pokračoval: "Zdá se, že máme početní převahu asi čtyřiceti lodí. Nemusím vám říkat, že jinak nás nepřítel převyšuje téměř ve všem." Na chvíli se odmlčel. "Taktika přímých výsadek na palubu berserkřů by nám měla přinést moment překvapení, který tak nutně potřebujeme."

Velitel volil slova velmi opatrně, aby se vyhnul přímému konstatování, že moment překvapení je jediná možnost, jak v této bitvě zvítězit. Po desetiletích zoufalé víry v lepší budoucnost se to jinak ani nedalo říct. Byla by to rána dokonce i

pro tyto ostřílené muže, kteří věděli, jak beznadějně je postavení běžné válečné lodě proti berserkrovi. "Velkým problémem jsou vycvičení vojáci," pokračoval Karlsen, "kteří by vedli výsadkové jednotky. Dělal jsem co jsem mohl, abych nějaké našel. Největší počet těch, kteří jsou k tomu vycvičení, tvoří esteelané." Zdálo se, že admirál Kemal to očekával. Odstrčil židli a vztyčil se, poté zaváhal, evidentně se snažice vzbudit pozornost. Karlsen pokračoval stále stejným tónem. "Tito cvičení výsadkáři budou zformováni do zvláštních jednotek přidělených na každou loď. Pak..."

"Okamžik, Veliteli Karlsene." Kemal se opět postavil.

"Ano?"

"Rozumím tomu správně, že chcete umístit jednotky esteelanů na paluby venušanských kosmických lodí?"

"V mnoha případech tomu tak bude, ano. Protestujete snad?"

"Ano." Venušan se díval po svých lidech. "My všichni protestujeme."

"Niměně, je to rozkaz."

Kemal se krátce rozhlédl kolem sebe a potom se opět zachmuřeně posadil. Záznamové kamery v rozích místnosti jednotvárně bzučely a připomínaly tak, že je vše nahráváno.

Na Velitelově čele se na okamžik objevily hluboké vrásky. Několik dlouhých sekund se díval na venušany, než pokračoval ve svém výkladu. Co jiného se ale dalo dělat, než nalodit esteelany na paluby venušanských lodí? Nechtějí, abys byl hrdina, Karlsene, pomyslel si Mitchell Spain. Vesmír je zlý a lidé jsou blázni. Nikdy nedokážou stát pospolu, ani proti společnému nepříteli.

Ve skladech venušanské válečné kosmické lodi Solar Spot ležely jejich skafandry uložené v bednách, připomínající rakve. Mitchell poklekl vedle nich a kontroloval jejich loketní a kolenní klouby.

"Mám na ně namalovat nějaké znaky, kapitáne?"

Tazatelem byl mladý esteelan jménem Fishman, jeden ze členů nově zformované výsadkové jednotky, které Mitch velel. Fishman někde sehnal multicolor a teď nabízel své služby.

Mitch se rozhlédl po skladišti, kterým se hemžili jeho muži, zaměstnaní urovnáváním beden s výbavou. Rozhodl se, že nebude do věcí moc zasahovat.

"Znaky? Na co? Jedině, že bys měl nějaký nápad na ztvárnění znaku naší jednotky. To by potom šlo."

Nezdálo se, že by jeho obrněný skafandr nějaké znaky potřeboval. Byla to mart'anská práce, typického stylu, stará, ale s nejnovějšími vylepšeními - snad žádný muž neměl lepší. Hrudní pancíř už jeden znak měl - velkou černou skvrnu roztržštěnou červenými body. Ukazovala, že Mitchell už jednou byl na pokraji smrti, na palubě berserkra. Mitchův strýc měl stejný skafandr. Mart'ané často odcházeli do vesmíru.

"Seržante McKendricku," zeptal se Mitch, "co si myslíte o návrhu mít speciální znak naší jednotky?"

Nově jmenovaný seržant, inteligentně vyhlížející mladý muž, procházející kolem Mitche a Fishmana se zarazil, jako by se snažil uhodnout, kdo z nich má jaký názor před tím, než se zkompromituje. Pak se náhle podíval mezi ně s tuhnoucím výrazem ve tváři.

Do skladiště právě vstoupil s oddílem šesti ozbrojených mužů v uniformách venušan s hubeným obličejem, evidentně důstojník. Palubní policie.

Důstojník popošel několik kroků a pak se zastavil, pohlížeje na multicolor ve Fishmanově ruce. Když všichni ve skladišti zmlkli a dívali se na něj, tiše se zeptal:

"Proč jste to ukradl z lodních zásob?"

"Ukradl - tohle?" Mladý esteelan pozvedl ruku s multicolorem, napůl se usmívaje, jako by důstojník řekl dobrý vtip.

Policejní oddíl ale nepřišel žertovat, a jestli ano, pak to byl humor, na jaký mart'ané nebyli zvyklí. Mitch stále ještě klečel vedle svého skafandru. V bedně ležela též nenabitá puška, na kterou položil ruku.

"Jsme ve vesmíru, ve válečném stavu," pokračoval důstojník s hubeným obličejem, stále ještě mírně, a rozhlízel se kolem sebe po nechápavě se tvářících esteelanech. "Každý na palubě venušanské kosmické lodi podléhá zákonům. Za krádež spáchanou v době válečného stavu je trest smrti. Oběšením. Odvedte ho." Udělal úsporný pohyb směrem ke svému oddílu.

Multicolor s hlasitým úderem dopadl na podlahu. Fishman vypadal, jako by se chtěl vyvrátit, stále ještě s úsměvem na rtech.

Mitch se postavil, svíraje pušku. Byla to krátká, silná zbraň s těžkou dvojitou hlavní, skutečná zmenšenina bezzákluzového děla, která se používala k ničení obrněných robotů. "Tak moment," řekl Mitch.

Několik policistů se už začalo nejistě pohybovat směrem k Fishmanovi. Vzápětí se však zastavili, a jak se zdálo, byli rádi, že k tomu dostali důvod.

Důstojník se podíval na Mitche a pozvedl obočí. "Víte, jaký je trest za ohrožování policejní hlídky?"

"Nemůže být horší, než za ustřelení vaší hnusné hlavy. Jsem kapitán Mitchell Spain, velitel výsadkové jednotky na této lodi, a nikdo si nebude dovolovat odvlékat mé muže a věšet je. Kdo jste vy?"

"Já jsem pan Salvador," řekl venušan. Jeho oči odhadovaly Mitchella a beze všech pochyb usoudily, že je mart'an.

Salvadorův chladný mozek chvíli kalkuloval a pak změnil plány. Řekl: "Kdybych věděl, že člověk velící této... skupině... nepovažoval bych tuto lekci za nezbytnou. Pojďme." Poslední slovo bylo určeno jeho oddílu a doplněno dalším elegantním gestem. Šest policistů neztrácelo čas a následovalo ho k východu. Salvadorovy oči Mitche vyzvaly, aby ho doprovázel ke dveřím. Mitch mu po krátkém zaváhání vyhověl, zatím co Salvador na něj, stále ještě neozbrojen, u východu počkal.

"Vaši muži vás teď budou ochotně následovat, kapitáne Spaine," řekl tak potichu, že to nemohl slyšet nikdo jiný. "A přijde čas, kdy vy budete ochotně následovat mne." S nezřetelným, ale uznaným úsměvem na rtech odešel.

Zavládla chvíle ticha. Mitch udiveně zíral na zavřené dveře. Potom náhle zazněla bouře pochvalného křiku. Když poněkud utichla, jeden z mužů se ho zeptal: "Kapitáne, proč ten důstojník sám sebe nazýval pánem?" "U venušanů to je něco jako politická hodnost. Chlapi, podívejte! Možná od vás budu potřebovat svědectví." Mitch pozvedl pušku, aby všichni viděli, že nebyla nabitá. Znovu se obnovil výbuch nadšení a ozvalo se pískání a výsměch na hlavy venušanů.

Ale Salvador se vůbec necítil poražen, uvědomil si Mitch.

"McKendricku, zavolejte na můstek. Řekněte kapitánovi lodi, že se s ním chci setkat. Ostatní muži budou pokračovat ve vybalování."

Mladý Fishman, multicolor opět v ruce, stál se sklopeným pohledem, jako by zkoumal vzorek podlahy. Začalo mu docházet, v jaké byl situaci. Lekce?

Kapitán lodi se k Mitchellovi choval chladně, ale bylo zřejmé, že plány na pověšení nějakého esteelana na palubě Solar Spotu jsou už minulostí. Během následující periody odpočinku však Mitch pro jistotu postavil do prostor obývaných výsadkáři ozbrojené hlídky.

Další den byl povolán na vlajkovou loď. Ze startovací rampy měl nerušený výhled na zářivé tančící body, blýskající se ve světle paprsků vzdáleného Slunce. Část flotily cvičila přiblížení k nepříteli a výsadek.

Za velitelským stolem neseděl ani literární kritik, ani nastávající ženich, ale nekompromisní vládce planety.

"Kapitáne Spaine - posadte se."

To, že mu bylo nabídnuto křeslo, bylo dobrým znamením. Mitch čekal, než Karlsen dokončí papírování. Jeho myšlenky se zatím toulaly, vzpomínal na předpisy o salutování a správném držení těla, které se kdysi dávno používaly. Bylo to v dobách, kdy se ještě lidé zabíjeli mezi sebou a ničili svůj majetek. Lidé byli neustále chamtiví, jako kdykoliv předtím, ale válka s berserkry je donutila spojit se proti masovému vyhubení. Mohly by se ještě vrátit ty staré doby, kdy člověk bojoval proti člověku?

S povzdechem odsunul Karlsen stranou své papíry a pohlédl na Mitche. "Co se stalo včera mezi vámi a panem Salvadorem?"

"Chystal se pověsit jednoho z mých mužů." Mitch tu záležitost vyložil, jak nejlépe uměl. Vynechal jen závěrečná Salvadorova slova. "Když jsem zodpovědný za své lidi," končil, "nemůže si nikdo přijít a jen tak je chtít oběsit. I když si nemyslím, že by zašli tak daleko. Myslím, že to nebrali tak vážně, jak předstírali."

Velitel vybral z hromady na stole jeden papír. "Dva esteelanští výsadkáři už oběšeni byli. Za rvačku."

"Zatracení arogantní venušané!"

"Kapitáne, já jsem to nechtěl!"

"Ano pane. Ale říkám vám, že jsme včera na Solar Spotu málem měli přestřelku."

"Uvědomuji si to." Karlsen naznačil marnost pokrčením ramen. "Spaine, je tak nemožné, aby spolu lidé v této flotile spolupracovali, zvláště když jde o přežití? Co se to děje?"

Poznenšťan Hemphill vpádl bez zaklepání do velitelské kabiny. Jeho hubené rty byly sevřeny pevněji než kdy jindy.

"Kurýr právě přivezl zprávu. Byl přepaden Atsog."

Karlsen nevědomky začal nervózně krčit dokumenty. "Máte nějaké podrobnosti?"

"Kurýr říkal, že útok pravděpodobně provedla celá flotila berserkrů. Když odlétal, pozemní obrana se ještě držela. Stihl tak tak odletět."

Atsog - planeta tak blízko Slunce. Nepřítel byl blíž, než se očekávalo. Takže další na řadě jsou planety Sluneční soustavy. Nepřítel se musel dozvědět, že to je centrum lidské civilizace.

Ve dveřích se objevilo několik lidí. Hemphill ustoupil a dovnitř vešel admirál Kemal následovaný panem Salvadorem, nepřátelsky se dívajícím na Mitche.

"Slyšel jste tu zprávu, Veliteli?" začal Salvador. Kemal, který se už nadechoval k otázce, se na svého politického důstojníka nevráživě podíval, ale neřekl nic.

"Ano, útočí na Atsog," řekl Karlsen.

"Moje loď bude připravena vyrazit za dvě hodiny," řekl Kemal.

Karlsen si povzdychl a potřásl hlavou. "Pozoroval jsem dnešní manévry. Flotila bude připravena nejdříve za dva týdny."

Kemalův šok a vztek vypadaly věrohodně. "Vy byste to udělal? Vy byste nechal planetu osídlenou venušany zahynout jen proto, že se nepodrobili vašemu bratrovi? Že tu trestáme ty vaše zatracené esteelany..."

"Admirále Kemale, ovládejte se! Vy a všichni ostatní jste mi podřízení a budete dodržovat disciplínu, dokud budu velitelem!"

Kemal se s očividně velkým úsilím zarazil.

Karlsenův hlas nebyl příliš hlasitý, ale zdálo se, že celá kabina jím rezonuje.

"Okamžitě odvoláte trest oběšením ze svých disciplinárních postihů. Přisahám při všem, co je mi svaté, že použiju všech prostředků, jestli budu muset, abych si vynutil jednotu v téhle flotile. Uvědomte si pánové, že jsme jediná vojenská síla, která je schopná vzdorovat shromážděným berserkrům. Sjednocení, s dobrým výcvikem, je můžeme porazit."

Žádný z posluchačů to v této chvíli nemohl zpochybnit.

"A i když padne Atsog, Venuše, nebo Esteel, nebudu riskovat tuto flotilu dokud si nebudu jistý, že je připravena."

Zavládlo ticho, do kterého vzápětí uctivě promluvil Salvador: "Kurýr říkal ještě jednu věc, Veliteli. Lady Christina de Dulcin byla zrovna na Atsogu, když útok začal - a musí tam stále ještě být."

Karlsen na dvě sekundy zavřel oči. Potom se po všech rozhlédl. "Pánové, jestli nemáte k projednávání žádné další vojenské záležitosti, odejděte." Jeho hlas byl stále ještě pevný.

Hemphill prolomil ticho, když spolu s Mitchem kráčeli dolů koridorem. Zamyšleně řekl: "Karlsen je člověk, bez kterého se neobejdeme. Někteří venušané mi nabízeli, abych se přidal ke spiknutí proti němu - odmítl jsem. Musíme si být jisti, že Karlsen zůstane Velitelem."

"Spiknutí?"

Hemphill neodpovídal.

Mitch řekl: "To, co teď udělali, byl pěkný podraz. Nechali ho vyřknout rozhodnutí o důkladné přípravě a potom mu řekli tu strašnou zprávu, že jeho snoubenka je na Atsogu."

Hemphill poznamenal: "Věděl už dříve, že tam je. Ta zpráva přišla už včera."

Lidé tu temnou mlhovinu, tvořenou shlukem miliard kamenných úlomků, která byla starší než Slunce, pojmenovali Stone Place. Ti, kteří se tu teď shromáždili, nebyli lidé a nedávali ničemu jména, ničeho se nebáli, ničemu se nedivili. Neznali hrdost ani lítost, ale měli plány. Charakterizovala je lstivost, inteligence, zákeřnost a smysl pro detaily, to vše tvořeno tokem elektronů, spolu se zabudovaným primárním cílem, ke kterému všechny plány, vzniklé v plánovacích obvodech, směřovaly. Berserkři, jako kdyby byli řízeni nějakým instinktem, se zformovali do flotily, když nastal čas, kdy jejich věčný protivník, Život, začal posilovat svou obranu.

Planeta, pojmenovaná v jazyce lidí Atsog, vydávala ze svých podzemních krytů stále ještě mnoho funkčních jednotek Života, zatímco milióny dalších již byly zničeny při houževnaté obraně. Funkční jednotky Života byly hodnotným zdrojem informací. Pouhá hrozba mechanického poškození obvykle způsobovala, že se zajaté jednotky Života rozhodovaly alespoň omezeně spolupracovat.

Jednotka Života (jež sama sebe nazvala generálem Bradinem), která vedla obranu Atsogu byla mezi těmi, které byly zajaty nejméně poškozené. Její pitva byla zahájena za přítomnosti ostatních jednotek Života. Tenká a pružná povrchová vrstva byla sejmuta a preparována pro pozdější studium. Jednotka Života, která vedla ostatní, byla opatrně testována, kdykoliv to bylo možné.

Po tomto stimulu však už nebyla s generálem Bradinem možná inteligentní komunikace. Po několika hodinách přestal zcela fungovat.

V podstatě drobné vítězství, osvobození této malé jednotky, tvořené převážně vodou, od anomálie nazývané život. Ale tok informací teď pokračoval od okolo stojících jednotek, které pochopily předváděný proces.

Bylo brzy potvrzeno, že jednotky Života sestavují flotilu. Byly hledány podrobnější informace. Jedna důležitá oblast dotazů se týkala jednotky Života, která by mohla tuto flotilu vést. Postupně byl z výsledků a po prostudování získaných záznamů vytvořen její obraz.

Jméno: Johann Karlsen. Životopis. Byly o něm řečeny rozporné věci, ale fakta ukazují, že se rychle vypracoval na pozici, ze které ovládá milióny dalších jednotek Života.

Během dlouhé války shromáždily počítače berserků všechna dostupná data o vůdcích Života. Ted' byla tato data znovu zkoumána a zjišťovaly se veškeré údaje o Johannu Karlsenovi.

Chování těchto vedoucích jednotek často vzdorovalo jakýmkoliv analýzám, jako by v nich bylo něco, co navždy leželo mimo rozsah chápání strojů. Tyto jednotky používaly při myšlení logiku, ale někdy se zdálo, že se touto logikou neřídily.

A Karlsen byl jednou z těchto jednotek. Výsledky testů jeho způsobu řešení nebezpečí se stávaly stále jasnější s každým novým srovnáním.

V minulosti již občas měli problémy s takovými jednotkami Života. Kdyby však jedna z nich vedla celou flotilu v rozhodující bitvě, bylo by to pro síly Smrti velmi nebezpečné.

Výsledek přibližující se bitvy se zdál být téměř jistý, protože síly Života měly jen asi dvě stě lodí. Dokud však flotilu vede jednotka jako Johann Karlsen, nemohou si být berserkrové ničím jisti. A jestliže by bitva byla stále odkládána, nepřátelské síly Života by se mohly stát ještě mocnější. Existovaly náznaky, že Život vyvíjí nové zbraně a nové a silnější lodě.

Konference beze slov dosáhla rozhodnutí. Tisíce let čekající rezervy berserků, skrývající se daleko na okraji Galaxie, v mračnech prachu a mlhovinách, musí být povolány. Odpor Života musí být zlomen právě teď.

Z flotily berserků, ukryté ve Stone Place, mezi Atsogem a Sluneční soustavou, byly vysláni poslové směrem k okraji Galaxie.

Bude nějaký čas trvat, než se posily shromáždí. Mezi tím pokračovaly výslechy.

"Poslouchejte, rozhodl jsem se vám pomoci. Týká se to toho chlapa, Karlse. Vím, že o něm chcete zjistit co nejvíc. Já mám velmi citlivý mozek. Jestli mě cokoliv zraní, přestane úplně pracovat, takže se mnou zacházejte slušně, jasně? Nebudu vám nijak užitečný, když proti mě použijete násilí."

Tento vězeň byl zvláštní. Vyslychající počítač si vyžádal připojení dodatečných obvodů, zvolil odpovídající symboly a vychrlil na jednotku Života.

"Co mi můžete říct o Karlsenovi?"

"Budete se mnou zacházet slušně?"

"Užitečné informace budou odměněny. Lež vám přinese nepříjemnou stimulaci."

"Já vám to teda řeknu - dívka, se kterou se má Karlsen oženit, je tady. Chytili jste ji ve stejném krytu, jako generála Bradina. Když mi svěříte kontrolu nad některými dalšími vězni, vymyslím pro vás nejlepší způsob, jak ji můžete použít. Když mu jen řeknete, že jste ji chytili, nebude vám věřit."

Na okraji Galaxie se šířily signály svolávající skryté rezervy berserků. Citlivé detektory zachytily signál a zažehly velké pohonné jednotky, ze kterých vytryskl chladný plamen. Silová pole obnovila činnost a v elektronických mozcích probudila smrt. Všichni rezervní berserkři se dali do pohybu a mechanickými otřesy svého kovového pancíře ze sebe setřásali tisícileté nánosy prachu, ledu, nebo kamenů. Poté se začali otáčet a orientovat v prostoru. Jejich cesty se sbíhaly a společně mřili rychleji než světlo směrem ke Stone Place, kde čekali na posily ti, kdo zničili Atsog. S přiletem každého dalšího stroje viděly spojené počítače berserků vítězství stále pravděpodobnější. Ale pořád ještě kvality jedné jednotky Života způsobovaly, že všechny jejich výpočty byly nejisté.

Felipe Nogara pozvedl svou silnou, chlupatou ruku, a něžně s ní přejel po jednom ze svítících segmentů na panelu před svým křeslem. Středisko pro jeho soukromá studia bylo naplněno enormním množstvím obrazovek, které právě ukazovaly představitele prozkoumaných částí Galaxie. Na Nogarovo gesto obrazovky pohasly a vzápětí se rozzářily pomalými spletitými sekvencemi. Pohyb jeho ruky právě teoreticky eliminoval flotilu berserků jako faktor v mocenské hře. Na to, aby ji tam ponechal, byla pravděpodobnost jejich vítězství příliš nízká. Jeho mysl se zabývala jen flotilou Venuše a několika dalších prosperujících, agresivních planet.

Ve své soukromé studovně byl Nogara dobře izolován od ruchu Esteel City a od běžných pracovních stresů. Pozoroval obrazovku počítače, která ukazovala pravděpodobnost nového rozložení politické mocenské struktury, jak by mohla existovat za rok, dva či pět. Jak očekával, tato sekvence ukazovala Esteel rozšiřující svůj vliv. Je dokonce možné, že by se mohl stát vládcem lidské části Galaxie.

Nogara se divil vlastnímu klidu, tváří v tvář takové myšlence. Před dvanácti nebo patnácti lety se celou silou své vůle a intelektu snažil postoupit kupředu. Postupně si na postupování v politickém žebříčku zvykl a bral ho automaticky.

Dnes se nabízel šance, aby ho každá myslící bytost uznala vládcem a pro něj to neznamena víc, než když vyhrál první místní volby.

Zmenšující se odezva. Čím více má, tím více potřebuje získat pro pocit stejného uspokojení. Ještě že je sám. Kdyby tu prognózu viděli jeho pomocníci, určitě by vybuchli nadšením a jejich radost by ho strhla.

Ale protože byl sám, jen si povzdechl. Flotila berserků nepůjde zničit pouhým mávnutím ruky. Zrovna dnes přišla ze Země poslední žádost o pomoc. Problémem bylo, že podpora Sluneční soustavy by odčerpala Nogarovy peníze, lodě a lidi, které potřeboval pro své expanze. Slunce by mělo být ubráněno i bez pomoci z Esteelu.

Nogara si uvědomil, že by brzy mohl vidět Esteel zničený a vláda by se mu vymkla z rukou. Co teď? Nemohl říci, že by svou planetu a své lidi miloval, ale byl všeobecně oblíbený vládce, žádný tyran. Dobrá vláda je vždy tvořena dobrými politiky.

Z jeho stolu se ozval melodický signál, což znamenalo, že tu bylo nějaké nové rozptýlení. Nogara se rozhodl odpovědět.

"Pane," řekl ženský hlas z komunikátoru, "ve sprše jsou dvě nové příležitosti."

Nad Nogarovým stolem se objevil hologram snímáný skrytou kamerou - nahá těla vystavující se sprškám vody.

"Jsou z vězení, pane, žádají o milost."

Pozorující je, Nogara cítil jen únavu a možná něco jako pohrdání sám sebou. Položil si otázku: Kde ve vesmíru existuje důvod, proč bych se neměl věnovat potěšení, jaké si sám vyberu? A znovu: Sklouznu už přistě k sadismu? A když ano, co z toho?

Ale co potom?

Po krátké zdvořilé pauze se hlas zeptal: "Možná, že tento večer dáte přednost něčemu jinému?"

"Později," řekl. Scéna zmizela. Možná bych se měl pokusit být alespoň nějakou dobu věřící, pomyslel si. Jak napínavé musí být pro Johanna hřešit. Jestli to někdy zkusil.

Bylo to právě potěšení vidět Johanna velícího sluneční flotile, zatímco to mezi venušany vře. Ale vyzdvihlo to do popředí jiný problém. Jestli Johann zvítězí nad berserkry, stane se z něj největší hrdina lidské historie. Nestane se pak nebezpečně ambiciózní? Bude asi nutné odklidit ho z očí veřejnosti, dát mu nějakou vysokou funkci, čestnou, ale nebezpečnou. Stíhání zločinců nebo něco podobného. Kdyby byl Johannem, tak by to přijal. Ale jestli se Johann pokusí získat moc v Galaxii, měl by se chopit svých šancí a zabránit mu v tom. Jakýkoliv pěšák na šachovnici přece může být odstraněn.

Nogara potřásl hlavou. Co když Johann bitvu prohraje a ztratí Sluneční soustavu? Vítězství berserků by nemělo být příliš pravděpodobné, uklidňoval sám sebe. Znamenalo by totiž během několika následujících let konec lidstva v Galaxii. Aby to uhodl, nepotřeboval ani počítač.

V jeho stole stála malá láhev. Nogara ji vyndal a dlouze se na ni zahleděl. Byl v ní konec téhle šachové partie, konec všeho potěšení, nudy i bolesti. Pohled na lahvičku v něm nevyvolával žádné emoce. Byla v ní silná droga, která byla schopná přivést člověka do takové extáze, že mu během několika minut puklo srdce nebo mozek přestal být zásobován krví. Možná někdy později, když už budou vyčerpány jiné možnosti, když už celý Vesmír bude patřit berserkům...

Schoval lahvičku zpět a smetl ze stolu poslední žádost o pomoc, poslanou ze Země. Copak vůbec na něčem záleží?

Nepatří už teď Vesmír berserkům? Nebylo už od samého počátku Velkého třesku, ještě předtím, než se zrodily hvězdy, předurčeno, že jim jednou patřit bude?

Felipe Nogara se pohodlně opřel ve svém křesle a pozoroval monitory počítačů, pokračujících ve hře na galaktické šachovnici osudů a moci.

Flotilou se šířily zvěsti, že Karlsen nechtěl bránit Atsog, protože to byl útok na venušanskou kolonii. Na palubě Solar Spotu však Mitch neviděl žádné zpoždění. Příprava probíhala takovým tempem, že měl čas jen na práci, rychlé jídlo a

spánek. Když byl dokončen nácik vylodění na palubu nepřítele, naplněny poslední zásobníky a bylo připraveno ostatní střílivo, byl Mitch tak unaven, že necítil nic než úlevu. Odpočíval a nepocítil strach ani hrdost, když se Spot připojil ke skupině ostatních lodí tvaru letícího šípů, spolu s nimi se ponořil do podprostoru a vydal se do hlubin vesmíru hledat vetřelce.

Trvalo mnoho dnů, než byla rutina běžného letu prolomena signálem bojového poplachu. Mitch byl tímto signálem probuzen. Ještě ani pořádně neotevřel oči a už se soukal do skafandru, který byl uložen pod palandou. Někde poblíž nadávala část posádky na cvičný poplach, ale nikdo z nich se neloudal.

"Zde je Velitel Karlsen," zahřmělo za stropních reproduktorů. "Toto není cvičný poplach, opakuji, není to cvičení. Byli lokalizováni dva berserkři. Jednoho jsme zahlédli na útěku. Snažil se uniknout, ale myslím, že Devátá eskadra ho začala stíhat.

Ten druhý se nepokouší o únik. Během několika minut ho v normálním prostoru obklopíme. Nebudeme ho ničit bombardováním. Trochu ho poškodíme dalekonosnými zbraněmi a potom v praxi vyzkoušíme, jak jste se naučili vylodžovat. Jestliže v tom ještě máte nějaké mezery, bude lepší, když je odhalíme teď. Eskadry Dva, Čtyři a Sedm vyšlou po jednom výsadečkovém komandu. Velitelé eskader, přecházím teď zpět na interní velitelský kanál."

"Eskadra čtyři," povzdechl si seržant McKendrick. "Máme v jednotce víc esteelanů než kdokoli jiný. Jak jsme to mohli přehlédnout?"

Výsadekáři leželi jako dračí zuby, ve tmě, uchycení do popruhů akceleračních lůžek, zatím co je psychohudba ladila do správné kondice. Ti, kteří byli věřící, se modlili. Mitch potmě naslouchal povelům z interkomu a předával svým mužům zkrácený přehled vývoje bitvy, jejíž průběh mu byl jako veliteli přenášen.

Bál se. Co to je smrt, že se jí už po tisíciletí lidé tak bojí? Může to být jen konec získávání informací. Takový konec byl sice nevyhnutelný, ale nepředstavitelný, a Mitchell se ho bál.

Úvodní ostřelování netrvalo dlouho. Dvěstě třicet kosmických křižníků obklopovalo jediného, do pasti chyceného, nepřítele. Mitch ležel a naslouchal lakonickým hlasům ze tmy. Slyšel dokonce úder, kterým se berserkr bránil, jako by měl lidskou kuráž a opovrhoval přesilou. Dá se vůbec bojovat se stroji, když jim člověk nemůže způsobit bolest ani v nich vyvolat strach?

Ale tyto stroje se dají porazit. A tentokrát mělo lidstvo výjimečně bezkonkurenční převahu. Bylo by snadné rozbít tohoto berserkra na kousky. Ale bylo by to správné? Při každém pokusu o vylodění na palubu berserkra bude mnoho obětí. Ale opravdová zkouška ohněm byla před rozhodující bitvou nepostradatelná. A taky by na palubě tohoto nepřítele mohli být živí zajatci, kteří by výsadečkem mohli být zachráněni. Velitel udělal dobře, když trval na dokonalém vycvičení.

Byl vydán rozkaz. Spot a dvě další vybrané lodě se společně přiblížily k silně poškozenému nepříteli.

Po dobu přímého útoku byla vypnuta umělá gravitace. Pásky sice držely Mitche pevně, ale stav beztlíže mu dával pocit, že se mu chce létat a jeho tělo se chvělo vibracemi přicházejícího útoku. Němá temnota, lehká, ale bojovná hudba, to vše šlo stranou po několika rozkazech, které mu zazněly ve sluchátkách. Věděl, že venku číhají chladné zbraně a vraždící stroj, nepředstavitelná síla, se kterou se teď měli setkat. Ted'...

Realita otřásla jejich výsadečkovou kabinou, když se loď setkala s vnějším pláštěm berserkra. Speciální nálož umístěná na špičce explodovala a široce otevřela kovovou kůži automatického zabijáka. Asi pět sekund po výbuchu se rozptýlil oblak odpařeného kovu. Solar Spot se jako šíp pomalu nořil do těla svého protivníka.

Mitch ještě naposledy promluvil s můstkem Solar Spotu, zatím co jeho muži už kolem něj klesali volným pádem k propusti, nechávající ho pozadu. Jejich mobilní světlomety vrhaly do okolí vějíř světla.

"Můj kontrolní panel ukazuje, že vstup Tři není jako jediný blokován," řekl. "Jdeme tam všichni."

"Pamatujte," řekl venušanský hlas. "Vaším prvotním úkolem je chránit tuto loď před protiútokem."

"Potvrzuji příjem." Když mu chtěli dávat rady do života, tak si měli vybrat vhodnější okamžik. Ted' na to nebyl čas.

Přerušil spojení a pospíchal za svými muži.

Další dvě lodě poslaly své jednotky někam hluboko do řídicího centra berserkra, aby získaly strategické informace.

Výsadekáři ze Solar Spotu se snažili najít a zachránit nějaké zajatce, kteří by na palubě berserkra mohli být. Stroj obvykle držel své vězně poblíž povrchu, takže se muži rozdělili na oddíly a začali prohledávat, kilometr za kilometrem, obrovskou rozlohu berserkrova kovového pláště.

Ve spleti rozbitých robotů, hned za vstupní komorou, nenarazili na žádný odpor. Možná nebyli berserkři stavěni na to, aby dokázali bojovat uvnitř sebe - v tom spočívala jediná naděje lidské flotily před nadcházející rozhodující bitvou.

Mitch nechal čtyřicet mužů hlídat špičku Spotu, zabořenou do těla berserkra, a sám se s ostatními vydal do labyrintu. Nemělo ani smysl, aby se stavěl do čela skupiny a velel - komunikace zde byla velmi obtížná a mohla se kdykoliv přerušit úplně, kdyby se vzdálili z dohledu.

První muž v každé skupině byl vybaven spektrometrem, který dokázal detekovat atomy kyslíku, unikající z prostor obývaných živými tvory. Poslední muž zase nesl speciální značkováč, který používal k označování cesty světélkujícími šipkami. Bez tohoto zařízení by se v trojrozměrném bludišti nevyhnutelně ztratili.

"Něco jsem zachytil, kapitáne," řekl muž se spektrometrem po pěti minutách chůze jedním ze sektorů umírajícího berserkra.

"Pokračujte, držte se toho." Mitch šel hned za ním, pušku připravenou k výstřelu.

Muž s detektorem je vedl temným mechanickým vesmírem téměř beze stop gravitace. Několikrát zastavily aby mohl přesně zaměřit směr. Jinak ale postupovali rychle. Muži byli zvyklí na beztlížný stav a stále se bylo čeho přidržovat, takže se pohybovali rychle, jako při běhu.

Před mužem se spektrometrem se náhle vztyčil věžovitý, komplikovaný robot, s oblouky navařenými na modrobílém pancíři. Vzdáleně připomínaly ostré turecké šavle. Mitch dvakrát bez míření vystřelil. Pancíř puknul a otevřel se a stroj

upadl zpět. Byl to jen nějaký opravárenský robot, který nebyl stavěn pro přímý boj.

Muž s detektorem měl odvahu a scéna ho nijak nevyvedla z klidu. Pokračoval dál rychlým tempem. Oddíl ho následoval a reflektory jejich skafandrů osvětlovaly cize působící, dlouhou chodbu a ostrou hru stínů v okolním vakuu.

"Přibližujeme se!"

A pak k tomu přišli. Bylo to místo podobné hluboké, vyschlé studni. Výsadkový člun oválného tvaru, velmi silně obrněný, byl touto studní vysunut z nitra berserkra a připraven ke startu na odpalovací rampě.

"Je to výsadkový modul, uniká z něj kyslík."

"Kapitáne, tady je něco jako přechodová komora. Vnější dveře nejsou dovřeny."

Vypadalo to jako přímá a jednoduchá cesta - do pasti.

"Mějte se na pozoru." Mitch vstoupil do přechodové komory. "Buďte připraveni mě odsud dostat, když se vám do minuty neozvu."

Byl to běžný typ přechodové komory, zřejmě odřezaný z nějaké lidské lodi. Zavřel vnější dveře a po napuštění vzduchu otevřel vstup do modulu.

Většinu vnitřního prostoru tvořila jedna místnost. Uprostřed stálo akcelerační lůžko, na kterém leželo připoutáno nahé ženské tělo. Přikročil blíže a spatřil, že její hlava byla důkladně vyholena a že její kůže dosud nese stopy krve, jako by všechny sondy byly odstraněny teprve před krátkým okamžikem.

Když reflektor jeho skafandru ozářil její obličej, otevřela své modré, mrtvolně zírající a mechanicky mrkající oči. Mitch si ještě stále nebyl jistý, že se dívá na živou bytost, proto přistoupil k lůžku a dotknul se její paže kovovými prsty rukavice obrněného skafandru. Potom náhle její obličej ožil a její oči přestaly nepřítomně zírat do stropu. Uviděla ho a vykřikla. Než ji stihl vyprostit z popruhů, začala plakat a zmrzlé krystalky jejích slz se začaly vznášet v beztlížném stavu v promrzlé kabině výsadkového modulu.

Naslouchala jeho rychlým příkazům, ale stále držela jednu ruku před sebou v obranném gestu a druhou na své zkrvavené hlavě. Potom přikývla a vzala si do úst koncovku dýchací trubice, takže mohla dýchat kyslík z Mitchova zásobníku. Rychle ji zabalil do elastické, ochranné fólie, která po jistou dobu chránila před účinky vakua a jeho strašného chladu.

Muž s detektorem už žádný jiný zdroj kyslíku nenašel. Mitch proto vydal svému oddílu povel k návratu po vyznačené, světélkující trase.

Ve vstupní hale se dozvěděl, že jinak se útok příliš nedaří. Opravdoví bojovní roboti bránili vchod do strategické centrály a už bylo zabito alespoň osm mužů. Další dvě lodě proto připravovaly pomocný výsadek.

Mitch nesl dívku zkrze několik dalších opuštěných prostor a konečně vstoupil i se svou jednotkou přechodovou komorou zpět na palubu Solar Spotu, jehož mise tímto skončila. Po nalodění výsadkové jednotky začal obrovský kosmický křižník couvat zpět a vzápětí opustil rozervaný trup berserkra. Všude se opět rozsvítilo a byla opět zapnuta umělá gravitace.

"Tudy kapitáne."

Nápis na dveřích zněl KARANTÉNA. Vězeňkyně z berserkra mohla být úmyslně nakažena nějakou zhoubnou infekční chorobou. Lidé si však už dnes dokázali s takovými triky poradit.

Uvnitř nemocničního sálu ji posadil. Zatím, co se kolem hemžili lékaři a sestry, sundal jí opatrně fólii z obličeje. Její oholenou hlavu nechal zakrytou. Teď už si sundal i vlastní přilbu.

"Už můžete odložit tu dýchací trubici," řekl jí svým drsným hlasem.

Poslechla ho a znovu otevřela oči.

"Bože, není to všechno jenom sen?" zašeptala. Její ruka vyklouzla z fólie a pohládila jeho obrněný skafandr. "Chtěla bych si opět sáhnout na člověka," prosila. Její ruka putovala vzhůru k jeho obličejí a dotkla se jeho tváře a šíje.

"Jsem opravdový. A vy jste už v bezpečí."

Jeden z běžajících doktorů přišel blíž. Náhle však ztuhl a vyděšeně zíral na dívku. Vzápětí vykřikl, otočil se a rychle utekl. Zdálo se, že něco není v pořádku.

Ostatní sebejistě mluvili a dívku uklidňovali, zatímco ji ošetřovali. Nechtěla se však vzdálit od Mitche a začala být hysterická, když ji chtěli od něj oddělit.

"Myslím, že byste tu měl raději zůstat," řekl jeden z lékařů.

Usedl tedy vedle ní a držel ji za ruku, přilbu a rukavice odložil na podlahu. Když ji důkladně vyšetřovali, raději se díval stranou. Lékaři stále mluvili uklidňujícím tónem a zdálo se, že vše je v pořádku.

"Jak se jmenujete?" zeptala se ho, když se doktoři na chvíli vzdálili. Její hlava byla ovázána a její útlá paže vykukovala zpod prostěradla. Stále ho ještě držela jeho ruku.

"Mitchell Spain." Teď, když si ji důkladně a v klidu prohlížel viděl, že to je hezká mladá žena. Už nespěchal s odchodem.

"A jak se jmenujete vy?"

Její tvář přeběhl stín. "Já - já si nejsem jistá."

Ve dveřích nemocničního sálu zavládlo náhlé pozdvižení. Velitel, Johann Karlsen, odstrkoval stranou protestující doktory a vběhl do oddělení KARANTÉNY. Zastavil se až u lůžka proti Mitchellovi. Nedíval se však na něj.

"Chris!" zavolal na dívku. "Díky bohu." V jeho očích byly slzy.

Lady Christina de Dulcin se odvrátila od Mitche a pohlédla na Karlsena. Vzápětí zazněl z jejích úst šilený výkřik hrůzy.

"Tak mi teď kapitáne řekněte, jak jste ji našli a dopravili sem."

Mitch začal vyprávět. Oba muži seděli sami v Karlsenově stroze zařízené kabině, umístěné hned za můstkem vlajkové lodi. Boj už skončil a berserkr se proměnil v neškodný vrak. Na jeho palubě už nebyli žádní další vězni.

"To, že ji poslali zpět za mnou je součástí nějakého plánu," řekl Karlsen a když Mitch dokončil své hlášení, zahleděl se do hlubin Vesmíru. "Zaútočili jsme dříve, než ji k nám stihli odpálit ve výsadečném modulu. Uchránili ji před bojem a poslali mi ji zpět."

Mitch jen potichu seděl.

Karlsenovy červené oči se na něj upřely. "Vypláchli jí mozek, Básníku. Dá se to udělat na trvalo, a dokonce, když se využije přirozená náchylnost objektu, dá se částečně naprogramovat i jeho následné chování. Myslím, že o mě nikdy neměla příliš dobré mínění. K rozhodnutí o naší svatbě ji vedly spíše politické důvody... Křičí hrůzou, i když se o mě lékaři jen zmíní. Je prý možné, že stroj konstruovaný tak, aby vypadal jako já, na ní páchal brutální násilí. Ostatní lidi do určité míry toleruje. Ale to co chce, jste vy. Chce, abyste s ní pořád byl, potřebuje vás."

"Vím, křičí když ji opouštím, ale - mě?"

"Je to její přirozená náchylnost. Ona... miluje... toho muže, který ji zachránil. Ty proklaté stroje nastavily její mozek tak, aby upřela veškerou svou radost ze záchrany na prvního člověka, kterého uvidí. Doktoři mi tvrdili, že se to dá udělat. Dali jí léky a nechali ji spát, ale přístroje ukazují, jak ji i ve spánku pronásledují noční můry, cítí bolest a volá vás. Co k ní cítíte?"

"Pane, já udělám všechno, co budu moci. Co ode mě potřebujete?"

"Chci, abyste zastavil její utrpení, co jiného!" Karlsen začal mluvit chraplavě. "Zůstaňte s ní a zbavte ji její bolesti, jestli to dokážete!"

Konečně se ovládl. "Tak běžte. Lékaři vás k ní zavedou. Ze Solar Spotu vám sem budou přestěhovány všechny věci." Mitch se postavil. V hlavě mu znělo mnoho slov, ale nebyl schopen žádné z nich vybrat. Proto jen přikývl a spěchal pryč.

"Toto je vaše poslední šance, abyste se k nám přidal," řekl venušan Salvador, rozhlížeje se kolem sebe po dlouhém, opuštěném koridoru v málo navštěvované části vlakové lodi. "Naše trpělivost skončila a brzy udeříme. Dokud tady má tu ženskou, De Dulcin, nebude nás Nogarův bratr nepochybně schopen vést."

Venušan u sebe musel mít rušičku odposlechu. Nepříjemné pískání způsobovalo, že Hemphill začal skřípat zuby. A tak venušanovi odpověděl.

"Karlsen je pro lidstvo životně důležitý, ať už ho máme rádi nebo ne," řekl Hemphill, jemuž už došla trpělivost. Jeho hlas byl ale ještě stále klidný a mluvil logicky. "Nevidíte, jak daleko berserkři zašli, aby se mu pokusili dostat na zoubek? Obětovali perfektně funkční, dobrý stroj jen proto, aby mu sem dopravili jeho snoubenku s vymytým mozkiem, aby se ho pokusili psychicky zlomit."

"Dobrá, jestli chtěli tohle, tak se jim to podařilo. I kdyby měl Karlsen předtím nějakou cenu, teď bude schopný myslet jen na svou snoubenku a na toho mrtvého."

Hemphill si povzdychl. "Pamatujte, že se odmítl vydat s nepřipravenou flotilou k Atsogu, aby ji zachránil. Ještě je schopný vedení. A dokud bude, vy a vaši společníci musíte přestat s intrikami proti němu."

Salvador o krok ustoupil a odplivl si. Nic než scéna vypočítaná na efekt, pomyslel si Hemphill.

"Podívej se na sebe, pozenšťane!" zasyčel Salvador. "Karlsenovy dny jsou spočítány a dny těch, kteří ho podporují také!" Otočil se a krácel pryč.

"Počkej!" zavolal na něj tiše Hemphill. Venušan se zastavil a otočil se s arogantním výrazem ve tváři. Hemphill ho střelil laserovou pistolí přímo do srdce. Paprsek ve vzduchu vydával rachotivý zvuk.

Hemphill umírajícího muže nakopl botou aby se ujistil, že už druhou ránu nepotřebuje. "Uměl jsi dobře žvanit," řekl mrtvole. "Ale byl jsi na omylu když sis myslel, že bys dokázal vést boj proti těm zatraceným strojům."

Sehnul se a rychle tělo prohledával. Našel list papíru se seznamem jmen důstojníků. Několik jich bylo podtrženo a některá, včetně jeho, byla označena otazníkem. Další papír obsahoval narychlo sepsaný seznam jednotek, které byly pod vedením venušanů. Bylo tam ještě několik dalších poznámek, dost informací k tomu, aby se vzbouřenci dali zavřít. Mohlo by to sice rozbít flotilu, ale...

Hemphill ostře vzhledl, ale v zápětí se opět uvolnil. Přibližující se muž patřil do jeho jednotky. Sám ho poblíž postavil na stráž.

"Odneste ihned tyto dokumenty Veliteli," přikázal Hemphill a zamával papíry. "Tak tak stihneme zavřít zrádce a reorganizovat vedení, než začne bitva."

Na chvíli se zamyslel a pozoroval Salvadorovo tělo. Zrádce byl příliš sebejistý a hloupý, ale přesto nebezpečný. Měl snad Karlsen nějakého anděla strážného? Pro Hemphilla nepředstavoval Karlsen ideál vůdce ve válce, nebyl tak nelítostný jako ty vraždicí stroje, ani tak chladný jako jejich kovové mozky. A teď ty zatracené stroje postoupily velkou oběť, aby na něj mohly psychicky zaútočit.

Hemphill pokrčil rameny a spěchal dál svou cestou.

"Mitchi, já tě miluji. Vím, co o tom říkají doktoři, ale co o mě doopravdy ví?"

Christina de Dulcin, oblečená v jednoduchých modrých šatech, na hlavě s pokrývkou připomínající turban, se položila na luxusní akcelerační lůžko, které stálo v místnosti určené pro odpočinek Velitele. Karlsen toto místo nikdy nepoužíval, dával přednost malé kabině.

Mitchell Spain usedl kousek od její hlavy, příliš se obáváje dotyku její ruky, obává se všeho, co by mohl udělat a co by mohla udělat ona. Byli spolu sami a on cítil, že je určitě nikdo ani nepozoruje. Lady Christina si dokonce vyžádala slib, že je nebude nikdo odposlouchávat, a Karlsen ji ho dal. Kromě toho, která loď má odposlouchávací zařízení instalované v kabině nejvyššího velitele?

Situace začínala vypadat jako postelová fraška, ovšem ne pro toho, kdo ji musel přetrpět. Muž stojící na velitelském

můstku kontroloval víc než dvě stě lodí, jejichž osud na něm závisel stejně jako osud mnoha lidmi obývaných planet v tomto sektoru Galaxie. Kdyby bitvu prohrál, veškerý zdejší život by byl do pěti let vyhuben. Mitchell ho nesměl zklamat.

"Co o mě doopravdy víš, Chris?" zeptal se.

"Vím, že pro mě znamená život, který jsi mi zachránil. Ach, Mitchi, nemáme teď čas na to, abych se chovala jako dáma každým coulem. Byla jsem takovou dámou s výborným vychováním, a jednou jsem se měla provdat za muže jako je Karlsen - z politických důvodů. Ale to vše se stalo předtím, než jsem odletěla na Atsog."

Její hlas po posledním slově vyhasl a její paže se pohly v křečovitém gestu, jako by se snažila něčeho se chytit. Musel se naklonit dopředu a vzít ji za ruce.

"Chris, Atsog je již minulostí."

"Vzpomínky na Atsog se nikdy nezbavím. Nejhorší je, že si vybavuji stále víc a víc. Mitchi, ty hrozné stroje nás nutily, abychom se dívali, jak stahují generála Bradina za živa z kůže! Já jsem to viděla. Už se nezajímám o ty hloupé věci, jako je třeba politika. Život je na to příliš krátký. A už se taky ničeho nebojím, jen toho, že mě opustíš..."

Pocítil lítost a touhu po ní, a půl tuctu dalších pocitů, které ho přiváděly na pokraj šílenství.

"Karlsen je dobrý člověk," řekl na konec.

Potlačila touhu otrást se odporem. "Myslím, že ano," řekla s velkým sebeovládáním. "Ale Mitchi, řekni mi, co ke mě cítíš? Řekni mi pravdu. Jestli mě nemiluješ teď, můžu stále doufat, že mě začneš milovat." Slabě se usmála a zvedla ruku.

"Až mi zase narostou vlasy."

"Tvé vlasy." Jeho hlas se téměř zlomil. Natáhl ruku, aby se dotkl jejího obličeje, vzápětí však prsty ucukl, jako by sáhl do ohně. "Chris, jsi jeho dívka, a na něm teď závisí tak mnoho."

"Nikdy jsem nebyla jeho."

"Ale... Chris, nemohu ti lhát a snad ti ani nemůžu říct pravdu o tom, co cítím. Bitva přichází, všichni jsou plní napětí. Nikdo nemůže nic plánovat..." Udělal nemotorné, nejisté gesto.

"Mitchi." Její hlas byl plný porozumění. "Je to pro tebe hrozné, že? Netrap se. Neudělám nic, čím bych to ještě víc zkažila. Zavolej prosím tě doktora. Když budu vědět, že jsi na blízku, můžu odpočívat."

Karlsen po několika minutách tiše studoval Salvadorovy papíry, jako by přemýšlel nad dalším tahem na šachovnici. Nezdálo se, že by tím vším byl příliš překvapen.

"Mám připraveno několik spolehlivých mužů," nabídl se Hemphill. "Můžeme rychle zatknout vůdce komplotu."

Modré oči si ho zkoumavě prohlížely. "Bylo zabití Salvadora opravdu nezbytné?"

"Myslím, že ano," řekl Hemphill ironicky. "Zrovna sahal pro svou vlastní zbraň. Byl jsem rychlejší."

Karlsen ještě jednou dlouze pohlédl do papírů prozrazujících pokus o vzpouru a konečně se rozhodl.

"Hemphille, chci aby jste si vzal čtyři lodě a letěl prozkoumat odvrácený okraj mlhoviny Stone Place. Nebudeme přes ni pokračovat, dokud nebudeme vědět, kde je nepřítel. Nemůžeme mu dát možnost, aby se dostal mezi nás a Sluneční soustavu. Buďte opatrní, stačí jen zjistit, kde je umístěna hlavní část flotily berserků."

"Rozkaz." Hemphill přikývl. Průzkum měl smysl. A jestli ho chce Karlsen odtud dostat a vyřídít si to se vzbouřenci sám, ať tak učiní. Hemphill měl dojem, že Karlsenovy metody byly příliš mírné, ale zdálo se, že jsou účinné. Jestliže ty zatracené stroje z nějakého důvodu přepadnou Karlsena nepřipraveného, Hemphill mu bude alespoň moc pomoci tím, že napadne nepřitele z boku nebo zezadu.

Na čem jiném ve vesmíru záleželo, než na zničení těch prokletých automatických zabijáků?

Mitch každodenně trávil s Chris dlouhé hodiny. Udržoval ji stranou od divokých zpráv, které kolovaly flotilou. Všude se diskutovalo o Salvadorově násilném konci a před vstupem do Karlsenovy kabiny stály strážé. Někdo říkal, že vůdcem vzpoury byl sám admirál Kemal.

Stone Place už bylo velmi blízko, zastíňovalo polovinu hvězd. Ebenově černé mračno prachu a úlomků skal bylo velké, jako kdyby bylo tvořeno milióny roztrštěných planet. Nemohla jím proletět žádná loď. Každý krychlový kilometr mlhoviny obsahoval tolik materiálu, že to znemožňovalo normální průlet i tou nejnižší rychlostí a skoky do podprostoru.

Flotila směřovala k jednomu z ostrých okrajů mračna, za kterým již před časem zmizela Hemphillova eskadra.

"Je jí lépe každým okamžikem, každým dnem je klidnější a její chování se normalizuje," řekl Mitch, vstupuje do Velitelovy malé kabiny.

Karlsen k němu vzhlédl od stolu. Papíry, které před ním ležely, vypadaly jako seznamy jmen psané venušanským rukopisem. "Děkuji vám za ta slova, Básníku. Mluví o mě?"

"Ne."

Dívali se na sebe beze slova.

"Básníku," zeptal se náhle Karlsen, "jak zacházíte se smrtelnými nepřáteli, když jsou ve vaší moci?"

"O nás marťanech se říká, že jsme násilníci. Čekáte, že to budu vztahovat na sebe?"

Chvilí se zdálo, že Karlsen nerozumí. "Ale ne. Nemluvil jsem o vás a o mě, nebo o vás a o Chris. To nebyla osobní otázka. Asi jsem jen přemýšlel nahlas, žádal jsem o seslání znamení."

"O to nežádejte mne, ale svého boha. Ale neříká vám, že máte odpouštět svým nepřítelům?"

"Říká." Karlsen pomalu a zamyšleně přikývl. "Víte, chce toho od nás moc, zatraceně moc."

Bylo to zvláštní, když náhle zjistil, že muž, na kterého se dívá, je nepokrytě pravý věřící. Mitch si nebyl jistý, zda už někdy někoho podobného potkal.

Ještě nikdy neviděl Karlsena v takové náladě - pasivního, čekajícího na znamení. Přemýšlel o tom, zda by ho nemohl

inspirovat cíl, ležící mimo něj, jestli...

Všechno to byl jen mystický nesmysl.

Komunikátor na Karlsenově stole se ozval. Mitch neslyšel, co hlas říká, ale pozoroval jeho účinky na Veliteli. Energie a rozhodnost se vrátily zpět, bylo vidět, že se mu opět vrací síla po tom strašlivém ujištění, že měl pravdu. Bylo to jako vnímat narůstající žár při rozsvícení žárovky.

"Ano," řekl Karlsen. "Dobrá práce."

Potom zvedl ze stolu venušanské papíry. Vypadalo to, jako by je zvedal silou vůle a jeho ruka jako by jen naznačila gesto.

"Ta zpráva byla od Hemphilla," řekl Mitchovi téměř nepřítomně. "Flotila berserkrů je ukryta za nejbližším okrajem Stone Place. Hemphill odhaduje, že je jich asi dvě stě a zdá se, že nemají ani potuchy o naší přítomnosti. Vzápětí zaútočíme.

Běžte na svůj bojový post, Básníku. Bůh s vámi." Otočil se zpět ke komunikátoru. "Požádejte admirála Kemala, ať hned přijde do mé kabiny. A ať s sebou vezme svůj generální štáb. Konkrétně..." pohlédl do venušanských papírů a přečetl několik jmen.

"Hodně štěstí, pane," popřál mu Mitch který se zdržel jen proto, aby to mohl říct. Ještě než odešel zahlédl, jak Karlsen strká inkriminující venušanské dokumenty do dezintegrátoru.

Než Mitch doběhl do své kabiny, zněly už celou lodí sirény bojového poplachu. Rychle se převlékl do skafandru a se zbraní v ruce utíkal zpět přeplněnými koridory směrem k můstku, odkud byl přenášen Karlsenův hlas, který náhle zazněl ze všech reproduktorů:

"...jsme si udělali cokoliiv zlého, ať už slovem nebo skutkem, žádám vás teď, abyste na to zapomněli. A jménem každého muže, který mne nazývá přítelem nebo vůdcem, vám všem slibuji, že my též zapomeneme na všechny spory a všechno, co jsme proti vám měli je teď minulostí."

Každý v přeplněném koridoru spěchal na své bojové stanoviště. Mitch zjistil, že se dívá do očí dobře vyzbrojeného, velkého venušanského policisty, zřejmě osobního strážce nějakého vyššího důstojníka.

Z reproduktorů se chvíli ozývalo jen praskání a lomoz, pak ale zazněl hlas admirála Kemala:

"Jsme bratři, esteelani a venušané, my všichni. A všichni společně budeme bojovat proti berserkrům." Kemalův hlas stoupal, už téměř křičel. "Zničení pro ty proklaté stroje a smrt jejich tvůrcům! Všichni si vzpomeňte na Atsog!"

"Pamatujte na Atsog!" zahřměl Karlsenův hlas.

V koridoru na chvíli zavládlo ticho jako v hrobě. Pak se ozval křik z mnoha hrdel. Mitch si uvědomil, že má v očích slzy a že taky něco křičí.

"Vzpomeňte na generála Bradina," volal velký venušan a objal Mitche, zvedaje ho i s celou výzbrojí a pancéřovaným skafandrem do vzduchu. "Zničení stahovačům kůž!"

"Zničit stahovače!" Výkřik letěl koridorem jako plamen. Stejně události se odehrávaly na všech lodích lidské flotily.

Všichni do toho šli společně, nebylo místo na nic jiného než bratrství, a čas na nic jiného než slávu.

"Zkázu pro ty proklaté stroje!"

Velitelský můstek se nacházel poblíž emitoru lodní gravitace. Netvořilo ho nic víc než kruh velitelských křesel, z nichž každé bylo obklopeno shlukem kontrol a stupnic.

"Výlodňovací koordináty jsou připraveny," hlásil Mitch připoutávaje se popruhem ke křeslu.

Hlavní obrazovka ukazovala lidskou flotilu seřazenou do dvou útočných linií, z nichž každá měla přes stovku lodí. Každá loď byla na obrazovce zobrazena jako zelený bod umístěný tak přesně, jak jen to palubní počítač vlajkové lodi dokázal. Nepravidelný okraj mlhoviny Stone Place se trhavě pohyboval vedle bojových linií. Vlajková loď postupovala kupředu mikroskopy v podprostoru, takže výjev na hlavním monitoru byl kompromisem mezi fixním a pohyblivým obrazem. Pomaleji se pohybující lodě, zatížené obrovskou masou děl C-plus, které ztlačily komplikovaly pohyb v podprostoru, představovaly na obrazovce šest zelených bodů, pohybujících se výrazně pomaleji než ostatní a zaostávajících za celou flotilou.

Do Mitchových sluchátek někdo říkal: "Můžeme očekávat, že asi za deset minut dorazíme..."

Hlas odumřel. Na velkém monitoru se objevil rudý bod, potom další a další, a potom spousta dalších, vycházejících jako malá sluníčka za temným okrajem mlhoviny. Na několik dlouhých sekund zavládlo na můstku ticho, zatím co se na obrazovce objevovali stále noví a noví berserkři. Hemphillova průzkumná hlídka byla asi nakonec lokalizována, protože flotila berserkrů nekřížovala jen sem a tam, ale útočila. Monitor už zobrazoval hustou síť stovek rudých bodů, a najednou tu byly dvě sítě berserkrů, které se též střídavě pohybovaly podprostorem, jako lidská flotila. Jejich rudá formace stále rostla, rozšiřovala se a obalovala své lidské protivníky.

"Odhaduji to na třista strojů," oznámil pedantický a poněkud zvláštně znějící hlas, který prolomil ledové ticho. Pouhá informace, že existuje třista berserkrů, mohla zlomit veškeré lidské naděje. Na tomto místě, v této době, se však nesměl vyděsit nikdo.

Hlasy v Mitchellových sluchátkách začaly projednávat záležitosti týkající se začínající bitvy. Nemohl dělat nic jiného, než se jen dívat a poslouchat.

Šest velkých, zelených teček zůstávalo stále pozadu. Bez zaváhání nasměroval Karlsen celou svou flotilu přímo do středu nepřátel. Jejich síla byla podceněna, ale zdálo se, že vedení berserkrů udělalo podobnou chybu, protože formace rudých bodů byla nucena se též přeskupit do větší šířky.

Vzdálenost mezi flotilami byla stále příliš velká, takže se nedaly použít běžné zbraně, ale nepřítel už byl v dostřelu těžkých děl C-plus, umístěných na několika lodích, které se opožďovaly za vlastní flotilou. To ovšem nevedlo, protože děla C-plus střelila podprostorem a nezáleželo tedy na tom, kde byly lodě umístěny. Při jejich salvách cítil Mitch, jak se prostor kolem něj chvěje. Byl to jen vedlejší efekt výstřelů, jakýsi přebytek energie, jehož šíření lidský mozek vnímal

jako chvění. Každý z projektilů, vystřelený do bezpečné vzdálenosti od mateřské lodi, měl svůj vlastní podprostorový pohon, který ho s vysokou přesností přenášel k cíli.

Jejich velká hmotnost, umocněná navíc značným zrychlením, a jejich přechod do podprostoru způsobily, že proletěly jako fantom lidskou flotilou a vrátily se zpět do normálního prostoru až těsně před cílem. Pohybovaly se jako De Brogliovy vlnové cykly, jejich hmota se vnitřně smršťovala a pohybovaly se fázovou rychlostí, která byla vyšší než rychlost světla.

Vzápětí po tom, co Mitch pocítil záchvěv v prostoru kolem sebe, jeden z rudých bodů explodoval a začal se měnit v obláček. Někdo zalapal po dechu. Za několik okamžiků vystřelila též vlajková loď a její projektily a rakety začaly putovat směrem k flotile berserků.

Jádro nepřátelského uskupení se zastavilo asi tři milióny kilometrů před lidskou flotilou, ale jeho boční formace dále postupovaly, hladce a bez překážek, a už začínaly svírat do kleští první linii lidských lodí.

Karlsen nezaváhal a pokračovalo se dál. Za několik sekund už byla lidská flotila v pasti a čelisti se za ní uzavřely. Prostor kolem Mitchella se otřásl a rezonoval střelbou. Každá loď ve flotile teď střílela a každý nepřítel střelbu opětoval. Uvolňovala se obrovská kvanta energie a její ozvěny pronikaly pancířem jeho skafandru jako neviditelné prsty. Z monitoru postupně mizely rudé i zelené body, ale zatím stále v malé míře.

Hlasy v Mitchellově přílbě opadly, protože události se vyvíjely příliš rychle, než aby člověk mohl přemýšlet a zasahovat do nich. Ted' to byl boj počítačů proti počítačům, věrní elektroničtí sluhové lidstva bojovali proti jeho elektronickým nepřítelům, ani jeden z nich se však takovými úvahami nezabýval.

Monitor na velitelském můstku blikal, jak se neustále měnily polohy lodí a berserků. Jeden z rostoucích rudých bodů byl jen milión kilometrů daleko, pak jen půl miliónu, pak už jen čtvrt miliónu. Když vlajková loď přešla do normálního prostoru, aby se zúčastnila konečného útoku, vrhla se jako středověké beranidlo proti nepříteli.

Stroj na obrazovce se znovu přiblížil, ale tentokrát to už nebyla malá rudá tečka, ale obrovský nedobytný hrad, bláznivě nakloněný, černající se na pozadí hvězd. Byl jen osmdesát kilometrů daleko, pak už jen čtyřicet kilometrů. Přiblížovací rychlost neklesla pod kilometr za sekundu. Jak se dalo čekat, nepřítel zrychloval a snažil se vyhnout tomu, co mu muselo připadat jako kamikadze. Naposledy si Mitch překontroloval popruhy na sedačce, skafandr a zbraně. Chris, v kokonu se ti nic nestane. Berserkr na monitoru stále rostl, v záblescích výstřelů už bylo jasné vidět jeho kovově žebrované břicho. Tenhle byl malý, byl snad jen desetkrát větší než vlajková loď. Jako na každém, i na tomto berserkovi byly vidět různě velké skvrny, stará poškození jejich pláštíků, která si odnesli z předchozích bitev, nebo je snad takto poznamenal Vesmír? Zkus utéct, ty monstrózní zabijáku, zkoušíš to marně.

Bližší, stále bližší. Ted'!

Všechna světla zhasla a loď se na nekonečně dlouhou sekundu ponořila do tmy.

Náraz. Mitchova sedačka se otřásla, měkké vycpávky ve skafandru náraz ztlumily, přesto však utrpěl nějaké pohmožděnin. Cítil, jak nálož na samé špičce vlajkové lodi explodovala, energií svého výbuchu odpařila pancéřovaný plášť berserkra a loď se začala nořit do trupu stroje, drtíce a mačkající vše, co jí stálo v cestě až do hloubky, kam její ostruha dosáhla.

I když se pohyb zastavil, hluk stále přetrvával, ječící symfonie trhaného kovu, unikajícího vzduchu a dalších plynů zněla jako vzlykavé vydechování. Obě obrovská kosmická plavidla teď byla svázána, polovina vlajkové lodi byla zaražena do trupu berserkra.

Bylo to drsné setkání, ale nikdo na můstku nebyl zraněn. Havarijní služba hlásila, že únik vzduchu, který byl ostatně předpokládán, je pod kontrolou. Dělostřelecké stanoviště oznámilo, že se jim ještě nepodařilo vysunout uvnitř trhliny střeleckou věž. Řídící centrála hlásila, že pohon je připraven na nejvyšší výkon.

Loď se pomalu otáčela v ráně, kterou způsobila. To by mohlo znamenat vítězství, otevřít nepříteli a odřezávat jeho kovové vnitřnosti, nachat je odlétávat do okolního nekonečného prostoru. Tato válečná loď byla postavena z velmi solidního kovu, který odolával téměř všemu. Na chvíli si Mitch pomyslel, že začíná chápat sílu těchto lidmi postavených motorů.

"Nejde to, veliteli. Jsme zaklínění."

Nepřítel náraz bez velké újmy vydržel. Paměť berserkra mezi tím prohledávala databáze a připravovala reakci na tento nezvyklý druh útoku, chladně sestavovala plán, beze strachu nebo soucitu.

Kapitán lodi se otočil na Johanna Karlsena. Dalo se čekat, že až se bitva dostane do tohoto stádia, na Velitele toho už zbude málo. Dokonce i kdyby sama vlajková loď nebyla napůl zabořená do berserkra, nebyla by jakákoliv smysluplná komunikace s ostatními plavidly flotily možná, protože v okolním prostoru se rozpoutalo pravé peklo oboustranného ničení. Jestliže byl teď Karlsen bezmocný, stejně tak se ani berserkři nemohli spojit v jeden mozek. Flotily se rozpadly a nastala bitva stroje proti stroji.

"Bojujte, pane," řekl Karlsen kapitánovi lodi. Naklonil se kupředu, sevřel opěrky křesla a zíral na monitor, jako by se snažil pochopit smysl pohybu těch několika světél, co na něm ještě tančily.

Kapitán vlajkové lodi nechal posádku hned nastoupit.

Mitch je viděl běžet k přechodovým komorám. Sezení zde mu připadalo horší než jakákoliv činnost. "Pane, žádám vás o svolení, abych se mohl připojit k výsadbářům."

Zdálo se, že Karlsen neslyší. Sám sebe teď vyřadil z činnosti, obzvláště pak z rozhodování, zda má Mitchella Spaina držet v pozadí, nebo ho poslat do první linie.

Velitel lodi uvažoval. Chtěl mít palubního koordinátora tady na můstku, ale zkušený bojovník se mohl hodit v první linii. "Tak tedy běžte. Udělejte, co bude ve vašich silách, abyste ubránil přechodové komory."

Tento berserkr se dobře bránil pomocí robotů - vojáků. Výsadbáři obtížně unikali z rozervaného pláště, když přišel

protiútok. Většina jich zůstala uvězněna uvnitř berserkra.

V úzké klikaté chodbě, vedoucí k propustím, kde byly boje nejtěžší, se Mitch setkal s další postavou v obrněném skafandru. "Kapitán Spain? Já jsem seržant Broom, vedoucí důstojník obrany v tomto sektoru. Můstek říká, že to tu převezmáte. Je to tu trochu drsné. Dělostřelci nemůžou vysunout věžičku a střilet uvnitř trupu. Ten bojující šrot, co proti nám stojí, má dost prostoru k manévrování a stále se k nám blíží."

"Tak tam honem pojďte."

Rozběhli se a bok po boku utíkali chodbou, ze které zbylo jen rozpárané torzo. Vlajková loď zde byla roztržena a pláty pancíře byly ohnuty dovnitř, jako by jimi pronikl obrovský meč.

"Ještě tu není nic ztraceno," řekl Mitch šplhaje se ven z přechodové komory. V dále zahlédli záblesky světla a poblíž rudý žár rozpáleného kovu, vedle kterého viděli jeden z nosníků, velký jako mrakodrap, mezi kterými vlajková loď uvízla.

Byli u cíle. Seržant pohlédl za Mitche, kde měl mezi chaoticky rozházeným rozdrčeným kovem a pohybujícími se troskami připravenou asi stovku mužů. "Roboti nepoužívají zbraně. Prostě se připlazí, přijdou, zkrátka zaútočí ve vlnách a chytají nás do končetin, pokud se jim to podaří. Při minulém útoku jsme tak přišli o šest mužů."

Z hlubin jeskyně směřující do nitra berserkra, na jejímž okraji stáli, přišel kňučivý závan plynu a nesl s sebou rozptýlené kuličky kapaliny. V hlubinách se zablýsklo a kovem oťrásl výbuch. Ta zatracená věc asi pomalu umírala. Nebo se možná taky chystala na další útok. To nemohl nikdo odhadnout.

"Stáhli se sem ještě nějakí výsadkáři?" zeptal se Mitch.

"Ne. Nevypadá to pro ně dobře."

"Haló, volám obranu propustí. Tady je stanoviště dělostřelectva," ozval se povzbudivý hlas ze sluchátek. "Podařilo se nám zprovoznit věž v rozsahu osmdesáti stupňů."

"Výborně, tak se do toho dejte!" ozval se Mitch chraptivým hlasem. "Jsme uvnitř, ale teď nám asi nemůžete nijak pomoci."

O minutu později přejely sál reflektory, pročešaly všechny kouty a nakonec se zabodly do chaosu v obrovské jeskyni.

"Znovu přicházejí!" vykřikl Broom. Z nitra berserkra se přibližovaly postavy, které přelézaly kovové pahýly a ostatní trosky, ležící úplně všude. Reflektory se na ně zaměřily. Vypadaly jako nazí muži. Mitch zrovna otvíral ústa k výkřiku, aby zavolal na dělostřelce, když z věžičky náhle vyšlehy výstřely těžkých zbraní, vrhající tříštivé granáty, které vzápětí explodovaly mezi postupující linií strojů.

Ale přicházely stále další řady. Vojáci střelili všemi směry po strojích, které přilézaly a přilétaly po stovkách.

Mitch vyběhl z přechodové komory, pohybující se v beztlákovém stavu dlouhými skoky, a vydal se k předsunutým hlídkám, aby povzbudil muže tam, kde to bylo potřeba.

"Když to bude nutné, tak ustupte!" rozkázal všem na velitelské frekvenci. "Snažte se je však udržet daleko od propustě!"

Jeho muži stáli proti sbírce mechanických vojáků fantastických tvarů, jejichž každá část sloužila jako smrtonosná zbraň. Jak pobíhal mezi hlídkami, věc vypadající jako masivní řetěz ze sebe vytvořila smyčku a pokusila se Mitche chytit. Podařilo se mu ji zničit až druhým výstřelem, po kterém se rozpadla na dvě části. Vzápětí se na něj jako přepadová stíhačka vrhnul kovový motýl. Zneškodnil ho až čtvrtým výstřelem.

Další stanoviště našel opuštěné, začal se tedy vracet zpět k přechodové komoře. Vysílačkou se spojil s Broomem: "Jak to tam u vás vypadá?"

"Těžko říct, kapitáne. Velitelé oddílů, ozvěte se, velitelé oddílů..."

Létající věc se opět vrátila a znovu zaútočila. Mitch po ní vystřelil z laserové pistole a rozkrojil ji. Čím víc se přibližoval k propusti, tím intenzivněji kolem zněla palba. Přestřelka se změnila ve zmatenou bitvu mezi flotilami. Věděl, že se venku ještě střelí, protože energetické vlny těžkých zbraní se stále probíjely jako neviditelné prsty jeho skafandrem.

"Pozor, znovu se blíží..."

Propustí zněly koordináty směru útoku. Mitch si našel místo, kde se mohl zaklínit a pozvedl svou pušku. Mnoho strojů, které útočily v této vlně bylo vybaveno kovovými štíty, které nesly před sebou. Vystřelil a rychle znovu nabítl. A znovu. A znovu.

Jediná provozuschopná dělová věž vlajkové lodi bez ustání střelila a mezi roboty zářila nepřetržitá řada výbuchů, tak podivně tichých v okolním vakuu. To vše chladně osvětlovaly kužely reflektorů. Automatická rychlopalná děla věže byla daleko silnější, než ruční zbraně výsadkářů. Téměř vše, co vystřel z děla zasáhl, se měnilo v beztvárý změt kovu. Náhle se však na plášti vlajkové lodi objevili roboti, kteří na věž útočili z její nekryté strany.

Mitchell varovně vykřikl a vrhnul se tím směrem. Náhle byli všude kolem něho nepřátelé. Dva stroje uchopily poblíž stojícího muže do svých klepet a snažily se ho roztrhnout. Mitch rychle vystřelil na pohybující se postavy. Zasáhl jednoho robota a ustřelil mu nohu.

O chvíli později byl jeden kraba připomínající stroj sražen zpět a přelomen krupobitím projektilů. Druhý krab mezi tím pečlivě tloukl mužem v obrněném skafandru o pokřivenou traverzu, dokud ho nerozbil na několik kusů. Vzápětí se otočil a začal se poohlížet po další oběti.

Tento stroj byl obrněn jako válečná loď. Zaměřil Mitchella a vydal se na něj, šplhaje hromadami neustále se pohybujících kovových trosek, aniž by se o ně jakkoliv poškodil. Lesknul se v paprscích reflektoru Mitchova skafandru a vzápětí se zachvěl a zamával svými klepety, když do něj Mitch vyprázdnil celý zásobník. Pokoušel se mířit na místo, kde by měl být, jak se domníval, kybernetický mozek robota.

Poté vytáhl svou laserovou pistoli, kryl se střelbou a pokoušel se vyhnout stroji, který se na něj stále řítí jako tank.

Robot Mitche dostihl - a uchopil ho za helmu a levou paži, zaznělo skřípání mačkaného kovu. Obrátil pistoli proti místu, kde by měl být mozek, a dlouze stiskl spoušť. Stroj ho za sebou táhnul, ale nevyužil své plné síly na to, aby Mitche

zabil. Stále mu však drtil helmu a levou ruku svým železným stiskem. Pancíř mozku robota, laserová pistole i rukavice, ve které ji držel, to vše začínalo pomalu rudnout. Něco žhavého se mu náhle zablesklo před průzorem helmy a záře ho napůl oslepila. Odněkud zazářil silný laserový výboj, taval svou energií nepřítele a krájel ho na kusy.

Jeho levá rukavice, stále ještě chycená klepetem stroje, byla drcena.

Jeho ruku...

Jednoduchý automatický lékař zabudovaný v jeho skafandru mu píchl posilující injekci a stiskl poškozené cévy, aby snížil ztrátu krve. Mitchellovi se podařilo osvobodit svou popálenou pravou ruku od žhavé pažby laserové pistole a sáhnout dolů k opasku, na kterém mu viselo několik granátů s plastickou trhavinou.

Levá paže mu už začínala dřevěnět, i když čelisti na chvíli uvolnily její rozdrčený úsek a pomalu tápaly po místě, kde by mohly znovu stisknout. Stroj se celý chvěl, jako člověk v agónii. Mitch vymrštil pravou ruku a umístil plastickou trhavinu na odvrácenou stranu mozkového pancíře. Potom se vzepřel celou silou, která mu ještě zbývala, proti tělu robota a snažil se uvolnit ze stisku. Servoposilovače jeho obrněného skafandru ječely přetížením, dvě sekundy, zavřel oči, tři...

Exploze ho omráčila. Když opět začal vnímat okolí zjistil, že je volný. Všude kolem planula světla. Někda poblíž by měla být přechodová komora, musí se tam dostat a pomoci ji bránit.

Jeho hlava se pomalu vyčistila. Měl však pocit, že mu někdo drtí velkou silou hrudník. Doufal, že to je jen nějaký druh reakce těla na těžce pohmožděnou ruku. Bylo těžké se zorientovat, průzory jeho skafandru byly stále zpola zakryty nánosem kovového prachu, alespoň se mu však podařilo zahlédnout trup vlajkové lodi, stále ještě zabořený do útrob berserkra. Jeho pohled se zaostřil na kus tyče, ležící nedaleko. Zvedl ji a používaje ji jako opěrku, vydal se zpět k propusti. Sáhl pro náboje, aby znovu nabíl pušku a teprve teď zjistil, že už ji nemá.

Prostor poblíž přechodové komory byl plný kouře a prachu, všude ležely chvějící se trosky robotů. A stále ještě tu byli vojáci a střileli na nepřítele ve velké jeskyni. Mitch poznal v záblescích světla Broomův skafandr a připotácel se k němu. "Kapitáne! Zničili dělostřeleckou věž a většinu reflektorů. Ale podařilo se nám jich také velké množství vyřadit - co máte s rukou?"

"Jako kdybych měl místo ní kus dřeva. Máte tu náhradní pušky?"

"Můžete to zopakovat?"

Broom ho neslyšel. Nejspíš proto, že když ho ta zatracená věc držela a drtila mu přilbu, poškodila mu asi vysílačku. Přiložil svou helmu těsně k Broomově a řekl: "Převzmete velení, musím jít dovnitř. Jestli mě pustí, ještě se vrátím." Broom přikývl a doprovodil ho až do přechodové komory. Kolem nich opět začaly houštovat záblesky výstřelů, ale nemohl s tím nic dělat, zvlášť když stále cítil ten hrozný tlak na hrudníku. Vrátil se zpět? Proč si to namlouval? Bude rád, když se bez pomoci dostane dovnitř.

Věšel do propusti, minul post vnitřních stráží a vstoupil do nitra lodi. Zhlédl ho kolemjdoucí lékař. Stačil mu jeden pohled aby pochopil, v jakém je Mitch stavu a hned se ho ujal.

Ještě nejsem mrtvý, pomyslel si, když začal vnímat světla a lidi kolem sebe. Někdo ruka ještě obvazovala jeho levou paži. Všiml si též další věci, už necítil energetické rezonance těžkých kosmických zbraní. Teď už taky pochopil, že je odvážen z ordinace a že kolem něj spěchají lidé s výrazem triumfu ve tvářích. Ještě stále nebyl v takovém stavu, aby byl schopen zformulovat souvislou otázku, ale ze slov, které zaslechl z okolí pochopil, že k útoku na poškozeného berserkra se připojila další loď. To bylo dobrým znamením. Bitva se asi vyvíjela ve prospěch lidí, když se v okolí nacházely volné lodě.

Muži, kteří nesli nosítka ho uložili do místnosti poblíž můstku, tento prostor byl využíván jako nouzová nemocnice. Bylo zde mnoho raněných, připoutaných k akceleračním lůžkům, s připravenými dýchacími maskami pro případ úniku vzduchu nebo ztráty gravitace. Mitch viděl všude kolem sebe příznaky bojové zkázy. Jak se to mohlo stát, tak hluboko uvnitř lodi? Vstupní přechodové komory přece ubránili.

Loď náhle rozechvěl silný otřes. "Vyprostili ji," usoudil někdo poblíž.

Mitch na okamžik omdlel. První věc, kterou potom spatřil, byli lidé, sbíhající se ze všech stran k můstku. Jejich obličeje byly dychtivé a šťastné, jako by je svolal nějaký signál zvěstující dobrou zprávu. Mnoho z nich neslo něco, co Mitchovi připadalo jako ta nejzvláštnější sbírka věcí: zbraně, knihy, přilby, láhve, obvazy, vaky s jídlem a dokonce i zmatené děti, které musely být zachráněny ze spárů některého berserkra.

Mitch se zvedl a opřel o pravý loket, ignorující prudkou bolest v obvázaném hrudníku a popálené prsty na pravé ruce. Stále ještě však nedohlédl až ke křeslům na můstku, protože se mezi nimi a lůžkovou částí neustále pohyboval shluk lidí.

Ze všech koridorů lodi přicházeli stále noví a noví lidé, slavnostně naladěni muži a ženy, a shromažďovali se pod ostré svítilkami světly.

Asi o hodinu později se Mitch znovu probudil a zjistil, že poblíž byl instalován monitor. Prostor, ve kterém se bitva odehrávala, byl zahalen novou mlhovinou zplyněného kovu a na pozadí ebenově černého Stone Place zářilo jen několik světél.

Někdo poblíž Mitche unaveně, ale pečlivě sděloval zprávu do záznamníku:

"...patnáct ztracených lodí a asi osm tisíc mužů, to je naše současná situace. Každá ze zbývajících lodí je asi poškozena. Odhadujeme, že bylo zničeno téměř devadesát - opakuji, devadesát - berserků. Poslední údaj říká, že stosedmdesát šest jich bylo obsazeno nebo se samo počalo ničit. Téměř se tomu nedá uvěřit. Den, jako je tento... musíme mít na paměti, že přes třicet jich uprchlo a jsou stejně nebezpeční, jako kdykoliv předtím. Budeme je muset pronásledovat a bojovat s nimi ještě dlouho, ale síla jejich flotily byla definitivně zlomena. Doufáme, že zajetí tolika strojů nám dá konečně dostatek jasných informací o jejich původu. A nejlepší na tom je skutečnost, že bylo

osvobozeno asi dvanáct tisíc lidských vězňů.

Teď ale, jak vysvětlit náš úspěch? Ti z nás, kteří nejsou věřící tvrdí, že vítězství bylo důsledkem toho, že naše lodě byly novější a silnější, naše dalekonosné zbraně dokonalejší, naše taktika tak překvapivá - a také toho, že naši výsadkáři se dokázali ubránit před vším, co proti nim berserkři posílali.

Především však historie poděkuje našemu Veliteli, Johannu Karlsenovi, který se rozhodl pro útok v době, kdy jeho usmíření s venušany inspirovalo a sjednotilo celou Flotilu. Velitel je teď tady a prochází mezi raněnými, kteří leží v řadách všude kolem..."

Karlsen se pohyboval tak pomalu a unaveně, že si Mitch pomyslel, že bude asi těž zraněn, i když na něm nebyly vidět žádné obvazy. Ztěžka procházel mezi zraněnými a každému věnoval alespoň slovo nebo pokývnutí. Vedle Mitchova lůžka se zastavil, jako by byl v šoku.

"Je mrtvá, Básníku," byla první slova, která řekl.

Loď se s Mitchem na chvíli zatočila. Potom se opět uklidnil, jako by ve skrytu duše tuto zprávu očekával. Bitva jako by ho připravila o city.

Karlsen mu povadlým hlasem vyprávěl, jak nepřítel vystřelil proti vlajkové lodi torpédo, které jako by bylo inteligentní a vědělo, jak je loď konstruována. Tento pekelný stroj pronikl až do velitelských kabin a poté až téměř na můstek, než byl zneškodněn.

Ta zkáza všude kolem na to měla Mitche už dřív upozornit. Ale předtím nebyl schopen přemýšlet. Šok a léky ho zatím chránily před pocity nebo vzpomínkami, ale stále měl před očima její obličej, vyhlížející jako tenkrát, když ji našel v nitru berserkra, odkud ji zachránil.

Zachránil...

"Jsem jen slabý a omylný muž," řekl Karlsen. "Ale nikdy jsem nebyl vaším nepřítelem. Jste snad vy můj?"

"Ne. Vy odpouštíte všem svým nepřítelům. Zbavíte se jich tak. Prozatím ani nechcete žádné mít. Jste Galaktický hrdina. Ale já určitě nejsem váš nepřítel."

"Ne. Bůh jí dej lehké odpočinutí." Ale Karlsenův obličej byl stále živý, i pod tím nánosem zármutku a únavy. Tohoto muže mohla definitivně vyřadit jen jeho vlastní smrt. Naznačil úsměv. "Teď se začíná vyplňovat druhá část proroctví, že? Mám být poražen a zemřít, aniž bych cokoliv vlastnil. Jako by muž mohl zemřít ještě nějakým jiným způsobem."

"Karlsene, jste v pořádku. Myslím, že můžete klidně prožít svůj úspěch. A jednoho dne v klidu zemřít, stále věřící ve své nebe."

"Den, kdy zemřu..." Karlsen pomalu točil hlavou a prohlížel si všechny lidi kolem. "Budu si tento den pamatovat. Tuto slávu, toto vítězství každého člověka." Pod unavenou tváří zářila obrovská jistota - ne z toho důvodu, že má pravdu, ale proto, jak si Mitch pomyslel, že tu pravdu dokáže uznat.

"Básníku, až budete moci, přijďte pro mě pracovat."

"Možná, někdy. Teď budu nějakou dobu žít ze získaného žoldu. A mám práci. Jestli se jim nepodaří dát do pořádku mou ruku, nevádí - na psaní stačí jedna." Mitch se náhle cítil velmi vyčerpán.

Johann Karlsen mu položil ruku na zdravé rameno a unaveným hlasem řekl: "Bůh s vámi." A odešel pryč.

Mitch teď toužil jen po odpočinku. Potom ho čeká práce. Svět byl zlý a lidé. Byli pošetilí, a existovali lidé, kteří by neměli být zapomenuti. A to byla věc, která stála za námahu.

Lidé vždy promítají svá přání a emoce do svých představ o světě. Stroje mohou být konstruovány tak, aby vnímaly širší spektrum vlnění, aby precizně detekovaly každou vlnovou délku, jejich vnímání není pokřiveno láskou, nenávistí nebo vírou. Ale lidské oko stále ještě vidí víc, než dokážou sebelepší kamery.

Tvář hlubin

Přešlo pět minut, aniž by se jeho situace jakkoliv změnila. Karlsen si uvědomil, že už ho asi nečeká příliš dlouhý život. Vzápětí poté, co se to stalo, hned potom, co se jeho mysl odvážila znovu vnímat, uviděl kolem sebe nezměrnou hlubinu vesmíru a vše, co obsahovala.

Nějakou dobu se mu zdálo, že není schopen pohybu, několik dlouhých minut myslel, že zešíli.

Nacházel se v krystalické bublině nouzové kapsle o průměru necelých čtyřech metrů. Zavál ho sem vítr války a on teď pozvolna klesal do nejstrmějšího gravitačního víru ve známé části vesmíru.

Na neviditelném dně tohoto víru leželo podivné slunce s tak vysokým gravitačním koeficientem, že mu ani jeden foton nebyl schopen uniknout v podobě viditelné světelné vlny. Během necelé minuty tu se svou lodí na útěku před nepřítelem zapadl a uvázl v nezměřitelné vzdálenosti od normálního prostoru. Karlsen trávil tu nekonečně dlouhou minutu v modlitbách, dosáhl vnitřního klidu a vyrovnání, a začal se považovat za mrtvého.

Ale minuta prošla a on už dále nepadal. Zdálo se mu, že uvázl na orbitu - na orbitu, po kterém ještě nikdy žádný člověk neputoval a otevřel se mu výhled na zakřivený prostor, který dosud žádné lidské oči neviděly.

Pohyboval se nad bouří bojující se západem slunce - neustálou, nehučnou vřavou fantastických mraků, které zpola vyplňovaly oblohu, jako by se poblíž vznášela planeta. Ale tyto shluky mračen byly neporovnatelně větší, než jakákoliv známá planeta. Svou velikostí dokonce přesahovaly většinu známých hvězd. Jejich jádrem a vlastní příčinou jejich vzniku bylo ono hyperhmotné slunce, mnohemiliónkrát přesahující svou váhou to naše.

Mraky byly tvořeny mezihvězdným prachem, zachyceným okovy supergravitace. Při jejich srážkách a následných průnicích vznikala třením elektrostatický náboj, který se vzápětí vybíjel do okolního prostoru a způsoboval, že celé okolí bylo téměř nepřetržitě osvětleno. Karlsen viděl, že blesky v jeho okolí mají většinou modrobílou barvu. Ale většina blesků, stejně jako většina mraků, byla hluboko pod ním a zbarvovaly se do temně rudé barvy. Jejich světlo se však z gravitační pasti dostávalo jen s velkým úsilím.

Karlsenova malá bublina měla vlastní generátor umělé gravitace a otočila se tak, že podlaha směřovala dolů, k rudým bleskům, které ji prosvětlovaly a ozařovaly Karlsenovy boty. Seděl v masivním křesle, které stálo uprostřed kapsle a před kterým byl umístěn celý řídicí a kontrolní systém minilodi. Pod podlahou prosvítaly dva objekty, jedním z nich byl malý, ale výkonný motor. Vše ostatní kolem Karlsena byla čirá skleněná hmota, která odstiňovala kosmické záření a udržovala uvnitř dostatečný tlak vzduchu. Ponechávala tedy jeho oči a duši obnažené před okolními hlubinami vesmíru. Když se zotavil natolik, že se mohl pohybovat, zhluboka se nadechl a zkusil spustit motor, aby se odsud, z těchto okovů přitažlivosti, dostal. Jak očekával, ani plný tah motoru nic na jeho pozici nezměnil. Mělo to stejný efekt, jako kdyby šlapal do pedálů kola.

I ta nejmenší změna orbity by byla hned vidět, ale jeho kapsle byla nějak zachycena uvnitř úzkého pásu skal a prachu, který se táhnul jako vlákno do hlubiny pod jeho nohama. Než se vlákno otočí kolem té velké cívky, ztratí svou vlastní identitu, splyne s dalšími vlákny do silného lana. To se pak dále spojí s jinými lany do těžkého pásu, a tak to bude stále pokračovat, dál a dál, až se nakonec (za jak dlouho?) stočí do obrovského prstence, duhově zbarveného záblesky, který se pomalu začne nořit do hlubin gravitační pasti a začne mizet z dohledu za horizontem kosmického prachu. Jeho fantasticky zbarvené tvary musí být, jak si Karlsen uvědomil, milióny kilometrů daleko. Přesto se viditelně zvětšovaly. Tak vysoká byla rychlost orbity, na kterém uvázl.

Předpokládal, že jeho orbit má zhruba stejný poloměr, jako je vzdálenost Země od Slunce. Když ale odhadoval rychlost svého pohybu podle ubíhajících mraků uvědomil si, že celý orbit proletí za pouhých patnáct minut. Byla to šílená představa, že se pohybuje ve vesmíru rychleji než světlo, aniž by musel vstupovat do podprostoru, a vesmír zde nebyl v žádném případě normální. Ani nemohl být. Tento šílený orbit, tvořený vlákny prachu a skal naznačoval, že se tu gravitace zformovala do siločar, podobných těm magnetickým.

Řetěz trosek nad Karlsenem se pohyboval pomaleji, než ten, ve kterém uvázl. A v pásech pod sebou mohl rozeznat kusy skal, předbíhající ho jako zuby kotoučové pily. Jeho mysl, z důvodu jejich prosté velikosti, rychlosti, vzdálenosti a velikosti, před těmito zuby ucukla.

Seděl ve svém křesle a vzhlížel na hvězdy. Vzdáleně zatoužil být opět mladý, posunout se zpět v čase vesmíru, ze kterého vypadl... Nebyl profesionální fyzik ani matematik, ale domyslel si, že to nepůjde. Byl to trik, který vesmír nedokázal ovlivnit, dokonce ani zde, na tomto zvláštním místě. Ale šanci bylo, že na tomto orbitu stárnul pomaleji, ve srovnání se zbytkem lidstva.

Uvědomil si, že se pořád jen choulí ve svém křesle jako vyděšené dítě. Jeho prsty uvězněné v rukavicích se křečovitě a bolestivě sevřely kolem opěrek. Vší silou se přinutil relaxovat. Aby se odreagoval, začal přemýšlet o běžných záležitostech. Přezil už mnohem horší situace, než je tenhle pohled do hlubin. Pokud vůbec existovala situace, která by pro něj nebyla zlá.

Měl dostatek vzduchu, vody a potravin a taky dostatečně velký zdroj energie pro recyklátor a ostatní přístroje, který byl původně určen pro pohon motoru.

Studoval tvar siločar, nebo co to vlastně bylo, co ho drželo jako vězně. Zdálo se, že větší kusy skal, z nichž některé se velikostí podobaly Karlsenově bublině, nikdy nemění svou relativní pozici. Ale menší úlomky driftovaly daleko volněji sem a tam, i když jen malou rychlostí.

Vstal ze svého křesla a otočil se. Jeden krok tím směrem ho přinesl až k oblé křivce průhledné stěny. Vyhlédl ven a snažil se zahlédnout nepřitele. Samozřejmě, byl tam. Následoval Karlsena ve vzdálenosti necelého kilometru, chycen do stejné pasti, do téhož pásu kosmických trosek. Byl to ten berserk, který způsobil, že se zde ocitl. Jeho snímáče jsou teď určitě zaměřeny na záchranou kapsli, určitě vidí, že žije a že se pohybuje. Počítače berserkra určitě neztrácely čas studováním hrůzokrásného okolí, to bylo víc než jisté.

Jako na potvrzení jeho úvah vyrazil z trupu berserkra směrem k bublině laserový paprsek. Vypadal ale podivně a měl nezvyklou stříbřitou barvu. Ke všemu dosáhl jen do vzdálenosti několika metrů, rozrážeje přitom cestou explodující skaliska jako ohňostroj. Způsobil jen zvětšení oblaku před berserkem. Možná že po něm stroj střílel celou dobu, ale tento zvláštní vesmír energetickým zbraním asi nepřál. Možná tedy rakety?

Ano, rakety. Zpozoroval, že berserkr jednu odpálil. Štíhlý válec vyrazil jako ohnivý šíp jeho směrem, potom však náhle zmizel. Kam se poděl? Propadl se snad dolů na dno této gravitační studny? Jestli ano, potom rychlost jeho propadu musela být nepředstavitelná.

Hned, jak zahlédl plamen další rakety, otočil Karlsen rychle oči dolů. Uviděl dlouhou jiskru a obláček na nižší siločáře. Obláček vytvořila raketa, v místě, kde do siločáry narazila. Pohybovala se tak šílenou rychlostí, že ji Karlsen téměř nezahlédl. Sledoval zmizení rakety a uvědomil si, že se berserkra vůbec nebojí. Místo strachu ho pozoroval s něčím jako úleva, jako rozptýlení, místo aby musel pozorovat... všechno to kolem.

"Bože," řekl hlasitě, dívaje se vpřed. Nebylo to zaklení, ale modlitba. Daleko za přeskupujícím se nekonečným horizontem se pomalu vynořovala monstrózní dračí hlava, tvořená mraky. Na pozadí černého vesmíru se zdálo, jako by jeho perleťová hlava byla hmotou, vynořující se z nicoty, aby se vzápětí ponořila do gravitační studny. Brzo vyroste z hranou světa i dračí krk, propletený s duhovovou obrubou materiálu, který vířil a hroutil se nereálně vyhlížející rychlostí. A potom se objevilo drakovo tělo, mraky pulzující modrobílými blesky, přerušované občas rudě zářícími útroby pekla.

Obrovský prstenec, ke kterému patřil i pás kamenů, ve kterém byl zachycen Karlsen, se řítí vstříc monstróznímu drakovi. Když se hnali kupředu, horizont se zdvihl vysoko nad Karlsena. Pádili jako splašený kuň. Mračna musela být větší než planeta, větší než tisíce Zemí nebo Esteelů. Zdálo se, že se vířící pás, ve kterém se pohyboval, srazí se sousedním pásem. Nakonec ale viděl, že se oba míjí v obrovské vzdálenosti. Karlsen zavřel oči. Jestliže se kdy lidé odvážili modlit, jestli kdy mysleli na Stvořitele, bylo to jen proto, že jejich nepatrný organický mozek si nebyl schopen představit tisíce částici... milióny částici... nekonečno... neexistovala k tomu slova, analogie, zkrátka nic, co by

lidskému mozku pomohlo chápat takovou scénu.

A, pomyslel si, co teprve lidé, kteří věří jen sami v sebe a už v nic jiného? Co by s nimi musel udělat pouhopouhý pohled na tyto podivné věci?

Karlsen otevřel oči. Podle jeho přesvědčení byl jediný člověk vždy důležitější, než slunce jakékoliv velikosti. Přinutil se opět pohlédnout na scénérii kolem sebe. Rozhodl se ovládnout tento téměř pověřivý strach.

Ale znovu musel sbírat odvalu když si poprvé všiml, jak se chovají hvězdy. Všechny vypadaly jako modrobílé jehly a jejich světlo bylo rozmazáváno příšernou gravitační silou. A jeho rychlost byla taková, že viděl, jak se hvězdy pomalu pohybují v paralaxách. Mohl by hluboce vnímat pohyby ve světelných rocích, kdyby k tomu byl jeho mozek uzpůsoben.

Odstoupil od hladké křivky vnější stěny, usedl zpět do křesla a připoutal se. Chtěl se schovat sám do sebe. Toužil po tom, aby si mohl vykopat tunel hluboko do nitra nějaké velké planety a ukrýt se tam. Ale co byla i ta největší planeta proti tomuto? Ubohé malé smítko, o něco větší, než tahle bublina.

Tady poznal nekonečno v podobě, v jaké se ještě nikdy nikomu nepředstavilo. Byla tu tak hrozná perspektiva pohledu, že člověk se podíval na skály na dosah vedle kapsle, potom na další a skálu po skále sledoval nekonečnou linii krok za krokem. Mysl se nedokázala odtrhnout od propasti, která ji přitahovala, neúprosně dál a dál...

Dobrá. Alespoň má něco, proti čemu může bojovat, a boj je vždy lepší, než nečinné sezení v křesle. Pro začátek se napil trochu vody, která mu velmi chutnala a přinutil se sníst nějaké jídlo. Ještě se tu bude nějakou dobu potloukat.

Ted' se soustředil na zkoumání prostoru před sebou ve směru, kterým se bublina pohybovala. Asi šest metrů před ním se vznášela v prostoru na silokřivce jeho orbity skála, velká jako tucet mužů. V duchu skálu měřil a vážil, potom přesunul svou pozornost k dalšímu většímu kusu ve tvaru plochého oblázku. Každá ze skal byla menší než jeho bublina. Mohl sledovat jejich řetězec až k místu, kde byly polykány do běžících linek siločar, které je odchýlily na okružní cestu kolem gravitačního víru, takže vynikla v plném rozsahu hrůza obrovských vzdáleností.

Jeho mozek se potácel podle mezer té vznešené nádhery jako opice z džungle mrkající na slunce, pomyslel si. Jako kluk šplhající na strom, který byl ohromen velikostí lešů a vinic.

Rozkázal svým očím pohlédnout na ten kotouč zubů vnitřního kruhu, tvořený řítícími se kameny, aby si to jeho mozek mohl důkladně prohlédnout a pak odvrátil pozornost. Ted' se přinutil pozorovat pohybující se hvězdy a hluboce je vnímal, jako při pozorování z planety.

Měl za sebou už dost únavné činnosti, dokonce už před tím, než sem byl vtažen, proto ho přemohl spánek. To, co ho probudilo, byly hlasité zvuky. Úlek ho zcela probral. Berserkr stále ještě nebyl zcela bezmocný. Za vchodem do bubliny byli dva jeho roboti, téměř lidských rozměrů, a snažili se otevřít dveře. Karlsen automaticky sáhl k opasku pro pistoli. Maličká zbraň mu náladu příliš nezvedla, ale přesto ji držel připravenou a čekal, jak se situace vyvine. Nic jiného ostatně ani dělat nemohl.

Na objevení vražedných robotů vedle jeho kapsle bylo něco zvláštního. Byli stříbrně zbarvení, jejich plášť se podivně lesknul. Vypadalo to jako námraza, ale tvořilo se to jen na jejich předním povrchu a proudilo to z nich směrem k zadnímu plášti, jako malé třásně a útržky, jako umělecké tahy štětcem, které vzápětí tuhly. Postavy však byly přesto všechno dostatečně reálné. Jejich kladiva bušila do vstupních dveří... ale počkat. Jeho poměrně křehké dveře dosud nebyly prolomeny. Kovová zabíjící venku byli obalováni a zpomalováni stříbrnými vlákny, do kterých je tento šílený, věčně se pohybující vesmír chytí. Lesklý materiál obalil i jejich laserové vrhače, kterými si chtěli propálit cestu dovnitř. Obalil i výbušniny, které s sebou přinesli.

Když vyzkoušeli vše, co měli při sobě, obrátili se a začali se vracet zpět, poskakující od jedné skály k druhé směrem ke své kovové matce, nesoucí svůj bíle planoucí plášť jako z ostudy kabát za to, že neuspěli.

Vykřikl za nimi úlevný posměšek. Váhal, jestli má otevřít vstup a vystřelit po nich z pistole. Měl oblečený svůj kosmický skafandr a když roboti dokázali otevřít vstup berserkra, jeho vlastní by měl jít otevřít taky. Krátce se však zamyslel a uvědomil si, že by to stejně bylo jen plýtvání energií.

Vnitřně se rozhodl, že pro něj bude lepší, když se nebude ve svém současném postavení pokoušet sledovat čas běžící zběsilým tempem. Neviděl důvod, proč by ho sledovat měl a tak brzy ztratil pojem o hodinách a dnech, nebo týdnech? Zacvičil si a oholil se, snědl nějaké jídlo a důkladně se napil, vykonal též potřebu. Recyklační systém kapsle pracoval výtečně. Ještě stále měl svůj hibernátor a mohl si místo zírání do hlubin zvolit dlouhý spánek. Ale ne, díky, ještě ne. V jeho srdci pořád doutnala jiskřička naděje na záchranu a mísila se se strachem z času. Věděl, že v době, kdy sem byl vtažen, neexistovala žádná kosmická loď, která by byla schopná pro něj přiletět a zachránit ho. Ale loď se stále zdokonalovaly. Možná, že zde bude viset několik týdnů nebo měsíců místního času, zatím co venku, v normálním vesmíru, projdou roky nebo staletí. Věděl, že existují lidé, kteří se ho pokusí najít a zachránit, a budou to zkoušet tak dlouho, dokud bude nějaká naděje.

Ze stadia, ve kterém byl svým okolím téměř paralyzován, ted' přešel do stavu povznesení a potom se vcelku rychle dostal do stadia - nudy. Jeho mozek se zabýval svými vlastními záležitostmi a odvrátil se od všech těch věčných zázraků okolí. Usnul a dobře se vyspal.

Ve snu viděl sám sebe plout opuštěného vesmírem. Díval se na sebe ze vzdálenosti, ze které se lidská postava téměř ztrácela a měnila v zrno prachu, které neozbrojené lidské oko prakticky nevidělo. Téměř neviditelnou paží sám sobě zamával na rozloučenou a odlpl pryč, směrem k modrobílé zářícím hvězdám. Zpočátku ještě byly vidět pohyby nohou, ale pak už tam nebylo vůbec nic, jak se postava stále zmenšovala a měnila se v nepatrné zrno kosmického prachu, ztrácející svou identitu před tváří hlubin...

Probudil se s výkřikem. Proti jeho bublině se sunul výsadkový člun. Teď už se pohupoval jen několik metrů od ní. Byl to ovoid ze solidního kovu, jeho typ znal a poznával též číslice a písmena na jeho plášti. Dokázal to. Přežil. Zkouška nervů teď už byla minulostí.

Malá výpusť na boku záchranného člunu se otevřela a z jeho nitra se vynořily dvě postavy ve skafandrech. Hned je začala pokrývat stříbrná vrstva, stejně jako předtím roboty z berserkra. Ale stále ještě byly vidět za průzory přileb jejich lidské rysy, jejich oči se dívaly přímo na Karlsena. Povzbudivě se usmívali, ale své oči z Karlsena nespustili ani na okamžik.

Ani na okamžik.

Zaklepali na jeho dveře. Když si oblékal opět skafandr, stále se usmívali. Ale nehnul ani prstem, aby je pustil dovnitř.

Místo toho vytáhl znovu svou zbraň.

Zamračili se na něj. Uvnitř přileb byla vidět ústa formující slova: Otevřete! Klepnul na svůj přijímač, ale pokud něco vysílali, tímto vesmírem nedokázal projít ani rádiový signál. Stále se na něj upřeně dívali.

Počkejte, signalizoval jim zvednutou rukou. Vzal do ruky tabulku a pero a napsal jim vzkaz.

ROZHLÉDNĚTE SE NA OKAMŽIK PO TĚ OKOLNÍ SCENÉRII.

Byl duševně zcela zdrav, i když si asi mysleli, že zešlel. Jako by ho chtěli pobavit, začali se kolem sebe rozhlížet. Za horizontem na okraji světa se právě vynořovala dračí hlava v nové podobě. Zamračení muži se dívali před sebe na hlavu draka, kolem sebe na ženoucí se prstence duhově zbarvených kusů skal, připomínajících svými zuby kotoučovou pilu, dívali se dolů do hlubin gravitačního pekla, pohlédli též vzhůru na jedovatá, modrobílá kopí hvězd, viditelně klouzající nad pustinou.

Potom se oba dva, stále se ještě nechápavě mračíce, podívali zpět na Karlsena.

Ten usedl do svého křesla, držel zbraň v pohotovosti a neměl jim už co říct. Věděl, že berserkr může mít na palubě výsadkové čluny a že pro něj není problém zkonstruovat vraždicí roboty lidského vzhledu. Tihle byli tak dokonalí, že ho téměř ználi.

Postavy za stěnou kapsle odněkud vytáhly svou vlastní tabulku a napsaly vzkaz.

PŘEPADLI JSME BERSERKRA A ZNIČILI HO. VŠECHNO JE V POŘÁDKU. POJĎTE VEN.

Ohlédl se. Mrak prachu, vytvořený pokusy berserkra střílet na Karlsenovu bublinu, se do široka roztáhl a překryl vše, co se na jeho silokřivce nacházelo a překazil tak Karlsenovi výhled dozadu. Ach, kdyby tak jen mohl uvěřit, že to jsou skuteční lidé...

Energicky na něj gestikulovali a připsali ještě něco na svou tabulku.

NAŠE LOĎ ČEKÁ ZA TÍM OBLAKEM PRACHU. JE PŘÍLIŠ VELKÁ NA TO, ABY SE DLOUHO UDRŽELA NA TOMTO ORBITU.

A znovu:

KARLSENE, POJĎTE S NÁMI!!!! TOTO JE VAŠE POSLEDNÍ ŠANCE!

Ze strachu, že by jim uvěřil a vydal se do jejich kovových paží, které by ho rozerval na kusy, už raději žádné jejich další vzkazy nečetl. Zavřel oči a modlil se. Uběhlo hodně času, než se je znovu odhodlal otevřít. Návštěvníci zmizeli i se svým člunem.

Nedlouho potom - jak se mu alespoň zdálo - vyšlehly z prachového mračna, které obklopovalo berserkra, záblesky světla. Byl to boj? Potom by tedy někdo musel mít zbraně, které účinkují i v tomto zvláštním vesmíru. Není to jen další pokus, jak ho zmást? Uvidíme.

Ostražitě pozoroval další záchranný člun, velmi podobný tomu prvnímu, který se k němu blížil z prachového mračna.

Přiletěl až k bublině a zastavil se. Opět z něj vypluly dvě postavy ve skafandrech, které se hned začaly pokrývat nánosem stříbrných vláken.

Tentokrát už měl vzkaz připravený.

ROZHLÉDNĚTE SE NA OKAMŽIK PO OKOLNÍ SCENÉRII.

Jako by ho chtěli pobavit, začali se kolem sebe rozhlížet. Byl duševně zcela zdrav, i když si asi mysleli, že zešlel.

Uplynula necelá minuta a oni se ještě stále neotočili zpět k němu - jeden obličej se díval vzhůru na ty nepochopitelné hvězdy, zatímco druhý pomalu otáčel krkem, jak před ním plynula dračí hlava. Postupně se jejich těla začala chvět strachem a posvátanou bázní a přikrčila se k jeho skleněné stěně.

Asi za půl minuty, kterou mu zabrala kontrola přílby a skafandru, Karlsen vypustil ze své kabiny vzduch a otevřel průchod.

"Vítejte, lidé," řekl do své vysílačky. Musel jednomu z nich dokonce pomoci zpět na palubu záchranného člunu. Ale dokázali to.

Po bitvě, i když je vítězná, jsou vždy ranění. Poraněné tělo se dá vyléčit. Ruka může být většinou nahrazena. Oko může být obvázáno. Dokonce i některá poranění mozku se dají odstranit. Ale přesto existují zranění, která jsou příliš hluboko pro jakýkoliv skalpel nebo sondy. Existují dveře, které nejdou zvenčí otevřít. Práh, který se nedá překročit.

Takto jsem objevil rozdvojenou mysl.

Zrádce z Atsogu

Nejdříve jsem si ztěžka uvědomoval, kde se vlastně nacházím. Jsem ve velké válcovité místnosti uvnitř nějakého dopravního prostředku, řítícího se napříč vesmírem. Okolí je mi nějaké povědomé, i když myslím, že jsem tu poprvé.

"Probral se!" zvolala mladá černovlasá žena a podívala se na mě vystrašenými očima. Do mého úhlu pohledu se postupně dostalo asi půl tuctu lidí oblečených do pomačkaných a potrahaných oděvů. Přistoupili ke mě tři muži.

Můj úhel pohledu? Zvedl jsem levou ruku a dotkl jsem se tváře. Její prsty objevily, že mám levé oko zakryté obvazem.

"Nesundávejte si ho!" řekl nejvyšší z mužů. Zdálo se, že kdysi byl někým významným. Mluvil ostře, v jeho způsobech však bylo cítit něco jako úctu, jako kdybych byl důležitou osobou. Ale já jsem jen... Proboha, kdo vlastně jsem?

"Co se stalo?" zeptal jsem se. Můj jazyk jen s obtížemi vyslovoval i ta nejjednodušší slova. Pravá paže mi ležela vedle těla, jako by ani nebyla moje, ale zahýbala mými myšlenkami a já jsem se s její pomocí dokázal posadit, což jen vyprovokovalo závrat' a nával bolesti v mé ovázané hlavě.

Dvě z žen ode mě ustoupily. Tlustý mladý muž je obě obejmul, jako by jim chtěl poskytnout ochranu. Tito lidé mi připadali známí, ale nemohl jsem si vzpomenout na jejich jména.

"Klid, už jste téměř v pořádku," řekl nejvyšší muž. Jeho ruce, typicky lékařské, se dotkly mé hlavy, změřily mi puls a položily mě zpět na polstrovaný stůl.

Teprve teď jsem si všiml dvou humanoidních robotů, stojících vedle mne. Čekal jsem, že jim doktor každou chvíli poručí, aby mě odvezli do nemocničního pokoje. Ne, už si vzpomínám. Tohle není nemocnice. Skutečnost je mnohem horší, ale pořád si ještě nemohu vzpomenout jaká.

"Jak se cítíte?" zeptal se nejstarší muž z trojice, který přišel blíž a naklonil se nade mne.

"Myslím, že už docela dobře." Moje řeč byla stále ještě útržkovitá. "Co se stalo?"

"Byli jsme v bitvě," řekl doktor. "Byl jste raněn, ale zachránili jsme vám život."

"Dobře." Moje závrat' a bolesti hlavy polevovaly.

Doktor spokojeným tónem řekl: "Dalo se očekávat, že budete mít potíže s mluvením. Zkuste si přečíst tohle."

Podržel přede mnou kartu s řadami něčeho, o čem jsem předpokládal, že to jsou písmena nebo číslice. Rozeznával jsem tvary těchto symbolů, ale jejich význam mi nic neřikal.

"Ne," řekl jsem nakonec, zavřel oči a opřel se hlavou o polštář. Jasně cítím, že se tu ke mě všichni chovají nepřátelsky. Proč ale?

Trval jsem na svém: "Co se stalo?"

"Všichni jsme vězni uvnitř tohoto stroje," řekl hlas starého muže. "Pamatujete si něco z toho?"

"Ano." přikývl jsem, opravdu jsem si něco vybavoval. Ale detaily jsou stále mlhavé. Zeptal jsem se: "Jak se jmenuji?"

Starý muž se suše, s úlevou zasmál. "Proč ne Thad - to je zkratka z Thaddeuse, ne?"

"Thad?" zeptal se ho doktor. Znovu jsem otevřel své oko. V doktorovi opět rostla síla a jistota. Bylo tohle všechno snad kvůli něčemu, co jsem udělal, nebo měl udělat a neudělal? "Jmenujete se Thad," řekl mě.

"Jsme vězni?" zeptal jsem se ho. "Zajatci stroje?"

"Ano, stroje, berserkra." Povzdechl si. "Říká vám to vůbec něco?"

Někde hluboko uvnitř mé mysli byl skutečně ukryt smysl těchto slov. Jsem unavený, usínám.

Když jsem se opět probudil, cítil jsem se silnější. Polstrovaný stůl zmizel, ležel jsem na měkké podlaze v bílé, válcovité kabině nebo cele. Dva humanoidní roboti mě neustále hlídali. Proč, to nevím.

"Atsog!" vykřikl jsem náhle hlasitě, jak se mi vybavovalo stále více a více vzpomínek. Náhodou jsem byl na planetě Atsog, když na ni náhle zaútočila flotila berserků. Já a těch šest lidí, kteří stáli kolem mě, jsme byli roboty zajati spolu s ostatními lidmi v jednom z podzemních krytů planety. Ta vzpomínka je mlhavá a zmatená, ale dostatečně děsivá.

"Probral se!" řekl opět někdo. Ženy ode mne ustoupily a starý muž pozvedl svou chvějící se hlavu a pohlédl na mne z místa, kde se spolu s doktorem o něčem radil. Tlustý mladý muž vyskočil rovnýma nohama, tváří ke mě, se zaťatými pěstmi, jako bych ho ohrožoval.

"Jak se cítíte, Thade?" zeptal se doktor. Chvilí se na mě díval a pak si sám odpověděl. "Už je v pořádku. Dívky, jedna z vás mu připravte nějaké jídlo. Nebo ty, Halstede."

"Pomocť mu? Bože!" Černovlasá dívka se přitiskla ke zdi, tak daleko ode mne, jak jen to bylo možné. Další dvě ženy se křičily při praní nějakého oděvu v naší vězeňské výlevce. Jen na mě pohlédly a hned se otočily zpět k praní.

Moje hlava není obvázaná pro legraci. Musím být opravdu odporný, můj obličej je asi monstrózně deformován, když se na mě všechny tři ženy dívají s takovým odporem a bez soucitu.

Doktor byl netrpělivý. "Tak dejte mu někdo najíst, potřebuje to."

"Ode mne žádnou pomoc nedostane," řekl tlustý mladý muž. "Všechno má své meze."

Černovlasá dívka se začala pomalu pohybovat místností směrem ke mě. Všichni se na ni dívali.

"Ty to uděláš?" žasnul mladý muž a potřásl nechápavě hlavou.

Pohybovala se pomalu, jako by každý krok byl nesmírně bolestivý. Nepochybně byla v bitvě taky zraněna. Na její tváři bylo mnoho hojících se modřin a podlitin. Klekla si vedle mě a vedla mou levou ruku, abych se mohl najíst a potom mi dala napít vody. Pravá strana mého těla není paralyzována, ale nedaří se mi s ní pohybovat.

Když se doktor znovu přiblížil, zeptal jsem se ho: "Co je s mým okem? Budu na ně vidět?"

Rychle odtáhl mé prsty od obvazu. "Prozatím musíte používat jen levé oko. Prošel jste mozkovou operací. Jestliže teď sejmete ob vaz, bude to mít katastrofální následky. Varuji vás."

Myslím, že mi lhal, co se týče toho obvazu přes levé oko. Proč asi?

Černovlasá dívka se mě zeptala: "Pamatujete si ještě něco?"

"Ano. Před tím, než padl Atsog, jsme slyšeli, že Johann Karlsen vede flotilu, která má bránit Sluneční soustavu."

Všichni na mě zírali, chytajíce každé mé slovo. Museli ale vědět lépe než já, co se vlastně stalo.

"Vyhrál Karlsen tu bitvu?" zeptal jsem se. Pak jsem si uvědomil, že jsme stále ještě vězni. Rozplakal jsem se.

"Nebyli sem přivedeni žádní noví vězni," řekl doktor a opatrně mě pozoroval. "Myslím, že Karlsen berserkry porazil a že tento stroj teď prchá před lidskou flotilou. Co říkáte na tu zprávu?"

"Co?" Copak mě chápání selhalo, když neumím pořádně formulovat slova? "Je dobrá, samozřejmě."

Všichni se nepatrně uvolnili.

"Vaše lebka byla poškozena, když jsme se dostali do bitvy," řekl mi starý muž. "Měl jste štěstí, že tu byl dobrý

chirurg." Pokýval hlavou. "Stroje nás chtěly všechny udržet na živu, aby nás mohly zkoumat. Daly doktorovi všechno, co potřeboval k operaci a kdybyste zemřel, nebo zůstal ochromen, bylo by to s ním špatné."

"Zrcadlo," požádal jsem. Ukázal jsem na svůj obličej. "Musím to vidět. Jak moc je to zlé."

"Nemáme zrcadlo," řekla jedna z žen u výlevky způsobem, jako kdybych za to mohl já.

"Váš obličej? Není nijak znetvořený," řekl doktor. Jeho tón byl přesvědčivý, nebo by alespoň byl přesvědčivý, kdybych si nebyl tak jist svou deformací.

Litoval jsem tyto dobré lidi, že jsou nuceni být v mé přítomnosti, jako by neměli dost ostatních trápení. "Promiňte," řekl jsem a odvrátil jsem se od nich, zkoušeje uktýt svou tvář.

"Vy to opravdu nevíte," řekla černovlasá dívka, která mě již delší dobu tiše pozorovala. "On to neví!" Její hlas zněl přidušeně. "Ach - Thade. Váš obličej je úplně v pořádku."

Něco na tom bylo. Pokožka na mé tváři byla hladká a na dotyk prstů normální. Černovlasá dívka se na mě s lítostí dívala. Přes její utlá ramena a částečně obnažená záda se táhly napůl zahojené jizvy, připomínající stopy po bičování.

"Někdo vám ublížil," řekl jsem polekaně. Jedna z žen, které stály v pozadí, se nervózně zasmála. Mladý muž si něco mumlal. Zvedl jsem svou levou ruku, abych zakryl svůj odporný obličej. Moje pravice se zvedla a její prsty se dotkly obvazu přes oko.

Náhle mladý muž hlasitě zaklel a podíval se do míst, kde se právě ve stěně otevřely dveře.

"Berserkr asi potřebuje vaši radu nebo něco podobného," řekl mi nevrle. Jeho chování připomínalo muže, který by chtěl vypadat rozlobeně, ale neodvažuje se tak jednat. Kdo jsem, kdo zatraceně jsem, že mě tito lidé tak nenávidí? Postavil jsem se na nohy. Už jsem byl dost silný na to, abych mohl kráčet bez pomoci. Vzpoměl jsem si, že jsem člověk, který často a o samotě mluvil s berserkrem.

Na konci opuštěné chodby jsem stanul před jeho tváří, která byla tvořena dvěma snímači a reproduktorem. Věděl jsem, že mě obklopuje mnoho kilometrů krychlových jeho objemu, veze mě vesmírem a taky si vzpomínám, že jsem na tomto místě stál i před tou osudovou bitvou, mluvil s ním, ale už jsem si nepamatoval, o čem to bylo. Nemohu si vlastně vzpomenout na obsah žádného rozhovoru, který jsem kdy vedl.

"Plán, který jsi mi navrhl, selhal a Karlsen stále funguje," řekl nakřáplý hlas stroje, syčící a chraptící, jako hlas výrostka. Co jsem kdy mohl této hrozné věci navrhnout?

"Pamatuji si jen velmi málo," řekl jsem. "Můj mozek byl v bitvě poraněn."

"Jestli mi lžeš o ztrátě tvé paměti uvědom si, že mě stejně nemůžeš oklamat," řekl stroj. "Trest za selhání tvého plánu nezmění můj cíl. Vím, že žiješ v rozporu se zákonem vaší lidské organizace, že dokonce odmítáš používat lidské jméno. Protože tě znám, věřím, že mi pomůžeš proti organizaci inteligentního života. Zůstaneš velitelem ostatních vězňů. Přesvědč se, že tvé poškozené tkáně jsou opraveny co nejlépe. Brzy zaútočíme na Život novým způsobem."

Odmíchl se, ale já nemám, co bych mu řekl. Potom ustal šum v reproduktoru a snímače pomalu pohasly. Pozoruje mě snad odněkud tajně? Ale řekl, že mi věří, tato zlá noční můra řekla, že věří ve zlo ve mě, že budu jejím spojencem. Teď už jsem si vybavil dost vzpomínek na to abych pochopil, že všechno, co o mě řekl, byla pravda. Mé zoufalství je tak velké, že s jistotou cítím, že Karlsen bitvu nevyhrál. Všechno je beznadějné díky hrůze uvnitř mě. Zradil jsem všechnen Život. Jak hluboce jsem propadl zlu?

Když jsem se odvrátil od mrtvých snímačů, mé oko zahlédlo pohyb - můj vlastní odraz v lesklém kovu. Stál jsem tam proti té malé ploše a zíral na sebe.

Mé vlasy byly ovázány spolu s levým okem. To už jsem věděl. Kolem mého pravého oka je nějaká barevná skvrna, ale jinak nic tak šokujícího. Pokud mohu vidět, mé vlasy jsou světle hnědé a ladí s mými dva měsíce neudržovanými vousy. Nos, ústa a čelisti jsou v podstatě normální. Má tvář nevzbuzuje hrůzu. Ta je ukryta někde hluboko ve mě. Já jsem vědomě a dobrovolně sloužil berserkrovi.

Stejně jako kůže kolem mého pravého oka je i část tváře, kterou nezakrývá obvaz, zbarvena do modra a žlutozelena, jak se pod pokožkou rozlil hemoglobin a srazil se tam, jako výsledek nějakého chirurgického zásahu v mé hlavě.

Vzpoměl jsem si na jeho varování, ale páska přes oko mě stále fascinovala a přitahovala, jako zakázané ovoce. Veškeré pokušení se soustředilo do mého ďábelského levého oka a já jsem už nemohl ovládnout tu touhu vyzkoušet to. Má pravá ruka dychtivě vystřelila vzhůru a strhla obvaz, který mi oko zakrýval.

Zamrkal jsem a svět se rozmazal. Chvilí jsem viděl oběma očima a potom jsem zemřel.

T se potácel chodbou, sténal a zuřivě vrčel. V pravé ruce stále ještě držel stržený obvaz. Teď už dokázal mluvit bez problémů a to, co ze sebe vychrlil, byl nával sprostých slov. Nadával, dokud mu nedošel dech. Zakopl, když se divoce hnál zpět chodbou do vězeňské cely, zuřivě toužící dostat toho lumpa, co se ho pokusil takovým podlým způsobem vyřadit ze hry. Asi hypnóza, nebo něco podobného. A ještě ho přejmenovali. Však on jim už ukáže, toho jejich Thaddeuse.

T doběhl ke dveřím prudce oddychující, stále ještě slabý, rozrazil je, a vešel do vězeňské cely. Doktorův šokovaný obličej ukazoval, že si uvědomil znovuoživení T.

"Kde je můj bič?" rozhlížel se T kolem sebe. "Který lump mi ho schoval?"

Ženy vykřikly. Mladý Halsted si uvědomil, že plán s Thaddeusem selhal. Zoufale vykřikl a vrhnul se na T jako šílenec. Pochopitelně hned zakročili oba roboti, tvořící osobní stráž T. Byli příliš rychlí pro jakéhokoliv člověka. Jeden z nich zablokoval Halstedovu ránu kovovou pěstí, takže tlustý muž vykřikl bolestí a upadl na podlahu, držíce si rozbitou ruku.

"Dejte mi můj bič!" Jeden z robotů ihned odběhl a sáhl za výlevku, odkud vyndal provaz spletený z vláken plastiku, který hned podal svému pánovi.

T zoviálně poplácal robota po zádech a usmál se na hrbící se spoluvězně. Protahoval bič sevřenou pěstí a pocítil, že s prsty levé ruky téměř nemůže hýbat. Netrpělivě se je pokoušel ohýbat. "Copak se tu děje, pane Halstede? Máte snad

něco s rukou? Nechtěl jste mi snad potrást pravicí na uvítanou? Tak pojďte, přivítáme se!"

Způsob, jakým se zraněný Halsted svíjel na podlaze, byl tak legrační, že se T rozesmál tak, že nemohl popadnout dech.

"Poslouchejte, lidi," řekl, když se do syta vysmál. "Mí drazí přátelé. Stroj říká, že jsem stále váš vedoucí. Ta malá informace, kterou jsem mu o Karlsenovi prozradil, zabrala. Bum! Ha, ha, ha! Tak se raději snažte držet mě v dobré náladě, protože stroj mi stále důvěřuje na sto procent. Ty doktore." Levá ruka T se nekontrolovaně chvěla, tak s ní zamával.

"Ty jsi se mě snažil změnit, co? Udělal jsi nějaký pěkný trik, aby jsi mě zablokoval, vid'?"

Doktor před sebou držel své štíhlé ruce, jako by doufal, že ho ochrání. "Nemohl bych udělat novou šablonu vašeho charakteru i kdybych to zkusil - ledaže bych pokračoval až do důsledku a přeměnil vás v živou mrtvolu. Právě to jsem mohl udělat."

"Teď určitě lituješ, že jsi to neudělal. Ale bál ses, co by ti ty stroje udělaly. Tak ses pokusil alespoň o něco méně nápadného, že?"

"Ano, abych vám zachránil život." Doktor se zpřímá postavil. "Vaše zranění způsobilo několik téměř souvislých epileptických záchvatů, kterým nezabránilo ani odstranění krevních sraženin z vašeho mozku... Tak jsem rozdělil corpus callosum."

T poklepal bičem. "Co to znamená?"

"Víte, pravá hemisféra mozku ovládá levou polovinu těla. Kdežto levá hemisféra, která je u většiny lidí dominantní, ovládá pravou polovinu a obsahuje většinu faktorů, které ovlivňují chování."

"Vím. Když se na jedné polovině mozku objeví sraženina, je ochromena opačná polovina těla."

"Správně." Doktor pozvedl bradu. "T, já jsem rozdělil váš mozek, oddělil jsem levou polovinu od pravé. To je ten nejjednodušší způsob, jakým vám to mohu vysvětlit. Je to stará, ale účinná metoda, pro potlačení několikanásobné epilepsie, a to nejlepší, co jsem tu pro vás mohl udělat. Klidně na to budu přísahat, nebo se i podrobím testu na detektoru lži."

"Mlč, vyzkouším si tě detektorem!" T pokročil roztřeseně kupředu. "Co se mi stalo?"

"Jako chirurg můžu říct jen to, že můžete očekávat mnoho let téměř normálního života."

"Normálního!" T udělal další krok a zvedl bič. "Proč jste mi zakryli zdravé oko a začali mi říkat Thaddeus?"

"To byl můj nápad," přerušil je starý muž třesoucím se hlasem. "Já - myslel jsem si, že v člověku jako vy musí být nějaká součást Thada. Domníval jsem se, že díky tomu neustálému psychickému tlaku, kterému jsme vystaveni, se Thad prostě musí projevit, když mu dáme šanci ve vaší pravé hemisféře. Byl to můj nápad. Jestli se kvůli tomu zlobíte, potrestejte mě."

"Potrestám." V této chvíli se ale zdálo, že T je více zaujatý, než rozzuřený. "Kdo to je, ten Thaddeus?"

"Vy," řekl doktor. "Nemůžeme vložit do vašeho mozku jinou osobnost."

"Apoštol Jude Thaddeus," řekl starý muž, "byl současníkem Jidáše Iscariota. Podobnost jmen, ale..." Pokrčil rameny. T odfrkl a ostře se zasmál. "Vy jste si mysleli, že je ve mě dobro, že? Že někdy musí vyplout na povrch? Měl bych asi říct, že jste se zbláznili, ale není to tak. Thaddeus opravdu existoval. Byl na okamžik tady, v mé hlavě. A možná, že tam ještě stále je a někde se skrývá. Jak se na něj dostanu, co?" T zvedl pravou ruku a jemně zapíchl prst do koutku pravého oka. "Nemám rád, když se mi ubližuje. Mám velmi citlivý nervový systém. Doktore, jak je možné, že jeho oko je na pravé straně, když je všechno překříženo? A když to je jeho oko, jakto že jím vnímám?"

"Jeho oko je na pravé straně obličeje, protože jsem rozdělil též optické křížení. Je to dost komplikované."

"Nevadí. Ukážeme Thaddeusovi, kdo je tady pánem. Může se dívat spolu s vámi na to, co udělám. Hej, černovlásko, pojď sem. Už jsme si spolu delší dobu nehráli, že?"

"Ne," zašeptala dívka vystrašeně. Schoulila se, téměř omdlela, ale přesto se nakonec pohnula jeho směrem. Už byli dva měsíce jeho otroky a to je všechny naučilo, že je pro ně nejlepší poslušnost.

"Líbí se ti ten lump Thad, co?" zašeptal T, když se před ním zastavila. "Myslíš si, že jeho obličej je dobrý, vid'?" A co moje tvář? Podívej se na mě!"

T spatřil, že jeho levá ruka se natáhla a něžně a zamilovaně se dotkla dívčiny tváře. V jejím vyděšeném obličejí poznal, že v dotyku pocítila přítomnost Thaddeuse. Její oči se nikdy před tím nedívaly na T takovýmto způsobem. T vykřikl, zvedl svůj bič, aby ji udeřil, ale jeho levá ruka vystartovala a sevřela pravicí s bičem pevným stiskem, takže rána nedopadla.

Pravá ruka T stále ještě držela bič, ale stisk byl tak silný, že měl pocit, jako by mu drtil kosti v zápěstí. Jeho nohy se pletly jedna přes druhou tak, že upadl. Snažil se křičet o pomoc, ale z jeho hrdla vycházel jen chrčivý zvuk. Jeho roboti jen stáli a pozorovali scénu. Zdálo se mu být věčností, než se nad ním sklonila lékařova tvář a na jeho levé oko se opět přitiskl obvaz.

Teď už tomu rozumím lépe a přijímám to. Zpočátku jsem chtěl, aby mi doktor oslepil levé oko a starý muž s tím souhlasil, citujíce nějakou starou knihu věřících potvrzující, že hříšné oko má být odstraněno. A oko by bylo malá cena za to, že mě ta operace osvobodí od T.

Ale doktor o tom přemýšlel a pak to odmítl. "T, to jste vy sám," řekl nakonec. Nemohu ho najít a skalpelem odříznout, ačkoliv, jak se zdá, jsem vás svým zákrokem oddělil. Teď ovládáte obě části těla, stejně jako předtím on." Doktor se unaveně usmál. "Představte si tříčlenný výbor uvnitř své lebky. Jedním členem je Thaddeus, druhým je T a třetím je osobnost, síla, která má rozhodující hlas. Vy. Lépe vám to už neumím vysvětlit."

A starý muž přikývl.

Většinou se teď už obejdu bez pásky přes oko. Čtení a mluvení je jednodušší, když používám dominantní levou polovinu svého mozku, a stále jsem Thaddeus - možná proto, že jsem si zvolil být Thaddeusem. Může to být tak strašně jednoduché?

Pravidelně mluvívám s berserkrem, který si stále myslí, že jsem T a věří v mé špatné vlastnosti. Znamená to padělat hodně peněz a záznamů, které jsem si měl vzít s sebou a přistát na nějaké civilizované planetě s dobrou obranou a oslabit tamní lidi tím, že je poštvu proti sobě, aby měl potom stroj jednodušší práci. Takový byl plán, který spolu s T vymyslel.

Ale berserkr je příliš poškozen na to, aby neustále sledoval vězně nebo je týral. Se svou svobodou pohybu po celém stroji jsem roztavil několik stříbrných mincí do prstence a ten jsem zasunul mezi supravodivé cívky poblíž neživého srdce berserkra. Halsted říkal, že můžeme použít tento prstenec, trvale vedoucí elektrický proud, jako startéru ke spuštění podprostorového pohonu záchranného člunu, který byl našim vězením, že můžeme našeho berserkra zevnitř otevřít. Možná ho při tom zničíme natolik, že se zachráníme. Nebo můžeme být těž zabiti.

Ale dokud žiju, já Thaddeus, vládnu nad svým tělem a obě mé ruce se něžně dotýkají dlouhých černých vlasů.

Lidé mohou vysvětlovat svá vítězství různými způsoby. Neustále sestavují statistiky o nových zbraních, zdůrazňují nevyčíslitelnou hodnotu bytí i jednoho člověka, opírají se o precizní strategie svých vůdců.

Ale pro některá vítězství neexistují logická vysvětlení. Na jedné osamělé planetě ponechaly desetiletí života v bezpečí její obyvatelé téměř bez obrany. A tak se stalo, že jednoho dne se u této planety s bezbrannými obyvateli objevil se vši svou silou berserkr.

Poslechněte si ten příběh a přidejte se k jejich smíchu!

Šprýmař

Po prohrané bitvě zjistil hlavní počítač berserkra značný rozsah škod a rozhodl se, že bude nutné, aby si postavil nový, zdokonalený stroj. Hledal skryté místo, kam nesvítí žádné slunce, kde bude dostupný dostatek minerálů a kde nebudou žádní lidé - poslední dobou se totiž často obracela situace a z obětí se stávali lovci. A právě na takových skrytých místech si berserkrové budovali základny, na nichž si opravovali poškození z bitev a stavěli nové stroje.

Na jednu takovou základnu právě berserkr, nutně potřebující opravu, směřoval. V poslední bitvě byl jeho plášť široce roztržen a utrpěl též mnoho vnitřních poškození. Přistání na tmavé planetoidě proto spíše připomínalo pád vedle naplň dokonalého těla nového stroje. Ještě než mohl začít s opravou, motory poškozeného stroje selhaly a rozbit byl též nouzový zdroj energie a berserkr zemřel, jako by byl těžce zraněný člověk.

Počítače na základně uměly značně improvizovat. Prozkoumaly rozsah poškození, zvážily možnosti řešení vzniklé situace a potom začaly s kanibalskou prací. Místo aby naprogramovaly základní smrtelný cíl nového stroje do jeho rozestavěného mozku podle replikačního příkazu Tvůrců, vzaly starý mozek z vaku a spolu s mnoha dalšími staršími díly ho zamontovaly do nového berserkra.

Tvůrci předvídali, že může nastat takováto situace a tak počítače na základně nemohly vědět, že v silovém poli mozku každého původního berserkra byl zabudován tajný bezpečnostní spínač. Tento spínač měly původní stroje proto, že byly vypuštěny živými Tvůrci, kteří samozřejmě chtěli přežít testy svých vražedných výtvarů.

Když byl mozek přemístován z jednoho trupu do druhého, bezpečnostní spínač se automaticky zapnul.

Starý mozek se po oživení ocitl v novém stroji, který mu dával k dispozici zbraně, jež by dokázaly sterilizovat planetu, nové motory, které dokázaly stroj uvést do pohybu několikanásobně rychlejšího než rychlost světla.

Ale nebyl tu žádný Tvůrce a žádný timer, který by vypnul jednoduchý bezpečnostní spínač.

Šprýmař - obžalovaný šprýmař - byl na koberečku. Stál proti řadě upjatých a kamenných tváří, sedících za dlouhým stolem. Po jeho obou stranách byly tridi kamery. Jeho přestupky byly tak nezvykle pohoršující, že Výbor Řádně Zvolených Autorit, nejvyšší vládce planety A, osobně zasedal, aby v jeho případě vynesl rozsudek.

Možná, že členové Výboru měli ještě další důvody pro zasedání: do měsíce se očekávaly celoplanetární volby. Žádný z ministrů tedy pochopitelně nechtěl propást šanci na nepolitické vystoupení v tridi, které nebude muset být opoziční Liberální straně kompenzováno.

"Dovolte mi, abych vás seznámil s touto věcí," řekl ministr zpravodajství ze svého sedadla na zpravodajské straně dlouhého stolu. Držel v ruce něco, co zpočátku vypadalo jako běžná oficiální značka pro chodce nesoucí pevná černá písmena na čistě bílém pozadí. Bylo tam ale napsáno: POUZE PRO NEPOVOLANÉ OSOBY.

"Když byla tato značka první den instalována," řekl ministr, "přečetlo si ji mnoho lidí." Odmlčel se, naslouchaje sám sobě. "Je to tak, nová značka na rušném chodníku přirozeně vzbudí mnoho pozornosti. Na této značce je matoucí sémantický obsah toho nejdůležitějšího slova, pokud je uvedeno v tomto kontextu."

Prezident Výboru a zároveň celé planety si varovně odkašlal. Projev ministra zpravodajství vyzněl hloupěji než jak bylo zamýšleno. Zdálo se, že liberálové využijí každé takové šance při volbách, ale nebyl důvod jim je zbytečně poskytovat. Jediná žena ve Výboru, ministrině školství, zamávala svými brejličkami, které svírala v tlustých prstech a dožadovala se pozornosti. Otázala se: "Už někdo z vás spočítal, kolik hodin práce nás stála ta zmatená značka?"

"Pracujeme na tom," zavrčel ministr práce, utahující si opasek overalu. Pohlédl na obžalovaného. "Přiznáváte, že jste tento nápis vyvěsil?"

"Přiznávám." Obžalovaný si vzpoměl, jak se mnoho chodců na přeplněném chodníku usmívalo, někteří se dokonce smáli nahlas bez ohledu na to, jestli je někdo uslyší. Co záleží na několika zameškaných hodinách práce? Na planetě A už dávno nikdo nestrádá hladem.

"Přiznáváte tedy, že jste neudělal pro lid naší planety nic užitečného?" Tuto otázku položil ministr obrany, vysoký, silný muž ověnčený mnoha medailemi a řády a ozbrojený nezbytnou rituální pistolí.

"Tohle jsem neřekl," odpověděl bez obalu obžalovaný. "Snažil jsem se zpestřit lidem život." V žádném případě nedoufal ve shovívavost státních úřadů. A věděl taky, že ho nikdo nezavře a nebude ho týrat. Mučení vězňů bylo zakázáno.

"Dokonce i teď se pokoušíte ospravedlňovat svou lehkomyšlnost?" Ministr filozofie vyndal z úst dýmku, odznak svého postavení, a usmál se svým ponurým způsobem. "Život je žert sám o sobě, ale krutý žert. Už to ani nedokážete vnímat. Mnoho let sužujete společnost, navádíte lidi, aby se chovali lehkomyšlně, místo aby se postavili tváří v tvář hořké realitě života. Záznamy, které jsme u vás našli, mají jen škodlivý vliv."

Prezident natáhl ruku k videoprojektoru, který před ním ležel na stole, úhledně označený jako důkazní materiál a zeptal se svým hlubokým hlasem: "Přiznáváte, že tyto záznamy jsou vaše? Že jste jich používal jako prostředek k rozesmávání dalších lidí?"

Vězeň přikývl. Mohli si to všechno ověřit. Vzdal se dokonce i svého práva na obhajobu jen proto, aby bylo přelíčení co nejdříve u konce. "Ano, ty záznamy a filmy jsem získal z archivů a knihoven. Ano, ukazoval jsem je lidem."

Od Výboru zněl šepot. Ministr stravování, kostnatý muž s odpuzujícím žarem stoprocentního zdraví v kamenných tvářích, pozvedl ruku. "Vzhledem k tomu, že obžalovaný se zdá být mimo veškerou pochybnost usvědčen navrhuji, aby byl podmíněně propuštěn a svěřen do mé péče. Ve své předchozí výpovědi přiznal, že jedním z jeho prvních zločinných skutků bylo vnesení zmatků do společnosti. Myslím, že můžu použít tohoto člověka k demonstraci blahodárného vlivu diety na charakter."

"Odmítám!" přerušil jeho projev obžalovaný. Zdálo se mu, že se takto brání sám jeho žaludek.

Prezident povstal a pohotově přerušil trapné ticho, které nastalo. "Jestli už žádný člen Výboru nemá další otázky?"

Pojďme tedy hlasovat o vině. Je tento muž vinen v plném rozsahu obžaloby?"

Obžalovanému, který stál unaveně se zavřenýma očima, znělo hlasování jako jeden hlas, kroužící kolem stolu: "Vinen, vinen, vinen..."

Po krátké poradě s ministrem obrany vynesl prezident svým zvučným hlasem rozsudek.

"Protože odmítl náležitou odbornou péči, bude odsouzený šprýmař předán ministru obrany, který zajistí, že bude poslán do služby na opuštěný maják u přístupové dráhy do našeho planetárního systému, a to na dobu neurčitou. Toto odstraní jeho špatný vliv a zároveň bude využit k pozitivní službě naší společnosti."

Už celá dlouhá desetiletí byla planeta A a její slunce odříznuty od okolní Galaxie ničivou mezihvězdnou smrští, která, jak se očekávalo, bude ještě nejméně další desetiletí trvat. Takže pozitivní služba veřejnosti byla nejistá. Ale zdálo se, že maják bude alespoň využit jako samotka, vězení bez toho, že by vězeň mohl ohrozit lodě, které stejně nepřiletí, nebo oslabit obranu proti nepříteli, který se tu nikdy neobjevil. "Ještě jedna věc," dodal prezident. "Zařídím, aby vám byl tento videoprojektor připevněn monomolekulárním vláknem na krk tak, abyste se mohl kdykoliv pokochat svou sbírkou záznamů. Budete na stanici sám a žádnou jinou zábavu tam nebudete mít."

Prezident se otočil ke kameře. "Dovolte mi, abych vás všechny ujistil, že mi nečiní žádné potěšení ukládání trestů, které se mohou zdát příliš přísné a dokonce snad - neoprávněné, ale v posledních letech se mezi některými našimi spoluobčany šíří nebezpečná a trestuhodná lehkomyšlnost. Lehkomyšlnost, která je většinou až příliš tolerovaná."

Když ukončil projev, kterým hodlal především popíchnout liberály, projev, který, jak doufal, nevyzněl příliš politicky, otočil se prezident zpět ke šprýmaři. "Poletí s vámi robot, který vám bude pomáhat s obsluhou stanice a dohlížet na Vaši fyzickou bezpečnost. Mohu vás už teď ujistit, že tento robot se v žádném případě nedá svést k veselosti."

Robot a odsouzený šprýmař se v malém transportním modulu vzdálili od Planety A natolik, že zcela zmizela v temnotě vesmíru a slunce zářilo jen jako jasný bod. Po okraji velkého mračna kosmického prachu se přiblížili ke stanici Z-45, kterou ministr obrany vybral jako nejvíc ponurou a opuštěnou z těch, které v současnosti nebyly obydleny.

V místě, kde měla být stanice Z-45, se skutečně nacházel kovový objekt, když se ale jejich modul více přiblížil zjistili, že tento objekt je koule o průměru asi sedmdesáti kilometrů. Kolem ní se volně vznášely kousky a úlomky kovu, které mohly být zbytkem majáku Z-45. A navíc koule evidentně zaregistrovala přítomnost jejich transportního modulu, protože se k nim začala pomalu sunout.

Když jsou roboti jednou seznámeni s tím, jak vypadá berserkr, už to nikdy nezapomenou, ani se nestanou po určité době bezpečí bezstarostnými. Ale vysílačky byly občas lajdácky udržované a po okrajích jejich planetárního systému se vždy pohybovala mračna prachu, ohrožující komunikaci rádiem. Takže než mohl robot pilotující modul vyslat poplašný signál, obrovská kovová koule se již vznášela přímo nad nimi a vzápětí je obklopilo její silové pole.

Šprýmař zavřel oči v očekávání toho, co bude následovat. Jestli ho sem poslali proto, aby ho vyléčili ze smíchu a dobré nálady, pak zvolili to pravé místo. Ještě pevněji sevřel víčka a zacpal si uši když zaslechl, že si palubní roboti berserkra razí cestu do jeho modulu. Uchopili ho a odnesli dovnitř té obrovské koule. Nikdy se už nedozvěděl, co se stalo s robotem, který ho doprovázel a pilotoval jeho modul.

Když všechen hluk utichl a on znovu ucítil gravitaci a příjemný, teplý vzduch, rozhodl se, že by možná bylo lepší oči opět otevřít a zjistit, co s ním vlastně dělají. Hned první pohled mu řekl, že se nachází ve velké, slabě osvětlené místnosti, bez viditelného ohrožení života.

Když se pohnul, ozval se odněkud shora pískavý, monotónní hlas a řekl mu: "Údaje z mé databanky mi říkají, že jsi inteligentní protoplasmatická jednotka a mohl bys rozumět tomuto jazyku. Rozumíš?"

"Já?" Šprýmař vzlédl ke stínům u stropu místnosti, ale neviděl tam žádný reproduktor. "Ano, rozumím ti. Ale kdo jsi?"

"Jsem to, co se v tomto jazyce nazývá berserkr."

Šprýmař se až ostudně málo zajímal o záležitosti Galaxie, ale toto slovo ho zmrazilo hrůzou. Zakoktal: "Znamená to tedy, že jsi něco jako automatická válečná loď?"

Nastal okamžik ticha. "Nejsem si jistý," řekl pištivý, monotónní hlas stroje. Chvilí se zdálo, že to zní jako hlas prezidenta, který se tam nahoře někde ukrývá mezi nosníky. "Válka možná odpovídá mému určení, ale právě mé určení mi není zcela jasné, protože má stavba nebyla nikdy dokončena. Dlouho jsem čekal v místě, kde jsem byl postaven, protože jsem si byl jistý, že nebyl dokončen nějaký důležitý poslední krok. Nakonec jsem se přemístil, abych zjistil více

o účelu mé existence. Když jsem se blížil k tomuto slunci, narazil jsem na rádiomaják, který jsem rozebral, ale nezjistil jsem při tom nic nového."

Šprýmař se posadil na měkkou, pohodlnou podlahu. Čím více si toho vybavoval o berserkrech, tím více se bál. Řekl: "Už tomu začínám pomalu rozumět, alespoň si to myslím. A co tedy víš o svém určení?"

"Mým úkolem je ničit život, kdekoliv na něj narazím."

Šprýmař se strachem skrčil na podlaže. Potom se slabým hlasem zeptal: "A co je na tom nejasného?"

Berserkr odpověděl dvěma vlastními otázkami: "Co je to život? A jak se dá zničit?"

Za několik sekund se ozval zvuk, se kterým si počítal berserkr nedovedl poradit. Žádný údaj z databanky ho nedefinoval. Vydávala ho ta protoplasmatická jednotka, ale jestli to byla řeč, potom to byl jazyk, který stroj neovládal.

"Jaký to vydáváš zvuk?" zeptal se berserkr.

Šprýmař nemohl popadnout dech. "To je smích, můj bože, smích! Takže ty jsi nebyl dokončen." Otrásl se, hrůza jeho postavení se vrátila a přinutila ho rychle vystřízlivět. Ale pak se neudržel a ještě jednou se dal do smíchu. Situace byla příliš tragikomická.

"Co je to život?" řekl nakonec. "Já ti to povím. Život je velká trpká šed' a přináší jen strach, bolest a samotu všem, kdo ho žijí. A chceš taky vědět, jak ho zničit? Hm, nemyslím si, že to dokážeš. Ale poradím ti, jak nejlépe se životem bojovat - smíchem. Dokud s ním budeme tímto způsobem bojovat, nikdy nám nepřeroste přes hlavu."

Stroj se zeptal: "Musím se smát, abych se ubránil té velké trpké šedi?"

Šprýmař se zamyslel. "Ne, ty jsi stroj. Ty nejsi..." zarazil se, "protoplasmatický. Samota, strach a bolest tě nikdy nebudou obtěžovat."

"Mě nic neobtěžuje. Kde najdu život a jak ho přinutím ke smíchu?"

Náhle si šprýmař uvědomil váhu videoprojektoru, který mu ještě stále visel na krku. "Nech mě chvíli přemýšlet," řekl.

Po několika minutách se postavil. "Jestli máš čidla takového druhu, jaký používají lidé, mohl bych ti ukázat, jak se smích vyvolává. A možná bych tě mohl zavést na místo, kde se život nachází. Mimochodem, dokážeš odstranit tohle vlákno z mého krku? Pochopitelně bez toho, že by jsi mě poranil!"

O několik týdnů později byl v generálním štábu obrany Planety A náhle přerušen desetiletí trvající, ospalý poklid.

Roboti křičeli, bučeli a blikali a ti, kteří se mohli pohybovat, se hnali pryč. Během asi pěti minut dokázali zburcovat svůj lidský dozor, který se dal též do spěšné činnosti, zapínal si bezpečnostní pásy a vyděšeně koktal.

"Tohle je cvičný poplach, že ano?" doufal nahlas velící důstojník. "Někdo něco testuje. Někdo?" Jeho hlas zněl pisklavě, jako hlas berserkra.

Spustil se na čtyři, sejmul krycí panel z největšího robota a zíral dovnitř doufaje, že objeví něco, co způsobilo poruchu. Bohužel však nebyl kybernetik. Poté, co si to uvědomil, vrátil kryt zpět na místo a opět se vztyčil. V podstatě nevěděl o obraně planety vůbec nic. To byl taky důvod, proč se vzápětí rozkřičel a utíkal pro pomoc.

Takže se proti útoku nezvedla žádná obrana, ani ten nejmenší odpor. On to ale vlastně ani žádný útok nebyl.

Koule u průměru sedmdesáti kilometrů bez odporu klesala nad hlavní město planety, tak nízko, že stín, který vrhala popletl ptáky, kteří se v pravé poledne vraceli zpět do hnízd. Lidé, stejně jako ptáci, toho dne zameškali mnoho hodin produktivní práce. Ale kupodivu to způsobilo menší problémy, než většina lidí očekávala. Dny, kdy se lidé planety A zajímali jen o povinnosti a práci, aby vůbec přežili, byly nenávratně pryč, i když si to většina planety ještě neuvědomila.

"Řekněte prezidentovi, aby si pospíšil," požadoval šprýmař z monitoru v generálním štábu, který teď už nebyl ospalý a poklidný. "Řekněte mu, že je to důležité, že s ním chci mluvit já."

Prezident, ztěžka dýchající, právě dorazil. "Jsem tady. Poznávám vás a pamatuji si váš soudní proces."

"Zvláštní, já taky," ozval se šprýmař z monitoru.

"Teď jste se tedy snížil k velezradě? Buďte si jistý, že nemůžete od vlády čekat žádnou milost, jestli se prokáže, že jste sem berserkra zavedl vy."

Muž na monitoru vydal zakázaný zvuk, celé staccato zvuků, řinoucí se z jeho otevřených úst, s hlavou skloněnou dozadu. "Proboha, prosím za prominutí, mocný prezidente! I když vím, že naše Ministerstvo obrany je spíše dobrým vtípem, jestli mi promínete to obscénní slovo. Je to sbírka neschopných lidí. Já jsem vám přišel milost nabídnout, ne o ni žádat. Takže, rozhodl jsem se veřejně přijmout jméno Šprýmař. Laskavě mě tak začněte nazývat."

"Nemáme vám co říct!" vyštěkl ministr obrany. Byl rudý vztekem, vstoupil do místnosti štábu zrovna ve chvíli, kdy bylo haněno jeho ministerstvo.

"Nemáme námitky proti diskusím s vámi!" prohlásil prezident spěšně. Když se mu nepodařilo Šprýmaře vystrašit přes obrazovku, pocítil teď se zvýšenou intenzitou obrovskou hmotu berserkra nad svou hlavou.

"Tak si tedy promluvěme," souhlasil šprýmař z monitoru. "Ale ne tak soukromě. O to mi jde."

To co chtěl, jak řekl, byla diskuse s Výborem, která by byla živě vysílána po celé planetě. Navrhl, že by mohl přijít na konferenci osobně. A přidal ujištění, že berserkr je pod jeho plnou kontrolou, i když pochopitelně neprozradil, jak ho ovládá. Jak prohlásil, nezačne žádný útok, nejvýše se bude bránit.

Ministr obrany nebyl schopen zahájit žádnou operaci. Ale spolu se svými lidmi začal potichu spřádat tajné plány. Stejně jako kterýkoliv jiný člověk, usedl i kandidát liberálů na post prezidenta ten osudový večer před svůj přijímač, aby sledoval tu konfrontaci. Obklopovala ho atmosféra naděje, že tyto nečekané události mohou přinést náhlé politické zvraty.

Těž několik dalších obyvatel planety vidělo v přiletu berserkra něco povzbuzujícího, ale na druhou stranu, nikde nenastala masová panika. Berserkři a válka byli pro dlouhodobě izolované obyvatele planety A něčím neskutečným. "Jsme připraveni?" zeptal se Šprýmař nervózně, prohlížeje si svou mechanickou delegaci, která se s ním měla vydat do

města na konferenci.

"Udělal jsem vše, co jsi poručil," zapištěl hlas berserkra ze stínů u stropu.

"Pamatuj," upozornil ho Šprýmař, "ty protoplasmatické jednotky dole jsou pod silným vlivem života. Takže ignoruj vše, co by říkaly. Buď opatrný, abys je nezranil, ale jinak můžeš improvizovat v rámci mého generálního plánu."

"Tohle vše již mám uloženo v paměti z tvých předešlých příkazů," řekl stroj trpělivě.

"Takže jdeme na to." Šprýmař se vzpřimil. "Přineste mi můj plášť!"

Jasně osvětlený interiér zasedacího sálu stávl na odív svou kamennou, přímočarou krásu. Uprostřed síně stál dlouhý, lesklý stůl, ověšený z obou stran křesly.

Přesně v dohodnutý čas, jak viděly milióny diváků, se s matematickou přesností otevřely vstupní dveře. Do sálu vpochoďovalo dvanáct heroldů, jejichž tváře pod vysokými čepicemi královské gardy připomínaly roboty. Údery jejich nohou naposledy otřásly podlahou zasedací síně a skupina se zastavila. Sálem zazněl jasný zvuk jejich trubek.

Potom důstojně vstoupil se vši slávou a pompou prezident ve svém slavnostním plášti.

Pohyboval se pomalu, jako člověk krácející na popravu. Nebylo to ovšem proto, že by se bál, chtěl jen zachovat svou důstojnost. Výbor si cestou vyslechl prohlášení ministra obrany a přesvědčil se, že vojenské nebezpečí bylo malé.

Praví berserkři nežádají o jednání, ti hned masakrují. Výbor stále nebyl schopen brát Šprýmaře vážně, stejně tak se mu však též nemohli vysmát. Dokud si tedy nebudou jistí, že ho mají opět pod kontrolou, měli by mu vyhovět v jeho rozmarech.

Ministr s kamennou tváří kráčel za prezidentem, potom šli ostatní. Trvalo to téměř pět minut, než se všichni usadili a fanfáry dozněly.

Bylo vidět výsadkový člun, sestupující od berserkra. Po přistání se z něj vyrojila vozidla a směřovala k zasedací síni.

Předpokládalo se tedy, že Šprýmař je připraven a kamery se úslužně otočily směrem ke vchodu, kterým měl vstoupit do sálu.

V předem dohodnutém čase se dveře s matematickou přesností otevřely a dovnitř vstoupil tučet robotů lidské velikosti. Byli to heroldové, protože měli vysoké kožešinové čepice královské gardy a každý z nich držel lesklou, mosaznou trumpetu.

Všichni, s výjimkou jednoho, který měl čepici z mývalí kožešiny, pochodoval půl kroku za ostatními a byl vyzbrojen pozounem.

Fanfáry robotů byly téměř věrnou kopií lidských - téměř. Pozounista na konci zakopl a zazněla falešná nota.

Jako pod dojmem nějaké pomalu nastupující mechanické hrůzy se po sobě berserkrovi heroldi požívali. Potom otočili hlavy a jejich čočky se zaostřily na provinilého pozounistu.

Ten - vypadal téměř jako člověk - se rozhlédl a potom zoufale zařepal svým pozounem, jako kdyby chtěl odstranit nějakou skrytou závadu v nástroji. Zavládlo ticho.

Prezident, dívaje se na tu scénu, byl nejprve značně zděšen. V archivu byl film o pozemšťanovi ze starých dob, plešatém houslistovi, který měl též ve zvyku bavit své publikum stejnými pauzami nebo falešnými tóny a vyvolával tak velkou bouři.

Ještě dvakrát začali heroldi hrát na své nástroje. A dvakrát jim to pozounista zkazil svým falešným tónem. Když selhal i třetí pokus, jedenáct snaživých robotů na sebe pohlédlo a souhlasně přikývlo.

Potom s bleskovou rychlostí, jaké může dosáhnout jen stroj, vytáhli ukryté zbraně a rozstříleli provinilce.

Po celé planetě se trhaly hráze napětí a na povrch vyrazily osvobozující slzy smíchu. Hráze se kompletně zřítily, když byl pozounista slavnostně odnesen párem svých druhů pryč, zatímco svíral svůj rozstřílený nástroj na kovové hrudi. Ale v zasedacím sále se nikdo nesmál. Ministr obrany udělal nevinně vyhlížející gesto, odvolávající původní plán. Nepokusil se zmocnit Šprýmaře, protože jeho roboti - heroldové, nebo co vlastně měli představovat, se projeví jako velmi schopná ochranka.

Jakmile byl rozstřílený herold odnesen, vstoupil Šprýmař. S malým zpožděním se rozezněly fanfáry, když se královským krokem blížil ke svému místu uprostřed stolu, přímo naproti prezidenta. Stejně jako prezident, i Šprýmař na sobě měl elegantní dlouhý plášť, vepředu sepnutý sponou. Ti, kteří stáli za ním jako členové jeho týmu, byli též bohatě oblečeni. A každý z nich byl kovovou parodií jednotlivých ministrů, členů Výboru.

Když obtloustlá kovová napodobenina ministrině školství zamžourala přes své brejličky do kamery, milióny diváků po celé planetě popadl bezbřehý záchvat smíchu. Ti, kteří se později mohli sami stát terčem vtipů, se teď začali taky smát a bezděky tak potvrdili dojem, že nebezpečí útoku berserkra se změnilo ve frašku.

Král šprýmařů odložil za doprovodu fanfár svůj plášť. Pod ním měl ten nejabsurdnější oděv pro státnické jednání - plavky. Jako odpověď na chladné a formální uvítání prezidenta, který by nemohl být více otřesen ani fyzickým útokem na svou osobu. Šprýmař zamyšleně našpulil rty, potom pootevřel ústa a vyfoukl ze žvýkačky velkou, růžovou bublinu.

Prezident stále ještě hrál svou neplánovanou roli těžkopádného, poctivého muže, obratně podporovaného celým Výborem, s výjimkou jednoho jeho člena. Ministr obrany se otočil zády k této frašce a rázně odešel pryč ze sálu.

Zjistil, že dva kovoví heroldi stojí za dveřmi a účinně je blokují. Chvilí na ně zíral, potom vyštl rozkaz, aby se vzdálili. Kovové postavy se k němu otočily, komicky zasalutovaly, ale zůstaly stát tam, kde byly.

Neznaje při svém vzteku strach, pokusil se je ministr obrany bezvýsledně odstrčit stranou a proběhnout kolem nich. Vyhnul se dalšímu zasalutování a ohlédl se směrem, odkud přicházel zvuk dunivých kroků. Přes sál se k němu blížil jeho kovový dvojník. Byl o dobrých deset centimetrů vyšší než on a jeho vypouklý hrudník byl pokryt dvojitou vrstvou lesknoucích se medailí a řádů.

Než si ministr obrany stihl uvědomit, o co tady jde, jeho ruka automaticky klesla k pouzdru s pistolí. Ale jeho kovový dvojník byl rychlejší a v ruce se mu s úděsnou rychlostí objevila zbraň, připomínající groteskní kanón s hlavní

o průměru pěsti. Bez váhání z něj vystřelil.

Ministr obrany se zapotácel a svět mu před očima zčervenal... a zjistil, že mu po obličejí stéká něco, co chutnalo podezřele podobně jako rajče. Berserkrova zbraň na něj vystřelila celé rajče, nebo alespoň jeho přesnou, šťavnatou napodobeninu.

Ministr se rychle postavil a začalo mu být jasné, že situace začíná postrádat na vážnosti. Jeho dvojník se také zvedl a odpověděl mu výbuchem frází v rychlém tempu.

Napodobenina ministra filozofie se postavila, jako by chtěla promluvit. Byla však píchuta dlouhým bodcem jedním z heroldů. Vyděšeně vyjekla, znělo to, jako když se propíchne balón. Vzápětí lidský Výbor začal zmatkovat a propadl panice.

Pod vedením kovové parodie na ministra stravování se jeho lidský originál byl nucen podrobit dobrovolné praktické demonstraci svého oboru. Stroje ho uchopily a krmily ho nějakou odpudivou šedou kaší, potom mu osušily ústa ubrouskem a nalily do něj drink. Pak, jakoby náhodou, postupně vypadávaly z rytmu a krmení ministra začínalo být stále více a více chaotické a v jeho ústech končilo stále méně a méně kaše.

Jen prezident se stále ještě choval důstojně. Jednu ruku měl pro jistotu strčenou v kapse kalhot, protože před chvílí pocítil lstivý dotek robota a měl vážný důvod se domnívat, že mu zákeřný stroj ustříhl šle.

Když se rajče rozstříklo i na jeho nose zavřel prezident ze zoufalství oči. Jeho poslední pohled patřil ministru stravování, jenž se stále svíjel a dusil pod stiskem svých krmičů, kteří ho bezohledně cpali tou odpornou kaší tak, že mu tato nutričně hodnotná strava přetékala nosem i ušima.

Šprýmař však koneckonců byl jen samouk pracující bez viditelného publika, kterému by hrál. Nebyl schopen odhadnout pro svou show ten správný moment vyvrcholení. Takže když mu došly nápady, jednoduše k sobě svolal své nohsledy, zamával do kamer na rozloučenou a odešel.

Před zasedací síní mu hodně zlepšily náladu ovace a smích, které zněly z davu shromážděných lidí. Jeho roboti je na oplátku cestou k výsadečkovému modulu, který na ně čekal na kraji města, bavili improvizovanou hrou na honěnou. Zrovna nastupoval do svého modulu, aby se vrátil na palubu berserkra, když se od davu oddělila malá skupinka lidí a spěchala k němu, volající na něj.

"Pane Šprýmaři!"

Velký herec si teď mohl dovolit malou přestávku, aby si odpočinul a pobavil též sám sebe. "Líbí se mi to jméno! Co pro vás mohu udělat, pánové?"

Spěchali k němu a usmívali se. Jeden z nich, který vypadal jako jejich vedoucí, řekl: "Navrhujeme vám, abyste se zbavil tohoto berserkra, nebo co to vlastně je. Můžete pak vstoupit na kandidátskou listinu Liberální strany - jako viceprezident!"

Chvilí mu trvalo než pochopil, že si nedělají legraci, že to myslí zcela vážně. Pak se vzmožil na protest: "Ale já jsem jen chtěl, abych se pobavil na jejich účet. Abych trochu otřásl jejich sebejistotou."

"Jste katalyzátor, pane Šprýmaři. Vyvolal jste davové šílenství. Otřásl jste celou planetou a přinutil jste ji, aby se zamyslela."

Šprýmař nakonec nabídku liberálů přijal. Stále ještě seděli kolem něj na vstupu do modulu, mluvili a plánovali budoucnost, dokud nad nimi náhle nezazářilo v plné síle stříbrné světlo měsíce planety A.

Vzhlédli a spatřili obrovské tělo berserkra, vznášející se tiše k nebesům a zakrývající svit hvězd. Mraky v horních vrstvách atmosféry se kolem něj stáčely jako zářivá aurora, jako by chtěly oslavit jeho odlet.

"Nevím," říkal Šprýmař stále dokola, reagující na tučt zvědavých otázek. Díval se k nebi zmateně, stejně jako všichni ostatní. Opět se v něm zahnízdil strach. Výbor robotů a kovových heroldů, kteří byli řízeni z berserkra, se začal jeden po druhém hroutit k zemi, jako umírající lidé.

Náhle byla obloha krátce ozářena gigantickým zábleskem světla, které se rozstříklo nad jejich hlavami jako blesky.

Potom opět vysvitly svou klidnou a studenou září milióny hvězd. O deset minut později vyšlo první oficiální komuniké: Berserkr byl zničen.

Prezident vystoupil v tridivizi, na pokraji nervového zhroucení. Oznámil, že pod osobním hrdinským vedením ministra obrany se několik statečných kosmických válečných lodí planety A utkalo s nepřítelem a nakonec se jim ho podařilo zničit. Nebyl ztracen ani jeden muž, i když loď ministra obrany byla asi vážně poškozena.

Když Šprýmař slyšel, že jeho mocný pomocník byl zničen, pocítil něco jako bolest a lítost. Ale bolest rychle vystřídal pocit uspokojení. Nikdo nakonec nebyl zraněn. Při úlevném výdechu se Šprýmař na chvíli přestal dívat na tridivizi.

A díky tomu promeškal okamžik vyvrcholení dnešní show, který přišel, když prezident pozapomněl na to, že mu před několika okamžiky přestříhl robot šle a při pokusu o slavnostní gesto vyndal obě ruce z kapes.

Ministr obrany - dnes vlastně už nový prezidentský kandidát Konzervativní strany, který vzbudil svým činem o předchozí noci velkou pozornost - byl zmaten reakcí některých lidí, kteří, jak se zdálo, si mysleli, že jenom zkazil vtip, ne že zachránil celou planetu. Jako by překažení jakéhokoliv žertu nebylo samo o sobě zásluhou záležitostí! Ale jeho svědectví, že berserkr byl skutečnou hrozbou, nakonec přimělo většinu lidí přiklonit se zpět ke Konzervativní straně. V tyto rušné pracovní dny si ministr obrany našel čas k návštěvě čelních představitelů Liberální strany, aby se popásl na jejich vzteku. Milostivě přednesl vůdcům opozice to, co již začínalo být jeho standardním projevem.

"Když jsem přijal tu výzvu a sebral se k boji, šli jsme na to klasickým způsobem - vrhli jsme se na supa jako hejno ptáků, jestli se to tak dá říct. A myslíte si, že to byla legrace? Dovolte, abych vám řekl, že berserkr odstranil z mé lodi ochranná pole jako hračku. A potom na mě odpálil tu strašnou věc, něco jako obrovský disk. Má děla byla možná trochu rezavá, takže se nám ho nepodařilo zničit a on do nás narazil.

Nechci přehánět, ale mám pocit, že jsme narazili do bláta. Moje loď je ještě teď na oběžné dráze dekontaminována. Proletěli jsme tím a udeřili na vetřelce vším, co jsme měli. Ale jedné věci vůbec nerozumím. Když naše rakety berserkra zasáhly, jednoduše vybuchl a rozplynul se, jako by neměl vůbec žádnou obranu. Rozumíte tomu?" "Hovor pro vás, pane ministře," řekl tajemník, který stál u radiofonii a čekal na příležitost, jak přerušit ministrův projev. "Děkuji vám." Ministr obrany se zaposlouchal a z tváře mu zmizel úsměv. Jeho rysy rychle tuhly. "Cože to říkají analýzy té zbraně? Syntetické proteiny a voda?" Vyskočil rovnýma nohama a zíral ke stropu, jako by ho chtěl prorazit a pozorovat svou loď na oběžné dráze. "Co tím myslíte, že to nebylo nic víc než obrovský pudink?"

Na planetě Sirgol byla otevřena organizované invazi nepřátel pouze minulost. Proti proudu času se tedy vydává berserk, aby vykonal dílo zkázy. Kořeny civilizace jsou teď vystaveny pokusu o útok. Život má být zničen v samém počátku, kdy ještě nebyl schopen obrany.

Okřídlená helmice

Jeho kostnaté ruce byly vztyčeny, šedý vous a černá tunika se zmítaly v poryvech chladného větru. Nomis stál vzpřímeně na plochem vrcholku černé skály, o jejíž úpatí se v hloubce několika set metrů tříštil věčný mořský příboj. Bílí rackové se k němu nechávali nést větrem, po chvíli se však s ostrými skřeky odvraceli a plachtili pryč. Jejich hlasy zněly jako sténání mučených lidských duší. Nomisova pozorovatelná byla ze tří stran obklopena ostrými věžemi dalších rozervaných útesů z tmavého čediče a společně s nimi lemovala toto ponuré pobřeží. Moře se v jejich sevření chvělo mohutnými vibracemi, které dunivě rozechvívaly vzduch a mísily se s vytrvalým svištěním větru. Stál rozkročen uprostřed spletitého vzoru, který zářil na pozadí tmavé skály. Šířil kolem sebe neviditelné vlny své moci - vše v jeho dosahu stárla, vysychalo a umíralo. Svým tenkým, ale pronikavým hlasem zpíval do větru:

Shromážděte se, bouře denní i noční.

Ať blesky bijí a řítí se příval vod!

Přijďte, zelené mořské vlny,

rozbijte a polkněte jeho loď

- plavidlo, v němž nepřítel dlí.

Ať moře je jeho hrob!

Píseň pokračovala dále a slova se ještě mnohokrát opakovala. Nomisovy tenké paže se chvěly únavou, jak je neustále držel nad hlavou a svíral v nich kusy dřeva ze ztroskotané lodi. Nad ním se houfovalo hejno křičících ptáků a neustávající vítr si pohrával s jeho šedým vousem a srážel mu ho do očí.

Dnes se cítil obzvlášť slabý, nemohl se zbavit pocitu, že jeho celodenní práce přišla vniveč. Neměl štěstí, které ho ostatně navštěvovalo velmi zřídka - nenáviděl náznaky budoucích událostí, které se mu občas zjevovaly ve snech, nebo, jako v poslední době, při plném vědomí. Byly to temné okamžiky ponuré extáze doprovázené zvláštními vizemi, které se prodíraly jeho vyděšenou myslí.

Nestávalo se mu v životě často, aby byl přesvědčen o své vlastní síle při povolávání ďábla na hlavy svých nepřátel. Jeho úspěch v této činnosti byl mnohem nejistější, než si připouštěl a než věřili ostatní. A nebylo to jenom proto, že na okamžik zapochyboval o možnosti ovládat základní síly tohoto světa magií. Bylo to způsobeno též tím, že si uvědomil obrovský podíl štěstí a náhody na konečném účinku svých kleteb. Jeho umění, jak si hořce uvědomoval, nebylo až tak důležité.

Již dvakrát se Nomis pokoušel vyvolat bouři. Podařilo se mu to však jen jednou a navíc v něm vytrvale klíčilo podezření, že bouře by v tomto případě přišla i bez jeho přičinění. Začal si uvědomovat, že ovládání takových sil je nad jeho možnosti, stejně jako každého jiného smrtelníka.

Teď však, vnitřně pochybující o svém úspěchu, trávil již třetí vysilující den beze spánku na tomto tajném místě.

Takový byl jeho strach, nenávist a odpor k muži, který se k němu plavil přes toto pochmurné moře. Přivázel s sebou nového boha a nové proroky. Přijížděl, aby převzal vládu v této zemi, nazývané Queensland.

Nomis upřel svůj studený pohled do dále přes neklidnou mořskou hladinu. Všiml si, že za obzorem se vynořuje tmavá linie, směšně malá a tenká. Po bouři, kterou se snažil vyvolat, bouři, která by byla schopná zničit loď, nebylo ani památky.

Útesy Queenslandu se mu při západu slunce za mořský horizont ztrácely z dohledu a pomalu mizely v mrtvé temnotě. Stejným směrem, ale o něco blíže, se mezi lodí a pevninou kupily mraky v předzvěsti špatného počasí. Harl se zamračil na šedou mořskou hladinu a na temnou čáru nad obzorem. Jeho ruce spočívaly nečinně na dlouhém vesle, kterým loď kormidloval.

Tricet veslařů, byli to svobodní muži a válečníci, vidělo blížící se bouři také. Všichni otočili hlavu tím směrem. Měli dost zkušeností na to, aby učinili stejný závěr jako Harl: když zpomalí tempo veslování, mohli by se možná bouře vyhnout. Bylo by to pohodlnější, než se probíjet rozbouřeným mořem. Jako by zaslechli nějaký skrytý signál, všichni najednou zvolnili tempo.

Od cíle jejich cesty vanul chladný vítr, třepotající lanovým stožárů bez plachet a pohrávající si s třásněmi, které lemovaly purpurový královský stan, postavený uprostřed paluby.

Uvnitř stanu, pro tento okamžik ponechaný svým myšlenkám, byl mladý muž, jehož Harl nazýval pánem a králem.

Harlova špatná nálada zmizela, když ho napadlo, že mladý král Ay odešel do stanu, aby promyslel plány na boj, který je určitě čeká. Hraniční kmeny, které neměly zájem o nového, mírného boha ani o upadající starou říši, byly určitě

připraveny vyzkoušet vůli a odvahu nového vládce Queenslandu - a nebylo to z důvodu pochybností o jeho kvalitách.

Harl se usmál nad svou další myšlenkou, totiž, že jeho mladý pán ve stanu vůbec neplánuje bitvu, ale myslí na princeznu Alix. S ní se měl Ay oženit a jí skládal k nohám své hrdinství a svou malou lodní armádu. O všech princeznách se říká, že jsou krásné, ale o téhle se říkalo, že je taky moudrá. Pokud se ale podobá všem ostatním, vysoce urozeným dívkám, se kterými se Harl už dříve setkal, potom by její dobytí mohlo být těžší než střet s náčelníkem barbarů!

Harlův výraz by se mohl stát téměř žoviální, pokud by mu to dovolovaly mnohé jizvy v tváři. Vzápětí však opět posmutněl. Zdálo se mu, že jeho král si mohl jít do stanu číst. Ay už dlouho obdivoval knihy a vzal si dokonce dvě i na tuto cestu. Nebo se možná modlil ke svému dobrotivému, novému bohu. Snad bral situaci své válečné lodi vážně a modlil se za sebe a svou posádku.

Zatímco se část Harlovy mysli zabývala těmito úvahami, on sám zůstal ostražitý jako vždycky. Slabé a záhadně znějící šplouchnutí moře poblíž lodi ho přimělo otočit hlavu k levoboku a v tu chvíli všechny myšlenky v jeho hlavě ztuhly, stejně jako válečnická krev v jeho žilách.

Drak se vynořoval z vody přímo vedle lodi. Jeho ohromné tělo se zvedalo a zakrývalo obzor a ze vzdálených, podvečerních mraků se na ně jako noční můra pradávných legend snášela obrovská hlava. Temně se lesknoucí krk, nesoucí hlavu byl tak silný, že by ho člověk téměř neobejmul. Jen mořští démoni mohli vědět, jak velké je tělo, ponořené pod hladinou! Jeho oči žhnuly jako slunce o velikosti stříbrných talířů, zatímco šupiny na hlavě a na krku byly šedé a působily dojmem těžkých železných plátů zvlhčených mořskou vodou. Jeho tlama vypadala jako rakev s pootevřeným víkem. Uvnitř byla vyzbrojena řadou zubů, ostrých jako dýky.

Thlusty, dlouhý krk se kýval nad palubou, šupiny jeho kůže odíraly dřevo z bočnic. První lidský zvuk, který se ozval, byl výkřik, jaký by válečník neměl nikdy vydávat. Přesto ale všichni vzápětí hrdinně sáhli po zbraních. Svalnatý Torla, nejsilnější muž z posádky, byl i tentokrát nejrychlejší. Opřel si nohu o veslařskou lavici a sekl svým mečem po tom obrovském, kymácejícím se krku.

Rány neškodně odskakovaly od silných, lesklých šupin. Drak si toho možná ani nevšiml. Jeho hlava se přestala kolébat a zastavila se před vchodem do purpurového stanu. Ze štěrbiny jeho tlamy zazněl výkřik výzvy, jaký Harl dosud neslyšel, i když strávil většinu svého života v bitvách.

Ay díky hluku úderů a hlasů takové pozvání k boji ani nepotřeboval. Než mohl drak zařvat podruhé, stan se otevřel a vyšel mladý král, chráněný štítem a helmici, s mečem připraveným v ruce.

Harl pocítil obrovskou hrdost, když viděl, že jeho mladý pán neucuknul před tím, co ho venku čekalo. Hrdost též probudila Harlovu pravou ruku, která mu z opasku vytrhla ostrou železnou sekeru s krátkou násadou a vrhla ji na draka.

Sekera udeřila přímo do velkého stříbrného oka, ale neškodně se odrazila. Zdálo se, že bestie to ani necítila. Obrovská dračí hlava se naklonila a tlama, připomínající rakev, se náhle otevřela a řítila se na krále.

Ay se jí hrdinně postavil. Ale celý výpad, namířený do hlubin dračího hrdla, který podnikl svým dlouhým mečem, způsobil jen nepatrné škrábnutí, asi jako od špendlíku. Obrovské čelisti připomínající vrata se vzápětí zavřely a rozdrtily mladého krále. Na okamžik, když se obludná dračí hlava nesla pryč, byly vidět rozlámané končetiny, visící mezi ostrými zuby. A pak se za lodi ozvalo ještě jedno šplouchnutí a ďábelský přízrak zmizel. Lesklá mořská hladina se vlnila jako předtím a dál skrývala všechna tajemství hlubin.

Těch několik zbývajících hodin před západem slunce na palubě lodi téměř nikdo nepromluvil. Plavidlo prohledávalo v kruzích vodní hladinu a nikdy se příliš nevzdálilo od místa, kde zmizel mladý král. Všichni byli připraveni k boji, ale nikde se neobjevovalo nic, proti čemu by mohli bojovat. Přední okraj temných mračen se už blížil. Posádka se mechanicky připravovala na bouři, ale temný pás nad nimi přešel tak rychle, že si toho muži téměř ani nevšimli.

Večer se moře opět uklidnilo. Harl se díval do zapadajícího slunce. Potom se otočil k posádce a vyřkl jediný příkaz: "Odpočívajte."

Před tím ještě zvedl z paluby svou ztupenou sekeru a zasunul ji zpět za opasek. Na lodi zůstalo jen několik málo stop nedávných událostí: pár dřevěných třísek, jizvy na lodních bočnicích, způsobené šupinami tvrdými jako kov, několik malých krvavých skvrn. A Ayova okřídlená helmice, která mu při útoku spadla z hlavy.

Derron Odegard, nedávno vyznamenaný a povýšený na majora, seděl jako nováček na nouzové schůzi svolané novým velitelem operací v čase. V této chvíli zrovna Derron naslouchal s jak profesionálním, tak i osobním zájmem svému bývalému spolužákovi, Chanu Amlingovi, který teď pracoval v oddělení historických výzkumů a na poradě přinesl závažné informace.

"...jak už teď všichni víme, berserkři se rozhodli zaměřit svůj nový útok na jediného člověka. Jejich cíl, král Ay z Queenslandu, je ale bohužel člověk, jehož odstranění z historie by pro nás mělo ničivé následky."

Amling se povzbudivě usmál na své posluchače. "Až donedávna většina historiků dokonce pochybovala o tom, že tento muž skutečně existoval. Ale když jsme začali s přímým pozorováním v minulosti, jeho historická autentičnost a význam se plně potvrdily."

Amling se otočil s typicky učitelským gestem k elektronické mapě. "Tady vidíme střední stadium rozpadu velké kontinentální říše, která neodvratně směřovala ke svému kolapsu. A teď si všimněte Queenslandu. Jen díky aktivitě a vlivu krále Aye mohl zůstat v překvapivě stabilním stavu, chránice tak kulturu velké říše pro pozdější civilizaci naší planety, která se právě díky ní dostala tak rychle na dnešní úroveň."

Nový Velitel operací v čase - jeho předchůdce se nyní spolu s plukovníkem Borssem účastnil průzkumné expedice k měsíci planety Sirgol - zvedl ruku jako ve škole. "Majore, připouštím, že tomu příliš nerozumím. Král Ay přece byl,

pokud se nepletu, v podstatě barbar. Nebo snad ne?"

"Ano, zpočátku jím skutečně byl, pane. Ale - značně zjednodušeně řečeno - můžeme předpokládat, že poté co objevil zemi podle svých představ, tak se usadil a začal ji velice úspěšně bránit. Vzdal se svých válečných námořních výprav. Byl ale barbarem a nájezdníkem dost dlouho na to, aby se naučil všechny jejich triky. Důkladně a úspěšně je potom využíval v boji proti nim, takže barbaři se začali střetům s Ayem vyhýbat a raději útočili na jiné říše."

Teď už na Amlinga nikdo jiný dotazy neměl, takže se usadil zpět na židli. Dalším důstojníkem, který se vztyčil za jednacími stoly, byl major z oddělení analýz pravděpodobnosti. Jeho chování bylo stejně zneklidňující, jako jeho informace.

"Pánové," promluvil nervózně. "Nevíme, jak byl král Ay zabit, ale víme kde se to stalo." Major pustil z videokazety kontrolní záznam z monitoru strážního stanoviště. "Linie jeho života se náhle zlomila zde, při jeho první cestě do Queenslandu. Jak vidíte, linie životů ostatních lidí na palubě lodi zůstaly nezměněny. Možná, že nepřítel očekával porušení historických sousledností. Všichni si totiž museli tenkrát myslet, že Aye odstranila jeho vlastní posádku. Nám, v oddělení pravděpodobností se zdá, že to tak mohlo opravdu proběhnout."

Amling vypadal, jako kdyby chtěl vyskočit a začít oponovat. Nebo spíše se začít hádat. Usadili ho totiž ve špatné sekci, pomyslel si Derron. Pravděpodobnost by ho ale měla zajímat.

Major z oddělení pravděpodobnosti na chvíli přerušil svůj výklad a napil se vody. "Upřímně řečeno, situace je vážná. Za devatenáct či dvacet dnů k nám dorazí vlna historických šoků, vyvolaná odstraněním krále Aye. Víc času nám už nezbývá. Odhaduji, že naše šance na odhalení místa a času průniku nepřítele během devatenácti dnů není příliš vysoká."

Pesimismus tohoto muže byl silně nakažlivý a tváře kolem stolu byly plny napětí. Jen nový Velitel časových operací zůstal relativně klidný. "Obávám se, že máte plnou pravdu, co se týče obtížnosti odhalení místa průniku nepřítele, majore. Samozřejmě, vynasnažíme se pro to udělat maximum. Problém je, že náš protivník se naučil po sobě zametat stopy. Tentokrát zaútočil jen jedním strojem, místo obvyklých šesti, což náš úkol jen dále komplikuje. A navíc, hned po zavraždění krále se tento stroj někam ukryl. Určitě však neopustil Ayův čas. Někde tam číhá a nepochybně se pokusí zmařit naše zásahy a pokusy o nápravu věcí. Do té doby ale asi zůstane dobře ukryt, aby nás náhodou nepřivedl na svou stopu." Velitel se naklonil dopředu. Už nevypadal tak klidně. "Takže, máte někdo nějaké návrhy na protiopatření?"

První návrh zamýšlel využít pravděpodobnosti, že Ay mohl útok nakonec přežít. Tento nápad brzy vyvolal spor na vysoce odborné úrovni. Přirozeně v něm dominovali vědci, ale nemohli se za nic na světě dohodnout na tom, co by se dalo dělat a co musí být uděláno. Když ještě začali svá tvrzení podírat vzorci a výpočty, Velitel časových operací raději vyhlásil půlhodinovou přestávku.

Když Derron zjistil, že mu neočekávaně spadla do klína půlhodinka volného času, vyšel z místnosti a spojil se interkomem s pokojem sester v sousedním nemocničním komplexu. Nastěhovala se sem totiž Lisa, když začala pracovat v nemocnici jako sestra. Měl radost, že se mu ji podařilo zastihnout. Zjistil, že má též chvíli volna. Za několik minut se už spolu procházeli parkem, ve kterém se poprvé setkali.

Derron měl plnou hlavu věcí, které jí chtěl říct, ale Lisa měla v těchto dnech též zajímavou práci, o které mu chtěla vyprávět.

"Víš, Matt se uzdravuje tak rychle, že jsou z něj všichni lékaři u vytržení."

"Výborně. Měl bych se na něj brzy zajít podívat. Chtěl jsem za ním vlastně jít už dříve, ale čekal jsem, dokud nebude schopen komunikovat."

"Ale vždyť on už mluví!"

"Mluví? Naším jazykem?"

Měla radost, že mu to mohla potvrdit.

"Je to jako s tím jeho rychlým uzdravením. Lékaři říkají, že prý to má nějakou spojitost s jeho původem. Vždyť pochází z tak dávné doby! Má na to nějaký vliv přeskočení dvaceti tisíc let evolučního vývoje, jako by se v jeho těle a mozku uvolnila a přeorganizovala obrovská masa energie. Sama tomu moc nerozumím. Zdá se, že Matt chápe to, co o něm doktoři říkají lépe než já. Už delší dobu se pohybuje a poznává okolí. Dávají mu hodně volnosti. Mimo svou místnost je poměrně opatrný, varovali ho, aby nevstupoval na některá místa a nedotýkal se nebezpečných věcí."

"To je zajímavé."

"A říkála jsem ti, že přerušili hojení jeho obličeje dokud se definitivně nerozhodne, jakou tvář bude chtít nosit?"

"Ano, už jsem o tom něco slyšel. Liso, jak dlouho ještě budeš bydlet v nemocnici? Opravdu tak moc chceš být ošetřovatelkou, nebo jen chceš dělat něco užitečného?" Málem se jí zeptal, "Je to jen kvůli Mattovi?"

Její obličej se zamračil. "Někdy si myslím, že práce ošetřovatelky pro mě není to pravé. Ale momentálně nezamýšlím své povolání změnit. Je těžké bydlet přímo v nemocnici, zvlášť když každý den ještě procházím paměťovou terapií."

"A je to léčení úspěšné?" Derron věděl o doměnkách lékařů, že Lisa ztratila svou paměť při jednom z raketových útoků berserkrů. Někteří odborníci se ale domnívali, že byla vyslancem nebo dezertérem z budoucnosti a že ztratila paměť při časovém sestupu. Na kontrolních obrazovkách strážců času se však žádná taková reverzní životní linie nevyskytovala. Jinými slovy řečeno, z budoucnosti k naší civilizaci, jež sama sebe nazývá moderní, nikdy nesestoupil žádný cestovatel v čase, stejně tak nepřišlo žádné zařízení ani zpráva. Možná, že obyvatelé budoucnosti mají dobrý důvod, aby upustili od komunikace. Možná, že Sirgol budoucnosti už nebyl lidmi obydlen. Nebo taky mohl být důvod daleko prozaičtější. Budoucí obyvatelé Sirgolu mohli toto nejisté období válek s berserkry od sebe uměle oddělit přerušením časové smyčky, aby nemohli být zákeřně napadeni. Stejně tak výhodné to ovšem bylo i pro současnost. Žádný berserkr nemohl přiletět z budoucnosti a překvapit nečekaným útokem obranu planety.

"Ne, obávám se, že ta terapie příliš nepomáhá." Lisa si slabě povzddechla. Její paměť týkající se osobních záležitostí

před raketovým útokem téměř zmizela. Mávla nad tím rukou a vrátila se opět k původnímu tématu. Vyprávěla Derronovi, co všechno dnes Matt udělal.

Ten ji však neposlouchal. Na chvíli zavřel oči a přemýšlel o svých pocitech při setkáních s Lisou. Cítil její ruku ve své, vnímal trávu a půdu pod nohama a příjemnou, teplou záři umělého slunce nad hlavou. To všechno by mohlo být během několika sekund pryč, stačil by další raketový útok berserkrů, který by prorazil několikakilometrovou vrstvu skály nad jejich hlavami. Nebo se k nim mohlo přes propast staletí probít neveselé přerušení linie života krále Aye a jeho důsledky. Budoucnost je tak nejistá!

Znovu otevřel oči a pohlédl na stěny, obklopující podzemní park a na neskutečně živé, poletující a zpívající ptáky. Tady u dna obrovské prostory se pohybovalo mnoho lidí, procházely se zde zamilované páry i samotáři. Místy byla tráva ušlapaná a zahradníci pak museli v těchto místech stavět plůtky. Koneckonců, byla to jen ubohá napodobenina zničeného pravého světa povrchu planety. Ale s Lisou po boku mu situace nepřipadala tak zlá.

Derron ukázal před sebe. "Támhle je strom, pod kterým jsme se poprvé setkali a já tě zachránil. Nebo spíše jsi zachránila ty mě."

"Já že jsem tě zachránila? A před čím? Co strašného tě potkalo?"

"Zachránila jsi mne před smrtí osamělosti uprostřed čtyřicetimilionového davu lidí. Liso, jen se ti pokouším říct, že chci, aby ses odstěhovala z nemocniční ubytovny."

Odvrátila oči a pohlédla k zemi. "Když to udělám, kde budu bydlet?"

"Samozřejmě se mnou, zrovna jsem ti to chtěl navrhnout. Už nejsi malá, ztracená dívka. Jsi samostatná, navštěvuješ kurs ošetřovatelky, takže tě snad o to mohu požádat. V okolí je několik nevyužitých apartmá a když budeme dva, mohl bych požádat o pronájem některého z nich. Určitě mi ho přidělí, zvláště teď, když jsem byl povýšen." Stiskla jeho ruku, ale to bylo vše. Byla zamyšlená a mlčela, oči měla sklopené a pozorovala zem několik kroků před ním.

"Liso, co na to říkáš?"

"Derrone, řekni jasně, co mi vlastně nabízíš."

"Podívej, včera, když jsi mi říkala o problémech své nové přítelkyně zdálo se mi, že máš pochopení pro tyhle záležitosti mezi muži a ženami."

"Chceš, abych s tebou dočasně žila, že?" Její hlas byl chladný a odměřený.

"Liso, nic v našem světě není věčné. Zrovna teď na schůzi velení... Vlastně o tom ani nesmím mluvit. Ale nevypadá to s námi dobře. Chci s tebou pěkně prožít těch pár chvil, které nám asi zbývají."

Stále ještě mlčela a nechala se vést po můstku přes malý potůček, protékající parkem.

"Liso, chceš svatbu? Asi jsem ti měl nejdříve navrhnout tohle a formálně tě požádat o ruku. Jde ale o to, že se nad tím téměř nikdo nepozastaví, když spolu budeme žít bez svatby. Kdybychom se chtěli vzít, bude to jen zdržení a narazíme na úředního šimla. Myslíš, že by to nebylo správné, žít jako manželé bez svatby?"

"Myslím ..., že by to šlo i bez svatby. Trápí mě však způsob, jakým o tom mluvíš. Říkáš, že všechno je dočasné a náš svět už nebude dlouho trvat. Myslím ale, že se to netýká citů!"

"Když se hrouť svět, jsou i city dočasné! To ovšem neznamená, že se mi to líbí a že s tím souhlasím. V dnešní době ale nemůže nikdo říct, co bude za měsíc nebo za rok a jaké budou jeho city. Za rok už budeme asi všichni..." Jeho hlas vyzněl do ztracena.

Dlouho hledala slova a konečně našla ta pravá, která mu chtěla říct. "Derrone, v nemocnici jsem došla k názoru, že lidské životy můžou být méně zranitelné, než se zdá. V současnosti, i v kterémkoliv jiném čase. Lidstvo by stále mělo pokračovat ve svém rozvoji i když by se mohlo zdát, že už ho nečeká dlouhá existence."

"Říkáš, že jsi na to přišla v nemocnici?"

"No, možná, že jsem si to uvědomila již dříve."

Kdysi cítil totéž. Před rokem, před rokem a půl. Bylo to už strašně dávno a s někým úplně jiným. Představa, které se nemohl (a vlastně ani nechtěl) zbavit se k němu opět vrátila.

Zdálo se, že Lisa má též nějakou utkvělou představu. "Podívej se třeba na Matta. Vzpomeň si, jak byl těžce zraněný. Podívej se, s jakou vůlí přežil a uzdravuje se."

"Promiň," přerušil ji Derron, dívaje se na hodinky a hledaje vhodnou výmluvu, aby se mohl vzdálit. "Musím už utíkat, nebo přijdu pozdě na poradu."

Vědci po dlouhých sporech konečně našli kompromis.

"Dohodli jsme se na tomto," vysvětloval jejich nově jmenovaný mluvčí, když se schůze vedení opět sešla. "Jestli máme mít nějakou naději, že se nám podaří zachránit Ayovu životní linii, musíme nejdříve fixovat její poškozenou část, minimalizovat následky. Je to něco, jako když se zlomená ruka nebo noha dává do sádry."

"A jak chcete dát do sádry přerušenu životní linii?" zajímal se Velitel operací v čase.

Vědec unaveně mávl rukou. "Veliteli, jediný způsob, jakým by se to dalo udělat, je vyslat někoho do minulosti, aby dočasně zaujal Ayovo místo. Aby pokračoval v jeho přerušené cestě do Queenslandu a tam pokračoval v jeho roli alespoň po několik dní. Náš vyslanec by s sebou měl mít komunikátor, kterým by jsme mu mohli každý den nebo dokonce každou hodinu předávat zprávy a pokyny, kdyby bylo potřeba. Jestli jsou berserkři uklidnění odstraněním pravého Aye, mohl by náš vyslanec zahrát zbytek Ayova života, alespoň v jeho hlavních rysech, a tím zachránit naši současnost."

"Myslíte, že člověk dokáže hrát dlouho takovou roli?" přerušil mluvčího někdo z publika.

"Nevím." Mluvčí se slabě usmál. "Pánové, nevím, jestli toto schéma náhrady vůbec bude fungovat. Nikdy nebylo nic takového vyzkoušeno. Ale myslím, že nám to zajistí alespoň několik dalších dnů nebo týdnů současnosti. Během této doby snad vymyslíme něco jiného."

Velitel operací v čase si zamyšleně podpíral svou neoholenou bradu. "Jak se zdá, náhrada krále Aye je v současnosti jediná možnost, které se můžeme chytit. Ale Ay žil někdy před dvanácti stoletími. To ovšem znamená, že odeslání muže ze současnosti, který by zaujal jeho místo, je pro nás nemožné. Je to tak?"

"Obávám se, že ano, pane," řekl jeden z biofyziků. "Už při časovém přesunu přes čtyři století dochází u současného člověka k mentální devoluci a ztrátě paměti."

Velitel přemýšlel nahlas svým monotónním hlasem. "Uvažoval někdo z vás o použití androida místo člověka? Myslím, že ne. Ale stejně je nedokážeme udělat tak, aby se zcela podobali lidem. Co nám tedy zbývá? Musíme použít nějakého Ayova současníka. Musíme najít člověka, který by to dokázal, motivovat ho a vycvičit ho."

Někdo z posluchačů navrhl, "Vzhled není velký problém. Aye v Queenslandu nikdo osobně nezná. Je tam známa jen jeho pověst."

Plukovník Lukas, specialista na psychologii a pobočník velitele časových operací si odkašlal a promluvil. "Měli bychom být schopni přimět Ayovu posádku, aby našeho náhradníka přijala jako Aye za předpokladu, že chtějí, aby žil. Potřebovali bychom je ale všechny na pár dnů dostat do současnosti a zapracovat na nich."

"Jestli je to opravdu nutné, dalo by se to zařídit," přikývl Velitel operací v čase.

"Výborně." Lukas se zamyšleně opřel o podložku před sebou. "Měli bychom začít s hypnotickými přístroji a nějakými uspávacími. Pak teprve můžeme zjistit, jaké detaily Ayovy vraždy budeme potřebovat znát. Potom stačí několik dnů hypnózy. Jsem si jistý, že dosáhneme potřebných výsledků."

"Dobrý nápad Luku." Velitel se rozhlédl kolem sebe. "Teď, pánové, než na to zapomeneme, pokusme se vyřešit základní a zároveň největší problém. Kdo bude Ayovou náhradou?"

Doufám, pomyslel si Derron, že to jediné řešení objeví též někdo jiný. Nechci přece s tímto nápadem přijít první, protože... protože... Ne! Zatraceně, a proč by to vlastně nemohl navrhnout? Přestal si s tím lámat hlavu a srovnal ten nápad se svým svědomím. Pak si odkašlal a vylekal tím ostatní, kteří na jeho přítomnost téměř zapomněli.

"Pánové, opravte mě, jestli se mýlím. Vždyť už přece máme vhodného člověka k dispozici. Ten může být vyslán do Ayova století, aniž by jeho mozek a schopnosti jakkoliv utrpěly. Mám na mysli toho muže, který sám pochází z ještě starších časů než král Ay."

Harlovi byl jeho úkol bolestně jasný. Musí dovést tuto loď do Queenslandu a tam bude nucen předstoupit před krále Gorboduca a princeznu Alix. Bude jim muset vysvětlit, co se stalo s králem Ayem. Harl si jasně uvědomoval, že jeho příběhu nemusí nikdo věřit. A co potom?

Zbytek posádky byl této nové a těžké zodpovědnosti zbaven. Od útoku draka už uplynulo několik hodin a oni stále poslouchali jeho rozkazy bez zbytečných otázek. Slunce zapadalo, ale Harl jim rozkázal opět veslovat. Chtěl je nechat veslovat k pobřeží Queenslandu celou noc, aby odreagovali zármutek, který by nutně přišel, kdyby zůstali v nečinnosti.

Veslovali jako slepí, nemocní, pomalu umírající lidé. Jejich tváře byly bezvýrazné, zlost a šok se ponořily hluboko do nich. Ani se nestarali, kde se vlastně loď nachází a kam pluje. Vesla často vypadávala z rytmu a srážela se spolu nebo bez účinku čerila mořskou hladinu. Nikdo se kvůli tomu nevztekal a zdálo se, že tomu ani nikdo nevěnuje pozornost. Torla zasténal, když se opřel do vesla spolu s dalším mužem, který se též bezvýsledně pokoušel proti drakovi bojovat. Uvnitř purpurového stanu nyní ležela na čestném místě, na truhlici, která obsahovala Ayův osobní poklad (ten se ještě stane Harlovým velkým problémem, až posádku přejde vztek a zármutek), okřídlená helmice. To bylo vše, co z Aye zůstalo...

Před deseti lety byl Ay opravdový princ a jeho otec byl opravdový král. V tom čase Ay dospíval a Harl se stával princovou pravou rukou. Tenkrát se také začal mezi Ayovými bratry, strýci a bratranci šířit zkázonosný mor závidění, zrady a touhy po moci. V bratrovražedném boji, který následoval, zahynula většina jeho příbuzných a království bylo rozbito a rozděleno mezi cizince.

Ayovo dědictví se smršelo na jednu válečnou loď a vše, co bylo na její palubě. Harl neměl námitek proti životu na lodi. Dokonce si nestěžoval, ani když si princ vzal na loď knihy a často četl. Nevadily mu ani modlitby k novému bohu, který v lidské podobě hlásal lásku a milosrdenství a byl za svou snahu umučen...

Nad lodí, nebo snad pod ní, náhle proletěla neznámá síla, nějaké zachvění, nepatrný kymácní pohyb, který během chvilky pominul. Harlova první myšlenka byla, že drak se vrátil, znovu útočí a zvedá z hlubin moře svou šupinatou hlavu. Muži si očividně mysleli totéž, protože okamžitě pustili vesla a opět uchopili své zbraně.

Ale v okolí lodi nebylo vidět draka, ani nic jiného. Vzápětí je totiž obklopila hustá mlha, která se najednou objevila všude kolem. Rychlost, s jakou byla loď pohlčena, byla přízračná. Harl ani jeho muži se ještě s něčím takovým nesetkali. Rudá záře zapadajícího slunce byla mlhou změněna na doutnající, růžovobílý svit. Harl se rozhlížel kolem sebe, válečnou sekeru měl připravenou v ruce. Všiml si, že zvuk vln teď zní zcela jinak. Vzduch byl náhle teplejší a změnil se též charakteristický pach moře.

Muži se v tom zvláštním, měkkém světle vyděšeně dívali jeden na druhého. Drželi své meče a mumlali něco o kouzlech a magii.

"Veslujte pomalu kupředu!" rozkázal Harl a zasunul neužitečnou sekeru zpět za opasek. Snažil se, aby to vyznělo jako by věděl, co dělá. Nechtěl, aby si posádka všimla, že se jí jen snaží zaměstnat. Jeho orientační smysl byl zcela zmaten a nedovedl ani odhadnout, kterým směrem Queensland leží.

Předal kormidelní veslo Torlovi a odešel na příd, aby se rozhlédl po okolí. Muži začali pomalu veslovat. Asi po padesátém záběru však zvednul ruku a naznačil jim, aby veslování přerušili. Voda šuměla a stékala po vytahovaných veslech. Z šedé, téměř neproniknutelné mlhy před nimi náhle ve vzdálenosti dostřelu luku vykrystalizovala pláž s jemným pískem. Nedalo se odhadnout, jaká země by se za ní mohla skrývat.

Když muži spatřili pláž, jejich reptání zesílilo. Všichni totiž dobře věděli, že ještě před několika minutami žádná země v dohledu nebyla.

"Ano, v dohledu je pevná zem."

"Vypadá jako pevná. Nebyl bych překvapen, kdyby se proměnila v kouřový obláček a zmizela."

"Magie!"

Samozřejmě, byl to důsledek kouzel. Nikdo o tom nepochyboval. Je to nějaká magie, jestli dobrá nebo zlá, to se brzy ukáže. A další otázkou bylo, co by se s tím dalo dělat. Harl skončil s předstíráním, že ví o co se jedná, a svolal radu. Po krátké debatě bylo rozhodnuto, že budou veslovat pryč od pláže a pokusí se dostat ven z mlhy, která je tak náhle zajala. Slunce zapadalo nezvykle pomalu, bledé světlo filtrované mlhou bylo pořád stejné. Vlastně se spíše zotřovalo a zesilovalo, jak se po usilovném veslování dostávali k okraji mlžného oblaku.

Když se konečně vynořili z mlhy a Harl začal doufat, že se snad dostávají ze zajetí těch podivných sil, ocitli se i s lodí přímo před absolutně černou, hladkou a téměř beztvárovou stěnou, která se vynořovala z moře a směřovala vzhůru. Zeď byla mírně vydutá a její horní konec se ztrácel v nedohlednu. Rozprostírala se všude kolem, od obzoru k obzoru, přes celé moře i nad oblakem mlhy. Jejich loď se zastavila před patou stěny. Byla tak nepatrná, že se na jejím pozadí téměř ztrácela. Vypadalo to, jako kdyby někdo přiklopil na kousek moře s mlhou a jejich lodí obrovský šálek. Vysoko nad nimi, téměř v zenitu, svítilo těleso podobné slunci a vrhalo na bílou mlhu i černou vodní hladinu zářivé paprsky. Muži křičeli a modlili se ke všem bohům a démonům, které znali. Volali, že dopluli až na konec světa, k nebi a ke hvězdám. Téměř zlámali svá vesla, jak se rychle snažili loď otočit a veslovat zpět do mlhy.

Harl byl ořesen stejně jako všichni ostatní, ale raději by zemřel, než aby na sobě dal znát strach z neznámých věcí. Jeden z mužů se zhroutil na palubu, kde ležel, zakrýval si oči rukama a sténal pořád dokola, "Kouzlo, kouzlo". Harl ho pořádně kopnul a násilím ho postavil zpět na nohy, zatímco ho napadla zajímavá myšlenka.

"Není to nic strašného, jen obyčejné kouzlo, to je vše!"

Nahlas se rozkřičel. "Není to pravá obloha ani hvězdy. To co vidíme ve skutečnosti neexistuje. Je to něco, co bylo do našich myslí někým přičarováno. Jestliže tu někde jsou kouzelníci, kteří nám chtějí škodit tak prohlašuji, že mohou být poraženi a zabiti jako všichni ostatní lidé. Jestli se snámi chtějí jen pobavit tak prosím, my též známe nějaké triky!"

Harlova slova posádku trochu povzbudila. Byli zpět v husté mlze a alespoň tady svět vypadal téměř normálně a muži se opět mohli dívat kolem sebe, aniž by je tento pohled přiváděl k šílenství.

Pevným hlasem jim Harl rozkázal, aby veslovali zpět směrem k pláži, kterou předtím v mlze zahlédli. Všichni si viditelně oddechli. Muž, který se předtím zhroutil, se opět trochu vzpamatoval a rozhlížel se po svých společnících, jako by je vyzýval, aby něco řekli. Ale prozatím si z něj nikdo nepokoušel dělat legraci.

Netrvalo dlouho a opět se přiblížili na dohled pláže, která se zvolna svažovala pod mořskou hladinu. Zdálo se, že je skutečná. Když se dlouhá, štíhlá loď zvolna přiblížila ke břehu, Harl s mečem v ruce byl první, kdo vyskočil na mělčinu. Moře bylo teplejší než čekal a když mu na rty stříkla vlna zjistil, že voda vůbec není slaná. Ale po tom všem, co dnes zažili, ho už taková maličkost nemohla překvapit.

Jeden z Mattových instruktorů si stoupl před Derrona, zaklepal na dveře soukromého nemocničního pokoje a potom je otevřel. Nahlédl dovnitř a pomalu, zřetelně vyslovujíc, řekl: "Matte? Je tu člověk, který si s tebou chce promluvit. Jmenuje se Derron Odegard a pomáhá ti v tvém čase bojovat."

Instruktor se otočil a vyběhl Derrona ke vstupu. Když vešel do místnosti, vysoký muž, který seděl v křesle před televizí se zvedl a zpřímá postavil.

V tomto muži, oblečeném do běžného nemocničního úboru, by nikdo nepoznal umírajícího divocha, kterého Derron před několika dny přinesl do nemocnice. Mattovy vlasy byly oholeny a na hlavě mu začínalo pomalu znovu narůstat strniště neurčité barvy. Dolní část jeho obličeje byla pokryta plastickou membránou, která nahrazovala v průběhu léčení kůži.

Na nízkém stolku, napůl zavaleny mnoha středoškolskými učebnicemi, ležely nějaké kresby a fotografie, zobrazující různé varianty mladého mužského obličeje. Derron však měl v kapse fotografii jiné tváře. Byla to Ayova podobizna, kterou získal výzkumný automat ve tvaru ptáka, vyslaný do minulosti. Rychle prolétl kolem mladého krále ve chvíli, kdy nastupoval na svou osudovou cestu do Queenslandu. To byl moment nejbližší jeho vraždě. Blíže k tomuto okamžiku se nebylo možno ze současnosti dostat, protože jako obvykle časová smyčka neproniknutelně vzdorovala pokusu o maximální přiblížení k okamžiku historickému zlomu, kterým Ayovo odstranění nepochybně bylo.

"Jsem rád, že se s tebou setkávám, Derrone." Matt vložil do této často omílané fráze velkou upřímnost. Jeho hlas byl poměrně hluboký. Vcelku se podobal Ayovu hlasu, jak ho zaznamenalo výzvědné zařízení a nebude třeba velkých zásahů k jeho přesnému přizpůsobení. Matt k němu mluvil jako instruktor, pomalu a zřetelně.

"Mám radost, že jsi se už zcela uzdravil," odpověděl mu Derron. "A jsem rád, že se tak rychle učíš a přizpůsobuješ se modernímu světu."

"Potěšilo mě Derrone, že jsi v pořádku. Jsem rád, že tvůj duch dokázal opustit toho kovového člověka, ve kterém jsi bojoval, protože byl též hodně poraněn."

Derron se usmál a potom kývl směrem k instruktorovi, který pohotově zaujal místo hlídače nebo sluhy ve dveřích.

"Matte, nedej se od nich zmást povídkami o tom, kde byl můj duch. Nikdy jsem nebyl v průběhu toho boje v přímém nebezpečí, tak jako ty."

"Zmást povídkami?" přehláskoval překvapeně Matt.

Instruktor to vysvětlil. "Derron chtěl říct, aby jsme ti nesdělovali nesprávné informace. Byl to druh žertu."

Matt netrpělivě přikývl, už věděl, co to jsou žerty. Ta věc pro něj byla ale příliš vážná. "Derrone, ale v tom kovovém muži přece byl tvůj duch, nebo snad ne?"

"No, dalo by se říct... Byl jsem tam elektronicky přítomen."

Matt pohlédl na televizní obrazovku, zabudovanou ve stěně. Když za ním přišla návštěva, vypnul zvuk. Zrovna byl promítán nějaký historický dokument. Řekl, "elektroniku jsem se trochu učil. Už vím, že přenesla mou duši na toto místo."

"Chtěl jsi říct, že přenesla tvé oči a myšlenky."

Zdálo se, že Matt přemýšlí, jestli správně rozuměl slovům. Dospěl asi k rozhodnutí, že ano. "Oči, myšlenky a duši," dodal rozhodně.

Instruktor řekl, "Tato víra v duši je jen jeho nápad, majore. S tím jsme nepočítali."

"Chápu to," řekl Derron mírně. Z hlediska operací v čase by mohly být tyto Mattovy tendence k starým návykům důležité pro jejich úkol. Takové pevné návyky by ušetřily spoustu práce při jeho přípravě na misi.

Derron se usmál. "Ano Matte. Bojoval jsem na tvé straně jako duch, i když jsem neriskoval svůj krk jako ty. Když jsi skočil na toho berserkra věděl jsem, že jsi veden myšlenkou na mou záchranu. Jsem ti vděčný a jsem rád, že ti to teď mohu říct osobně."

"Posadíš se?" Matt přisunul Derronovi židli a potom se opět posadil do svého křesla. Instruktor zůstal stát v pozadí. Matt řekl, "Mou první myšlenkou bylo zachránit tebe a své lidi kolem. A chtěl jsem též vidět berserkra umírat. Ale když jsem přišel sem, dozvěděl jsem se, že všichni lidé, dokonce i zde v podzemí, by zemřeli, kdybychom ten boj nevyhráli."

"To je pravda. Ale nebezpečí ještě nepominulo. Další boj, minimálně stejně důležitý, nás čeká právě teď. Odehraje se v jiném čase a na jiném místě a bude možná rozhodující." Tohle byl ten správný způsob, jak začít s úkolem, kvůli kterému vlastně přišel. Ale než začal, na chvíli se ještě zarazil. Moc si přál, aby k tomuto rozhovoru byl vyslán někdo jiný. Ale experti si mysleli, že Matt bude nejpříznivěji reagovat právě na Derrona. Na člověka, který mu v jistém smyslu slova pomáhal bojovat. A použití Matta pro tuto operaci navrhl právě Derron. Měl to neustále na mysli. Neviděl Lisu od jejich poslední procházky parkem - možná, že se jí dokonce vyhýbal. Teď se proklínal, proč nebyl na poradě potichu a přišel s tímto nápadem.

V současnosti už ale byly tyto úvahy bezpředmětné. Kdyby to nenavrhl on sám, jistě by se našel někdo jiný, kdo by to udělal a předhodil Matta bez nejmenších výčitek svědomí. Takže si slabě povzdechl a odhodlal se konečně promluvit.

"Matte, už jsi toho pro nás udělal hodně. Udělal jsi hodně pro všechny ve své i v naší době. Ale teď mě moji nadřízení posílají, abych se tě zeptal, jestli by jsi toho chtěl udělat ještě víc."

Stručně Mattovi vysvětlil současnou situaci. Berserkři, smrtelní nepřátelé všech lidských rodů, smrtelně zranili velkého krále v jedné části světa. Je nutné, aby nějaký dobrovolník na čas zaujal jeho místo.

Matt se tiše posadil, jeho oči znehybněly nad plastickou maskou, zakrývající mu většinu obličeje. Když Derron skončil se stručným vysvětlováním operačního plánu, Mattova první otázka byla: "Co se stane, až ten velký král bude zase silný?"

"Potom opět zaujme své místo a ty se vrátíš zpět a budeš žít v našem světě. Měli bychom být schopni tě v bezpečí dopravit zpět, ale měl bys vědět, že to bude nebezpečné. Jak moc nebezpečné, to nemůžeme říct, protože taková operace je pro nás zcela nová, ještě nikdy jsme se o nic takového nepokoušeli. Ale určitě to nebezpečné bude, po celou dobu."

Řekněte mu to, majore, ale pochopitelně to nemalujte v příliš černých barvách. Zdálo se, že majoru Odegardovi byla v tomto případě ponechána volná ruka. I když ho asi v této chvíli pozoroval Velitel operací v čase, Derron by si nikdy neodpustil, kdyby Matta nutil vzít tuhle práci, kterou by on sám bez váhání odmítl. Už poněkolkáté proklínal sám sebe, že se nechal vyslat za Mattem do nemocnice. Co pro něj vlastně lidská rasa udělala? Výsledek této mise, ať už by ji prováděl kdokoli, se mu zdál značně nejistý. Smrt ho už dávno neděsila, bál se jiných věcí - například fyzické bolesti. Též šance na setkání by na misi, jako je tahle, misi napříč nevyzpytatelnou, neprozkoumanou realitou, tím podprostorem pravděpodobností, který moderní civilizace začínala využívat, ale téměř ho nechápala, byla velmi malá. "A jestli nakonec, přes všechnu moderní medicínu, velký král zemře a nebo se nebude schopen vrátit zpět a zaujmout své místo?"

"Potom budeš muset jeho místo natrvalo zaujmout ty. Kdybys potřeboval poradit, povíme ti, co dělat. Na jeho místě by tě čekal lepší osud, než jaký kdy potkal většinu lidí. A když se tvůj život bude chýlit ke konci, můžeme se pokusit přenést tě zpět do našeho světa a prodloužit ti ho. Budeš pak slavný."

"Slavný?"

Instruktor se mu to pokusil vysvětlit.

Brzy se zdálo, že Matt pochopil, co to znamená a přešel k dalšímu problému. "Mohl bych si s sebou vzít několik magických šípů, abych se mohl bránit před berserkry?"

Derron se nad tím zamyslel. "Myslím, že bychom ti mohli dát nějaké takové zbraně, aby ses do určité míry mohl bránit.

Tvým hlavním úkolem však nebude bojovat s berserkry, ale zaujmout místo toho krále a jednat tak, jak by jednal on."

Matt přikývl, stejně pomalu a precizně, jako když mluvil. "Všechno je tak nové a zvláštní. Musím o tom chvíli přemýšlet."

"To je samozřejmé."

Derron se ještě chystal dodat, že by si zítra přišel pro odpověď, ale Matt se náhle zeptal na několik dalších věcí. "Co se stane, když odmítnu? Co když nenaleznete nikoho, kdo by byl schopen zaujmout místo zraněného krále?"

"Nelze nikoho, tedy ani tebe, nutit, aby se tohoto úkolu ujal. Naši vědci si ale myslí, že pokud se nikdo vhodný nenajde, tak tuhle válku prohrájeme a všichni zahyneme, pravděpodobně do několika měsíců."

"A já jsem jediný, kdo my se toho mohl ujmout?"

"Zdá se, že ano. Ty jsi podle našich výzkumů ta nejvhodnější osoba." Připravovala se sice operace, která by měla z dávné minulosti dopravit několik dalších mužů, ale byla to záležitost minimálně několika dnů a další zdržení by

znamenal jejich příprava na tuto speciální akci. Každá ušetřená hodina však byla životně důležitá. Matt pokrčil rameny. "Musím věřit tomu, co mi tu říkáš. Zachránil jsi mi život a díky tobě jsem se znovu uzdravil. Nechci tak brzy zemřít a nechci vidět umírat všechny ostatní lidi. Musím tedy udělat to, co vymysleli vaši vědci, vrátit se do minulosti a zaujmout královo místo, jestli to ovšem dokážu." Derron si oddechl, dávaje tak průchod svým smíšeným pocitům. Sáh do kapsy a vyndal Ayovu fotografii.

Velitel operací v čase seděl v malé přírodní jeskyni, daleko od operačního centra. Prostřednictvím jednoho z tajných snímačů pozoroval děj odehrávající se v Mattově nemocničním pokoji. Spokojeně přikývl s mírným úsměvem na rtech. Odegard byl bystrý mladý důstojník, provedl to výborně. Nedává na sobě znát entusiasmus, ale svou práci odvádí vždy dokonale, včetně tohoto úkolu. Předvedl vyrovnanou akci, díky které získal tolik důležitého dobrovolníka. Teď už se operace mohla rozběhnout. Velitel, opět sedící v centrále, se na své židli otočil k plukovníku Lukasovi. Ten si právě přetahoval přes hlavu bílý oděv, připomínající dámskou večerní róbu, zakrývající plastickou drátěnou košili, která ho chránila od hlavy až k patě.

"Luku, ještě nemáš zakrytý obličej a ruce," poznamenal zamračeně Velitel operací v čase. "Tihle hoši, se kterými se máš setkat, nosí dost nebezpečné zbraně. Vždyť to přece sám víš."

Lukas to věděl. Ztěžka polknul a odpověděl, "Neměli jsme čas vymyslet nějaký kompletní ochranný trik. A nevzbudím u nich důvěru, když budu vypadat jako maskovaný démon, věřte mi."

Velitel odfrkl a zvednul se ze židle. Chvilu stál za operátorem radaru a pozoroval na monitoru obrys dlouhé lodi u pláže a shluk malých zelených bodů před ní - posádka vystoupila na břeh. Potom přešel k oknu. Široký otvor byl proražen silnou skalní stěnou a ústil mezi dvěma výkonnými hypnotickými projektory a jejich připravenou obsluhou. Protože generátory mlhy byly téměř přímo pod oknem, nebylo vidět nic než oblaka neprůhledné běloby, šířící se všemi směry. Velitel si nasadil na hlavu těžký optický přístroj podobný těm, jaké nosila obsluha projektorů. Mlha za čočkami téměř zmizela. Teď už viděl jednotlivé muže, stojící před lodí, dobrou stovku metrů od operační centrály, a v pozadí pak velký, klidný povrch rezerváru.

"V pořádku," řekl neochotně. "Myslím, že uvidíme tvou mávající ruku, pokud tě ovšem neobklopí a neodvlečou. Jestli se o to pokusí, zvedni ruku nad hlavu, dej znamení a my tě hned přijdeme osvobodit."

"Veliteli, já jen nechci, aby někdo předčasně stisknul spoušť," řekl Lukas, dívaje se neklidně na obsluhu projektorů.

"Čeká nás velmi delikátní práce. Bude to obtížné, ale pokud budou hluboce omráčeni, pak to bude zcela nemožné."

Raději bych je zklidnil drogami, položil jim několik otázek a před cestou jim trochu ovlivnil podvědomí."

Velitel pokrčil rameny. "Je to tvůj výmysl. Máš svou plynovou masku?"

"Ano. Pamatujte, pokusíme se to vyřídit uklidňujícími léky, rozpuštěnými v nápojích. Jsou fyzicky unavení a možná po nich rovnou usnou. Ale v případě potřeby klidně použijte plyn." Lukas se naposledy rychle rozhlédl kolem sebe.

"Zdá se, že se několik z nich vydává pryč od pláže," řekl operátor radaru.

Lukas vyskočil. "Tak to už musím jít. Kde jsou mí sluhové? Jsou připraveni? Řekněte jim, ať se zpočátku drží uvnitř. Já tedy jdu." Jeho nohy obuté v sandálech rychle dusaly dolů po schodech.

Písečná pláž se zvolna zvedala a přecházela do plošiny pokryté hrubě písčitou půdou a řídkou trávou, druhem, který roste jen na stinných místech. Harl ponechal většinu posádky na pláži u lodi, aby ji v případě potřeby bránili nebo s ní rychle odlupili a se šesti vybranými muži pomalu postupoval do vnitrozemí.

Nemuseli jít daleko. Sotva minuli první pahorek, spatřili osamělou, vysokou postavu, kráčející k nim mlhou. Postava se přiblížila a z mlhy se vynořil muž působivého vzhledu, oblečený do bílé róby jako dobrý kouzelník ze starých náboženství.

Aniž by projevil nějaké překvapení nebo strach ze setkání se sedmi ozbrojenými muži přistoupil blíž, zastavil se, pozvedl ruku a naznačil gesto míru. "Jmenuji se Lukas," řekl jednoduše. Promluvil Harlovým rodným jazykem se špatným přízvukem, ale Harl se na svých cestách setkal i s horšími řečníky a rozuměl jim.

"Dovolte nám několik otázek k těmto kouzlům," řekl hned Torla a položil ruku na svou dyku.

Muž v oděvu kouzelníka jen pozvedl obočí a jeho pravá ruka se pomalu ohýbala. Možná, že to bylo jen gesto protestu, ale mohlo to též být nějaký signál.

"Počkejte!" řekl Harl ostře. V této mlze se klidně mohla ukrývat malá armáda. Proto na Lukase zdvořile pokývl a představil sebe a své společníky.

Bíle oděný muž, jehož ruce opět nevinně odpočívaly po bocích, se vážně uklonil. Řekl, "Můj dům je blízko, dovolte mi nabídnout vám odpočinek a své pohostinství."

"Děkujeme vám za nabídku," odpověděl Harl, vylekán nervozitou ve svém hlase. Důvěra vyzařující z toho muže měla zneklidňující efekt. Harl se chtěl zeptat, ve které zemi vlastně přistáli, ale neměl chuť prozradit svou nevědomost.

"Prosím vás," řekl Lukas "některé, nebo všechny, aby jste přijali pozvání do mého domu, alespoň na jídlo a pití. Jestli chcete nechat nějaké muže na stráž u lodi, můžu jim poslat nějaké občerstvení."

Harl chvíli nerozhodně postával. Snažil se představit si, jak by na jeho místě při takovém setkání jednal Ay. Lukas nepotřeboval být jasnovidec aby věděl, že sedm mužů, kteří se objevili na jeho pláži, právě přijelo lodí. Ale možná se snaží vyzvědět, kolik lodí a s kolika muži na palubách připlulo.

"Počkejte zde na okamžik," odpověděl Harl na konec. "Potom s vámi nás sedm půjde." Dva muži zůstali u Lukase, zatímco ostatní s Harlem přešli nízký pahorek a vrátili se zpět k lodí, aby řekli zbytku posádky co se stalo. Někteří navrhovali čaroděje zajmout a vyslechnout ho.

Harl potřásl hlavou. "Tohle můžeme udělat kdykoliv. Ale kouzelníci jsou houževnatí a hrdí. A když jednou prolejeme jeho krev, bude těžké dostávat ji zpět do žil. Tím chci říct, že by takový postup mohl být chybný. Budeme ho jen zblízka

sledovat, dokud se o něm nedozvíme víc. Navrhuji vám, abyste zacházeli s nosiči, kteří vám přinesou jídlo a pití zdvořile." Nemusel ani posádku upozorňovat, aby se měla na pozoru. Teď už byli připraveni bojovat i se stíny. Harl se tedy spolu s dalšími šesti muži shromáždil kolem Lukase a kráčet s ním do vnitrozemí. Po Harlově upozornění se šest válečníků snažilo tvářit, jako by Lukasovo obklíčení bylo náhodné a neúmyslné, a jako kdyby jejich zdvořilý hostitel nebyl jejich vězněm. A Lukas se z toho možná poučil, protože nedával najevo žádné známky toho, že by ho to jakkoliv obtěžovalo.

Jak společnost postupovala do vnitrozemí, mlha každým krokem houstla. Neušli ani sto kroků, když narazili na řadu nízkých útesů, které jim blokovaly cestu a z jejichž vrcholů se valila celá oblaka mlhy. Přímou u paty útesu byl postaven kouzelníkův dům. Byla to jednoduchá, přízemní kamenná budova, která na první pohled vyhlížela až příliš nově. Mohla klidně být tvrzí nebo snad dokonce pevností, její stěny vypadaly dostatečně mohutně a solidně. Na druhý pohled to však těžko mohla být pevnost, protože okna byla nízká a dlouhá a široký vstup se otevíral, nikterak nechráněn. Několik lidí v oděvech sluhů se vynořilo ze dveří a uklonilo se přicházejícímu Lukasovi a jeho doprovodu. Harl si s úlevou všiml, že všichni sluhové vypadali víceméně lidsky. Bylo mezi nimi též několik půvabných dívek v dlouhých šatech. Pohlédly úkosem na válečníky a než vběhly opět do domu, rozesmály se.

"Nejsou tu žádné čarodějnice ze starých pověstí," zavrčel Torla. "Ale nepochybuji, že také umí nějaká kouzla."

Torla předběhl Lukase a vstoupil do dveří první, následován ostatními muži, kteří kráčeli v patách bíle oděného kouzelníka. Harl vstoupil jako poslední. Rozhlížel se kolem sebe a ruku měl připravenou k rychlému vytažení své válečné sekery. Nemohl se cítit bezstarostně v přítomnosti muže, který bez nejmenšího strachu pozve do svého obydlí sedm neznámých, ozbrojených válečníků.

Uvnitř Harla nečekalo nic, co by potvrdilo jeho podezření, kromě stále se zvětšující míry podivné důvěřivosti jejich hostitele. Vstupní dveře je zavedly přímo do velké síně, ve které bylo více než dost stolů a lavic. Vešla by se na ně celá posádka lodi. Uprostřed místnosti stál u ohniště usmívající se sluha a otáčel rožněm, na kterém se opékalo nějaké velké zvíře. Pečínka byla dozlatova opečená a téměř hotová, takže se s její přípravou muselo začít už před mnoha hodinami.

Ačkoliv okny přicházelo z venku spolu s mlhou též poměrně dost světla, byla místnost jasně osvětlena velkým množstvím pochodní, které byly umístěny po všech stěnách. Přes jednoduché závěsy, které tvořily zadní stěnu síně, Harl zahlédl několik dalších služebníků, kteří v zadní místnosti plnili nějaké úkoly. Ta místnost musela být vytesána uvnitř útesu. Nedalo se pochopitelně nijak odhadnout, kolik ozbrojených mužů se mohlo v té zadní místnosti ukrývat nebo číhat někde venku v blízkém okolí. Ale Harl dosud neviděl ani u svého hostitele, ani v jeho domě žádnou zbraň, s výjimkou stolních nožů. Další lehkomyšlný sluha zrovna připravoval v čele stolu osm míst, vystavující tak na odív cenné, ale nikoliv okázalé stříbrné talíře, číše a přibory.

Lukas pokračoval přímo do čela dlouhého stolu - spolu s dvojicí válečníků, která ho jako by nic následovala - a otočil se s milostivým gestem k ostatním. "Posadíte se? Na stole je víno nebo pivo, vyberte si na co máte chuť."

"Pivo!" vyštěkl Harl a významně pohlédl na své muže. Slyšel už o silných drogách a jedech, které nejsou ve víně téměř cítit. A dokonce ani přípitek ze slušnosti jim nesmí zastřít mysl. Ostatní pochopili Harlovu výzvu, aby pili pivo, jen Torla vypadal poněkud zklamaně.

Společnost se usadila a zpoza závěsů hned vyšly dvě dívky a naplnily jejich číše. Harl se pozorně díval a zjistil, že čarodějův pohár byl naplněn ze stejného džbánu, jako jejich. Ale počkal, dokud čaroděj nešetře pěnu ze svých rtů a teprve potom se sám napil. A dokonce i potom si však Harl dopřál jen malý lok.

Pivo nebylo ani příliš silné, ani příliš slabé, ale... Ano, v jeho příchuti bylo něco zvláštního. Uklidnil se však a pomyslel si, že v místech, kde je všechno tak zvláštní, ani pivo přece nemůže mít normální chuť. A dopřál si tedy další doušek.

"Pivo vaší země je silné a dobré," odvažil se potom podotknout, pokoušeje se tak složit poklonu hostiteli. "Není tedy divu, že tu žije mnoho silných mužů a že sloužíte mocnému králi."

Lukas se nepatrně uklonil. "Všechno co říkáš je pravda."

"A jak se jmenuje váš král?"

"Náš současný král se nazývá Velitel planety." Čaroděj mlskl a znovu se napil piva. "A komu sloužíš ty?"

Kolem stolu zaznělo smutné povzdechnutí. Číše zazněly unisono, jak byly zvednuty a potom společně odloženy, lehčí o nápoj, který obsahovaly. Všechny s výjimkou Harlovy. Nepozoroval poslední znamení zrady. Myslel na to, ale nebyl důvod, proč by se to mělo brát jako zrada, proč by jim čaroděj chtěl ublížit, ale pevně se rozhodl, že už nebude pít. A nejen pro tuto chvíli.

"Komu sloužíte?" zeptal se. "Náš dobrý, mladý pán je mrtev."

"Kráľ Ay je mrtev!" zařval Torla jako člověk, který se pokouší vykřičet se, zbavit se bolesti smrtelného zranění. Přiběhla služebná, naplnila znovu jeho pohár a Torla se ji pokusil uchopit a posadit si ji na klín. Ale když se tomu svýma tenkýma, slabýma rukama úspěšně bránila, jen ji chvíli jemně držel, zatímco se mu po tváři pomalu šířil komický, nechápavý výraz.

Něco takového přivedlo Harla k úžasu. Jeho mysl byla perfektně čistá... Teď by měl být ještě více znepokojen, měl by se mít ještě více na pozoru. Nebo snad ne?

"Smrt mladého krále Aye by byla špatná zpráva," řekl Lukas klidně. "Kdyby byla pravdivá." Zdálo se, že čaroděj se pomalu klesá do svého křesla, zcela uvolněn, zapomínaje na důstojnost.

Bylo zvláštní, že nikdo se neurazil nad poznámkou, která v podstatě naznačovala, že nemluvili pravdu. Muži jen popíjeli pivo a kolem stolu proběhla další vlna smutného šepotu.

"Viděli jsme ho umírat!"

"Ano!"

Harlova velká pěst se sevřela, když si vzpoměl na jejich bezmocnost proti útoku draka. "Viděli jsme ho umírat takovým způsobem, že při všech bozích, sám těžko mohu věřit tomu, že by mohl žít!"

Lukas se naklonil kupředu a náhle se otázel. "A jak se to vlastně stalo?"

Harl mu to roztřeseným hlasem vyprávěl. Jeho hrdlo při vyprávění rychle vyschlo. Bezděky přerušil vyprávění a zhluboka se napil ze své číše. Pravdivý příběh o drakovi zněl jemu samotnému jako neobratná lež. Jaká je šance, že tomu bude věřit král Gorboduc?

Když Harl skončil s vyprávěním, Torla se postavil, jako by chtěl něco říct. Dívka mu vyklouzla z náručí a s výkřikem přistála zadkem přímo na kamenné podlaze. Torlův obličej vyjadřoval nezvyklé znepokojení. Naklonil se, jako by jí chtěl pomoci. Zvedla se však sama a odběhla pryč, zatímco Torla, stále ještě v předklonu, si pomalu sedal na lavici a jeho hlava spočinula na stole. Potom začal mohutně chrápat.

Jeho spolubojovníci, pokud sami nebyli na pokraji spánku, se tomu začali smát. Všichni muži byli unavení. Ne. Něco nebylo v pořádku, neměli by být opilí po několika pohárech piva, byť by bylo z nejsilnějších. A kdyby přece jen byli opilí, někteří z nich by se určitě pohádali a poprali. Harl tím byl zmaten a sám se zamyšleně napil. Rozhodl se, že bude lepší, když se postaví.

"Váš král není mrtev," opakoval čaroděj monotónním hlasem. "Není mrtev, není mrtev. Proč si myslíte, že je?"

"Proč? Viděli jsme. Drak si ho odnesl." Ale Harl si už nebyl moc jistý, co vlastně viděl a co si pamatoval. Co se tu vlastně děje? Postavil se, mímě se zapotácel, povytáhl svůj meč a namáhavě ze sebe vypravil, "Zrada! Probud'te se!"

Oči jeho mužů byly buď skleněné s nepřítomným pohledem, nebo zcela zavřené, jejich tváře vypadaly stupidně. Někteří z nich se na jeho zoufalou výzvu počali zvedat, ale vzápětí upadli zpět, ulehli na stůl a jejich zbraně zůstaly ležet zapomenuty na podlaze.

"Čaroději," zamumlal jeden z mužů, otáčeje své prosící oči k Lukasovi, "řekni nám ještě jednou, že náš král žije."

"Žije a bude žít."

"On. On je..." Harl se nemohl přinutit aby řekl, že Ay je mrtev. V hrůze, která z něj náhle vytryskla odskočil od stolu a rychle vytasil meč. Zranění kohokoliv z jakéhokoliv důvodu by tady mohl být závažný zločin, ale byl tak vyčerpán, že byl schopen čehokoliv. "Nepřibližujte se!" varoval čaroděje.

Ten se též postavil, nebyl však nijak vylekán. Mezi ním a Harlem byla celá délka stolu. Ze svého podivného šatu Lukas vyndal masku, připomínající zvířecí mordu a nasadil si ji na obličej. Jeho hlas teď zněl dutě. "Tady ti nikdo neublíží. Spolu s vámi jsem pil nápoj, který lidi uklidňuje. Teď se posad', promluvíme si."

Harl se otočil a utíkal ke dveřím. Venku se mu plíce naplnily mlhou. Běžel, dokud nedosáhl pahorku, ze kterého mohl dohlédnout k lodi, ležící na pláži. Zjistil však, že celý zbytek jeho posádky byl mrtvý nebo umíral. Půl tuctu monster téměř lidské podoby se šedými, zvířecími obličejí bylo právě zaměstnáno srovnáváním těl do jedné řady na pláži. Ti muži, kteří se ještě mohli pohybovat, nekladli žádný odpor a nechali se sebou zacházet jako se žoky.

Bylo velmi špatné, že se něco takového přihodilo. Harl bezděky hmátl po meči a sekeře, ale pak si uvědomil, že své zbraně někde cestou odhodil.

"Všechno je v pořádku," ozval se za ním Lukasův hlas. Když se Harl otočil, čaroděj pokračoval, "Tví muži jen spí. Potřebují si odpočinout, nebud' je."

"Tak takhle je to!" Harl si s úlevou oddechl. Měl vědět, že nebyl žádný důvod k obavám, na tomto dobrém ostrově pěnivého piva, perlivého vzduchu a přátelských lidí, kteří mluví jen pravdu. Teprve teď si všiml, že monstra na pláži byli jen muži nosící stejné zvířecí masky jako čaroděj. A starali se o jeho posádku. Harl, teď už pod značným vlivem drogy, se s důvěrou podíval na Lukase, očekávaje nějaké další dobré zprávy.

Zdálo se, že Lukas se též uvolnil a oddechl si pod maskou. "Pojd' za mnou," řekl. Vedla Harla dolů k okraji moře, kde byl vlhký písek perfektně uhlazován malými vlnkami, které bez ustání vybíhaly na pláž.

Čaroděj zapíchl své kostnaté prsty do vlhkého písku a vytvořil hrubý obrys groteskní hlavy. "Předpokládejme, že tohle je ten drak, kterého jste, jak se domníváte, viděli. Co jste si přesně mysleli, jak jste to prožívali?"

Harl si unaveně povzddechl, svěsil hlavu a bezmocně zíral na náčrtek. Teď, když si mohl konečně odpočinout, cítil se velmi unavený a brzy se mu začaly zavírat oči. Ale právě teď se musel soustředit na to, co mu čaroděj říkal. "Zmocnilo se to Aye," řekl Harl. "Uchopilo ho to do tlamy."

"Takhle?" Čarodějův prst nakreslil postavu, kterou svíraly drakovy zuby. Bezmocně mávala končetinami. I v průběhu rýsování se přes kresbu převalovaly malé vlnky, vyhlazující její linie.

"Ano, takhle to vypadalo," souhlasil Harl a neobratně se posadil do písku.

"Ale teď se to všechno ztrácí," pronesl sugestivně čaroděj. "Je to vymazáváno z reality. A až se ta ďábelská věc ztratí úplně, potom pravda, to co my všichni chceme, aby byla pravda, může být zapsáno na uprázdněné místo."

Vlny neustále přicházely a rozlévaly se po písčné pláži, jedna za druhou, a postupně stíraly načrtnutou dračí hlavu, i s její bezmocnou kořistí. A Harl usnul.

Jednoho dne, uprostřed rychlé přípravy na akci, se Matt náhle zeptal, "Král Ay je vlastně mrtev. Není zraněn, jak jste mi tvrdili zpočátku?"

Instruktor se mu to pokusil vysvětlit. "Bylo ti řečeno, že je pouze zraněný, protože není problém znovu ho oživit. Jestli se tvá mise podaří, bude to vypadat, jako kdyby jeho smrt nikdy nenastala, nebo ke zranění vůbec nedošlo."

"Pak tedy, když se mi to nepodaří, může mě nahradit někdo jiný? Když tam budu zavražděn, budete mě moci též znovu oživit?"

Odpověď na svou otázku mohl vyčíst z jejich vážných tváří. Ale pokusili se mu to vysvětlit. "Všechno, co zde vidíš, celé to úsilí je podřízeno jedinému úkolu, snaze přivést zpět k životu toho muže. Jestli se nám ho podaří vrátit opět na jeho místo, potom se všechny závislé linie života, které byly pozměněny, vrátí zpět do okamžiku před zásahem berserkrů. Ale ne tvoje, protože tvůj život původně nepatřil do té doby. Jestliže v éře krále Aye zemřeš, tvá smrt pro tebe bude reálná a definitivní. A stejně tak bude reálná a definitivní naše smrt tady v současnosti, pokud se ti nepodaří

tvůj úkol splnit. Už nebude existovat nikdo, kdo by se to mohl pokusit napravit."

Jedním z požitků Derronova nového postavení byla malá, soukromá kancelář, ve které zrovna tiše proklínal své povýšení.

"Či je to tedy vina, když ne tvoje?" namítala Lisa rozložená tak, jak to u ní ještě nikdy neviděl. "Připouštíš, že jsi to byl ty, kdo navrhl použít Matta. Proč jsi jim raději nenavrhl, aby se vrátili hlouběji do minulosti a nezískali pro ten úkol někoho jiného?"

Derron se stále ještě ovládal a trpělivě jí to vysvětloval. "Nelze se vrátit do libovolného místa v minulosti a odvézt odsud kohokoliv nás napadne. Ayova posádka je zvláštní případ, vrátí se zpět přímo tam, kde patří. A Matt je též zvláštní případ, zemřel by v každém případě. Už se nám podařilo získat v minulosti dva muže, kteří by ve své době nevyhnutelně zemřeli. Ale nemají šanci naučit se tak rychle vše co potřebují k této misi. A kdybychom čekali dokud se to nenaučí, mohli by jsme propást svou šanci na přežití, kdyby odmítli ujmout se toho úkolu."

"Odmítli? Jakou šanci měl Matt odmítnout, když jste to po něm požadovali? Myslí si, že jsi něco jako velký hrdina a on se stále ještě v mnoha ohledech chová jako malé dítě!"

"Nezlob se, ale on není malé dítě. K tomu má daleko. A nebude bezmocný. Než ho vyšleme na misi, bude vycvičen ve všem, co by mohl potřebovat, od politiky až ke zbraním. A my budeme připraveni."

"Zbraně?" Ted' už byla opravdu uražena. Ona sama byla v mnoha ohledech stále jako dítě.

"Pochopitelně, dostane též zbraně. Ačkoliv doufáme, že bude v Queenslandu jen několik dní a nenechá se zatáhnout do žádné bitky. Pokusíme se Aye dát dohromady a přenést Matta zpět ještě před svatbou."

"Svatba!"

Derron rychle pokračoval. "Matt se o sebe umí postarat a dokáže udělat to, co se od něj očekává. Je typ přirozeného vůdce. Ten, kdo dokázal vést lidi v neolitu..."

"Na tom všem nezáleží!" Lisa si začínala uvědomovat, že její vztek je zbytečný a téměř sklouzla k slzám. "Samozřejmě že to dokáže udělat! Když bude muset. Jestliže je opravdu ten jediný, který může jít. Ale proč jsi to navrhl právě ty? A zrovna chvíli potom, co jsem ti něm říkala. Proč? Chtěl ses jen přesvědčit, že toho je schopen?"

"Liso, jak jen si to můžeš myslet!"

Její oči začaly přetékat slzami. Pospíchala ke dveřím. "Nevím, co jsi vlastně zač! Už tě ale nechci znát!" A utekla pryč.

Před několika dny mu z obličeje odpadla plastická membrána, která už splnila svůj úkol. Místo ní se díky léčivé magii jeho zachránců objevila nová kůže. Spolu s membránou odpadly i vousy, které zpočátku rostly úděsným tempem. Ted', na nové kůži, se jejich růst zpomalil do normálního tempa.

Dnes, kdy měl být přemístěn do minulosti, se Matt naposledy postavil před zrcadlo ve svém pokoji - stále ještě bydlel v nemocnici - aby se naposledy podíval na svůj nový obličej. Otáčel hlavou ze strany na stranu a přemýšlel o Ayově tváři, nose a bradě z různých úhlů pohledu. Tento obličej se hodně lišil od toho, který se odrážel na hladině stojaté vody v pradávném neolitu. Přemýšlel, jestli byla též dostatečně změněna jeho duše. Mattovi se stále nezdálo, že by vlastnil duši krále.

"Ještě několik otázek, sire," řekl jeden z instruktorů, stojících vedle Matta. Už několik dnů s ním instruktoři konverzovali jen v Ayově jazyku a zacházeli s ním s respektem, jako když bojovníci mluví se svým velitelem. Možná se domnívali, že mu tak pomohou ke změně ducha, ale bylo to jen divadlo.

"Za prvé, jak strávíte první večer po svém příjezdu do Queenslandu?"

Matt se odvrátil od zrcadla a trpělivě odpověděl. "To je jedno z období kdy si nemůžeme být jisti, co Ay dělal. Přidržíme se své role, jak jen to půjde a pokusím se zabránit přijímání rozhodnutí, zejména těch závažných. Když si budu myslet, že potřebuji poradit, použiju komunikátor."

"A když se stane, že se setkáte s tím strojem ve tvaru draka, který zabil Vašeho předchůdce?"

"Pokusím se ho za každou cenu dostat z jeho sktýše, i kdyby mě měl honit, abyste mohli odhalit jeho slabé místo a odstranit ho spolu s následky jeho řádění."

Další instruktor, stojící poblíž dveří, řekl, "Operace bude pozorně sledována. Uděláme všechno proto, abychom vás přemístili zpět do současnosti ještě před útokem draka."

"Ano, ano. A s mečem, který jste mi dali, snad budu mít možnost se nějak bránit."

Otázky instruktorů pokračovaly jedna za druhou, zatímco se blížil okamžik Mattovy druhé cesty v čase. Přišel tým techniků, aby ho oblékli. Přinesli s sebou nejlepší kopie oděvu, který měl Ay na sobě při cestě do Queenslandu.

Při oblékání s ním zacházeli spíše jako s figurínou, než jako s králem. Když svou práci dokončovali, jeden z nich si začal stěžovat: "Kdybychom alespoň mohli použít původní helmici, kdepak asi skončila?"

"Obě helmice jsou v Rezervoáru," odpověděl další. "Technici do nich zabudovávají komunikátory."

Instruktoři si rychle vymýšleli poslední otázky, na které Matt, stále ještě trpělivě, odpovídal. Přes Ayovy šaty mu natáhli plastický overal, potom přišel další důstojník a odvedl ho do malého vlaku, který ho měl odvézt do Rezervoáru H.

Už jednou tímto vlakem jel. Bylo to tehdy, když ho vezli na prohlídku lodě a spících mužů. Nestaral se o kymácení vlaku a nečekal, že se mu bude líbit plavba na lodi. Jako kdyby mu četl myšlenky, jeden z instruktorů pohlédl na časovač a podal Mattovi tabletku proti nevolnosti.

Na poloviční cestě k rezervoáru vlak náhle zastavil na místě, které při minulé jízdě minul. Nastoupili dva muži. Jedním z nich byl Velitel operací v čase. On a všichni ostatní kolem však projevovali úctu druhému muži, ve kterém Matt poznal podle fotografií Planetárního velitele. Ten se posadil proti Mattovi a vlak se s ořesou znovu rozjel. Mattův obličej se zpotil, ale jen díky plastickému overalu. Takže takhle, pomyslel si, vypadá živý král. Zdál se být mohutnější a méně

tvrdý, než na televizní obrazovce. Ale tenhle muž byl koneckonců moderní král a jeho královský duch byl asi odlišný od Ayova.

Novodobý král se Matta zeptal, "Chápu, že pro vás bylo důležité setkat se se mnou ještě před vaší cestou časem."

Když nepřišla žádná odpověď, pokračoval dále: "Rozumíte tomu, co říkám?"

"Ano, rozumím. To, že jsem se naučil Ayův jazyk ještě nevymazalo z mé paměti váš. Chtěl jsem se s vámi setkat, protože jsem chtěl na vlastní oči vidět to, co dělá obyčejného muže králem." Několika mužům, kteří stáli v pozadí, to připadalo směšné, ale měli strach dát se do hlasitého smíchu a jejich obličeje opět rychle ztuhly.

Nejvyšší správce planety Sirgol se však nesmál, jeho tvář zůstala vážná a pohlédl úkosem na velitele operací v čase ještě předtím, než se Matta zeptal, "Vysvětlili vám co máte dělat, když se vás drak pokusí zabít?"

Koutkem oka Matt zahlédl nepatrné pokývnutí, které Velitel časových operací vyslal ke svému nejvyššímu nadřízenému.

"Ano," řekl Matt. "Mám ten stroj vylákat, aby mě začal pronásledovat, aby byl v pohybu tak dlouho, jak jen to bude možné. A vy zde se pokusíte mě odtamtud dostat..."

Velitel planety spokojeně naslouchal a potom přikývl. Když vlak znovu zastavil, dal ostatním znamení, aby vystoupili první, takže zůstal s Mattem na okamžik osamotě. Potom řekl, "Prozradím vám, v čem spočívá opravdové tajemství králů. Je to v připravenosti kdykoliv obětovat svůj život za svůj lid a svou zemi, kdykoliv a jakkoliv je to potřeba."

Potom slavnostně přikývl. Řekl nahlas to, co si už dlouho myslel, nebo se to alespoň pokusil vyjádřit, jak uměl nejlépe a objevil v té prosté větě znepokojivou myšlenku. V jeho očích na okamžik zasvitla osamělost a nejistota. Potom opět s překvapivou rychlostí nasadil svůj obvyklý, uniformní obličej a hlasitě začal kázat o odvaze a při tom se usmíval a poplácával Matta po rameni, jak spolu vystupovali z kabiny.

Derron je očekával vedle trati v malé, hrubě vytesané jeskyni. Sevřel Mattovi ruku způsobem, jaký se používal v Ayových časech. Matt v malém zástupu lidí hledal Lisu, ale zdálo se, že s výjimkou Derrona zde nebyl nikdo, kdo by tu neměl co na práci. Ve svých myšlenkách Matt spojoval Derrona s Lisou a někdy se divil, proč se tyto jeho dva blízcí přátelé ještě více nesblížili. Možná se blíže seznámí s Lisou sám, až se vrátí ze své mise a pokud s tím ona bude souhlasit. Občas si myslel, že by i souhlasila, ale nikdy neměl čas se o tom přesvědčit.

Instruktoři Matta prozatím odsunuli do malé místnosti, kde ho nechali o samotě čekat. Bylo mu řečeno, že by se zatím mohl zbavit overalu, který kryl Ayův oděv, což Matt s chutí učinil. Slyšel, jak se někde poblíž otevřely dveře a do jeho místnosti zavanula vůně obrovské masy čisté vody, podzemního jezera, které zde bylo ukryto a chráněno pro budoucí potřeby planety.

Na stole v jeho malé čekárně ležel meč, který moderní čarodějové vyrobili speciálně pro něj. Matt si jej pověsil na opasek, potom ho vytasil a dlouho si ho zvědavě prohlížel. Zdálo se mu, že hrana je velmi ostrá, ale ne více, než je běžné. Neozbrojené oko totiž nemohlo vidět speciální úpravu, která byla výsledkem moderní vědy. Jednou mu pomocí mikroskopu ukázali speciálně upravené ostří, u kterého se i pod největším zvětšením nedalo rozeznat jeho zakončení, protože bylo silné jen několik molekul a zcela průhledné. Vysunovalo se z meče, jen když Matt stiskl speciální výstupek na jeho rukojeti. Tak mohl meč v jeho rukách rozseknout běžný kov jako tvaroh a pancíř brnění pro něj nepředstavoval větší překážku než dřevo, aniž by tím bylo jeho ostří jakkoliv poškozeno. Tajemství těchto schopností spočívalo právě ve speciálním monomolekulárním ostří. Matt tomu ale příliš nerozuměl a raději se o to ani nepokoušel. Ale dříve či později se o to bude muset pokusit, jak si uvědomil při zasunování meče zpět do pochvy. V posledních dnech, ve spánku i bdění, se Matt musel učit historii, která spolu s dalšími obory protékala jeho hlavou jako mohutný tok řeky. V jeho hlavě se teď objevila nová síla, která ale nebyla výsledkem zásahu moderních lékařů. Žasli nad ní a říkali, že to musí být důsledek jeho přesunu v čase z neolitu do současnosti, přes propast dvaceti tisíc let, od počátku světa k jeho konci.

Díky intenzivní, moderní výuce brzy pochopil, že v historii Sirgolu to byla právě moderní civilizace, která byla tak zvláštní, odlišná. Pochopitelně, pouhou délkou své existence, množstvím jazyků a institucí byla mnohem bližší Ayově éře než Mattově neolitickému společenství. Ale v základních principech myšlení a v prostých lidských pocitech si byly mnohem bližší neolit a Ayův sirgolský středověk.

Berserkry by dokázala zničit jen taková vojenská síla, jakou disponovala moderní civilizace - ta je ovšem též dokázala stvořit. Existence berserků přece byla přímým důsledkem válek mezi vzdálenými vyspělými civilizacemi. Ale když došlo na věci duševní, byli současní lidé jako děti. Od jejich extrémní fyzické moci pocházely duševní deprese, nebo též možná jejich komplexy duševní méněcennosti vyvolaly úspěšné pokusy o ovládnutí hmoty a podstaty tohoto světa. Těžko říct, jak to vlastně bylo. V každém případě, nebyli schopni Mattovi vysvětlit, jak získat královského ducha, což byla věc, kterou teď naléhavě potřeboval.

Byla však ještě jedna věc, kterou musel pochopit, totiž že život ve vesmíru je bohatý a silný, jinak by už dávno musel být zničen kosmickými katastrofami nebo vyhlazen berserkry, kteří byli mnohdy horší a krutější, než jakákoliv přírodní pohroma.

Přál si dosáhnout hlubinami času ke zdroji života pro pomoc a dozvědět se, co asi Ay dělal, než se vydal na svou nebezpečnou cestu. Zvedl ruce, udělal hlavní znamení Ayova náboženství a začal odříkávat krátkou modlitbu, kterou vyjadřoval své touhy a pocity způsobem, jakým by to asi dělal Ay.

Poté co skončil necítil už žádnou potřebu setrvávat déle zavřený v této malé místnosti. Otevřel tedy dveře a vykročil ven.

Všichni byli, stejně jako předtím, zaneprázdněni prací. Muži v bílých overalech pracovali jednotlivě nebo ve skupinkách na různých strojích. Jiní pobíhali sem a tam a vykřikovali příkazy nebo informace. Většina jich setrvala plně zaujata svou prací, ale přesto se několik tváří otočilo k Mattovi. V jejich obličejích se odrážela zlost nad tím, že se předčasně vzdalil ze své kabiny a že by mohl způsobit narušení časového plánu.

Rozhlédl se kolem sebe a rozhodl se jejich obličej ignorovat. Ayova helmice na něj čekala na podstavci. Přišel k ní a zvedl ji. Vlastnoručně si tu stříbrnou věc nasadil na hlavu.

Bylo to neplánované, instinktivní gesto. Užaslý výraz na všech lidských tvářích kolem mu však napověděl, že toto gesto bylo správné. Všichni přihlížející podvědomě ztichli, což Mattovi potvrdilo, že zásadní změnu dokázala způsobit pouhá helmice. Přesto se po chvíli většina mužů vrátila ke své práci a snažila se maximálně ignorovat ten nový prvek, který se mezi nimi ocitl.

V dalším okamžiku opět přispěchali někteří instruktoři a chtěli mu položit ještě několik otázek. Matt pochopil, že pocítili náhlou potřebu ujistit se, že ještě stále jsou jeho učitelé a ne jeho podřízení. Ale do Matta teď vstoupil duch, kterého tolik potřeboval a rozhodl se, že už jim tu radost nedopřeje. Doba, kdy nad ním instruktoři měli moc již byla minulostí. Rozhodl se vyhledat Velitele planety. Netrpělivě procházel skupinkami zaměstnaných lidí. Občas některý z nich pozvedl oči a z jeho pohledu vyzařovala zlost nad tím, že ho někdo odstrkuje. Když ale spatřil, kdo to je, okamžitě ztichl a uvolnil mu cestu. Připojil se ke skupince, ve které stál nejvyšší představitel moderní civilizace. Přistoupil k němu a pohlédl do jeho očí, obklopených vějířem vrásek.

"Začínám být netrpělivý," řekl Matt. "Jsou už konečně moji lidé a má loď připraveni?"

Velitel planety se překvapeně podíval na své spolupracovníky a potom přikývl.

Při své předchozí cestě do Rezervoáru Matt viděl, že Ayova posádka spí na speciálních lehátkách, zatímco přístroje cvičily jejich svaly, aby je udržely silné, zářiče jim vrhaly do tváří a na těla svazky slunečních paprsků, aby je udržely opálené, a elektronické zařízení jim neustále šeptalo do uší, že jejich mladý pán žije.

Tentokrát už byla posádka částečně při vědomí a muži se pohybovali po vlastních nohách, i když vypadali jako náměsíční, protože měli stále zavřené oči. Byli opět oblečeni do svých původních oděvů a ozbrojeni svými zbraněmi. Teď pochodovali v dlouhé řadě od Lukasy tvrze směrem k mořskému břehu, k pláži, na které byla jejich loď. Veškerá poškození lodi, která drak způsobil, byla opravena a všechno ostatní prošlo rozsáhlou údržbou.

Generátory mlhy byly už dávno vypnuty. Všichni se teď nacházeli na úzkém půlměsíci písečné pláže, která se vynořovala uprostřed stínů a byla zalita chladným světlem malých sluncí, shromážděných vysoko nad jejich hlavami pod černou křivkou stropu.

Matt znovu potřásl Derronovou rukou a též mnoha dalšími, které mu byly ze všech stran nabízeny. Potom přebrodil krátký úsek studené vody a vyhoupl se na palubu dlouhé lodi. Přišli roboti, kteří plavidlo odstrčili od břehu.

Velitel operací v čase nastoupil na palubu spolu s Mattem a zpola ho vedl, zpola ho následoval, na krátké inspekci po lodi, která je zavedla až ke královskému stanu.

"...ještě k instrukcím, týkajícím se hlavně draka. Jak už bylo řečeno potřebujeme, aby byl na co nejdelší dobu uveden do pohybu. Historické následky a poruchy časové souslednosti jsou vedlejší, pokud se nám podaří zjistit drakovy slabiny. Potom může být..."

Jeho hlas vyzněl do ztracena, když se k němu Matt otočil a držel v ruce repliku Ayovy okřídlené helmice, kterou právě zvedl z truhly v královském stanu. "Tohle všechno jsem už slyšel," řekl Matt. "Teď si vezměte tohle a dejte raději lekci opatrnosti lidem, kterým velíte."

Velitel operací v čase popadnul repliku helmice a beze slova na ni vztekale pohlédl.

"A teď," řekl Matt, "vypadněte z mé lodi. Nebo se snad chcete posadit k veslu?"

Jeho společník však již odcházel, držel helmici a mumlal nezřetelná slova.

Po tomto intermezzu už Matt nevěnoval modernímu světu pozornost. Vyšel ze stanu a posadil se vedle Harla, který seděl jako spící socha vedle kormidelního vesla. Ostatní muži, stále ještě omámení, seděli na svých místech u vesel. Jejich ruce se po nich zvolna pohybovaly, jako kdyby byli rádi, že jsou zpět a přesvědčovali se, že jsou tam, kde patří. Rozhlížeje se kolem sebe nad černou vodní hladinou, pod vzdáleným shlukem světél, Matt náhle uslyšel vibrace síly a ucítil, že se loď uvolnila a začala se pohybovat. V dalším okamžiku uviděl třpytivý kruh, rozrůstající se kolem nich a potom, se sotva postřehnutelným šplouchnutím, se loď zhoupla a jeskyně kolem nich zmizela, explodovala v záři modrého světla. Jasně modré ranní nebe poskytovalo mnoha mořským ptákům rozsáhlý prostor, aby se mohli vylekaně rozlétnout do všech stran a vysokými hlasy vykřikovat svůj údiv nad náhlým objevením lodi. Svěží vánek nasycený solí a vůní moře hladil Mattův obličej a paluba lodi pod jeho nohama se lehce houpala. Daleko vpředu se na horizontu rýsovala tmavě modrá, nejasná linie, kterou očekával - pobřeží Queenslandu. Místo šachovnice hvězd teď šplhalo na oblohu nad jejich hlavami načervenalé slunce a jeho paprsky se odrážely od hladiny moře.

Matt však neztrácel čas přemýšlením, rozjímáním nebo obavami. "Harle!" vykřikl a uhodil svého kormidelníka do zad tak silně, že ten téměř přepadl dopředu, i když hned otevřel oči. "Budu se muset celý den dívat jak spíte? Noc už dávno skončila."

Řekli mu, že tato slova vyslovená jeho hlasem vzbudí najednou celou posádku, a to se taky právě stalo. Muži mrkali, protírali si oči a mrčeli, odpočinutí po dlouhém spánku. Každý z nich si asi myslel, že zrovna on usnul u vesla. Většina z nich začal hned veslovat, aniž by byli zcela probuzení a byli schopni kontrolovat svá těla, ale během několika minut se vzpamatovali a vzápětí začali veslovat koordinovaně, plynule a vši silou. Loď se rychle rozjela směrem k pevnině. Matt se pohyboval mezi lavičkami a kontroloval, zda jsou všichni zcela probuzeni. Klel přitom na všechny strany a rozdával přátelská poplácání, což si k nim mohl dovolit právě jen Ay. Než si to mohli uvědomit, začít přemýšlet a divit se nad tím, co se s nimi dělo ještě před pěti minutami, byli pevně chyceni obvyklou rutinou. A kdyby si i přes zablokování vzpomínek některý muž vzpoměl na to, co se stalo, na útok draka a smrt svého mladého krále nebylo pochyb, že by tuto noční měru pod paprsky vycházejícího slunce sám rád zapomněl.

"Veslujte chlapci! Před námi je země kde, jak se říká, je každá žena královnou!"

Brzy našli výborný přístav, který je už očekával. U něj leželo Blanium, hlavní město Queenslandu, město ve kterém žilo

téměř deset tisíc lidí. Na tuto dobu to bylo opravdové velkoměsto. Na konci přístavu se na nízkém návrší tyčily šedé zdi malého hradu. Z jeho věže teď určitě vyhlížela k přístavu princezna Alix, aby se pokusila alespoň na okamžik zahlédnout svého budoucího manžela.

V přístavu bylo několik veslic obchodníků a cestovatelů, téměř tucet lodí. Na tuto roční dobu a na velikost přístaviště to však bylo málo. Obchod v království už po léta upadal, námořníci i suchozemci čelili těžkým dnům. Ale pokud bude Ay žít, alespoň část civilizovaného světa přežije bouři barbarství, která se na něj valí ze všech stran, bude prosperovat a položí základ pro budoucí civilizace.

Strmé ulice Blania lemovaly tisíce zvědavých lidí až k přístavu a pozorovaly dlouhou loď, která se pomalu blížila k přístavní hrázi. Když jeho posádka pomalým veslováním přiblížila loď ke břehu, vypukly mohutné ovace. Matt v přístavu spatřil téměř tisíc lidí všech hodností a postavení, kteří ho přišli přivítat. Z hradní brány, loď musela být na hradě vidět už z dálky, vyjely dolů k moři dva velké kočáry z pozlaceného dřeva, tažené zvířaty s hrbem. Zastavily v přístavu, téměř u vodní hladiny, kde čekala skupinka důstojně vyhlížejících mužů.

Okamžik přistání nadešel, snesl se déšť květů a písni na uvítanou. Na břeh byla z lodí vyhozena lana a přístavní pomocníci ji uvázali k těžkým železným kruhům přístavní hráze, u slaměných nárazníků, které tlumily odírání dlouhé lodi o kamennou zeď. Matt vyskočil na břeh a ovládl svou úlevu nad tím, že cesta skončila a že se konečně vymnil z náruče moře. Bylo asi jen dobře pro Ayovu reputaci, že plavba nebyla delší.

Delegace šlechticů ho přivítala na pozadí ovací davu lidí. Král Gorboduc poslal omluvu, že je příliš vážně nemocen na to, aby Aye přivítal osobně a vyjádřil své přání se s Ayem co nejdříve osobně setkat. Matt věděl, že Gorboduc je velmi starý a nemocný, že už mu zbývá jen několik měsíců života.

Král nakonec zůstal bez mužských potomků, kteří by zdělili korunu a království, a queenslandská šlechta by asi dlouho nesnesla vládu ženy. Kdyby se Alix provdala za některého z nich, ostatní by se mohli cítit poníženi a byli by schopni rozpoutat občanskou válku, které se král i jeho dcera zoufale snažili vyhnout. Takže se král obrátil k cizím zemím a jeho volba padla na Aye - vznešeného muže královské krve, mladého a velmi schopného, oblíbeného většinou a respektovaného všemi, krále bez vlastní země, které by mohl věnovat své neobyčejné schopnosti.

Matt zanechal Harlovi rozkazy, aby dohlédl na vykládání lodi a ubytování posádky. Potom vzal z Ayovy truhlice šperky, které Ay vybral jako dary pro krále a princeznu, nastoupil do kočáru a odjel směrem k hradu.

V moderním světě slyšel Matt o místech ve vesmíru, kde se dala tažná zvířata zkrotit tak, že se na nich mohlo obkročmo jezdit. Byl jenom rád, že se taková zvířata nevyskytovala na Sirgolu. Velké problémy mu dělalo, než se naučil řídit povoz a dnes byl opravdu rád, že tuto činnost mohl přenechat někomu jinému. Matt se jednou rukou držel kočáru a druhou mával zástupům lidí. Jak se kočár šplhal strmými ulicemi města vzhůru k hradu, vycházely z domů další stovky lidí a zdravily Matta. Obyvatelé Queenslandu od mořského krále očekávali, že udrží jejich zemi jednotnou.

Vysoké šedivé zdi královského hradu se konečně přiblížily. Kočár přejel padací most a zastavil na malém nádvoří uvnitř hradeb. Tady Mattovi vzdaly čest meči a kopími hradní stráž a stovky nižších hradních úředníků a sluhů.

Ve velké hradní síni se shromáždila jen dvacítká mužů a žen, zato ale těch nejvýznamnějších. Když byl Matt za zvuků trubek a bubnů uveden, všiml si, že entuziasmus, jaký viděl na lidech venku, se tady odráží jen na několika málo tvářích. Matt poznával většinu lidí podle starých obrazů nebo tajně pořízených fotografií, které mu ukázali jeho instruktoři. A z historie, se kterou ho též seznámili věděl, že pro většinu z nich byla volba Aye smrtelnou urážkou - jak si ostatně všiml, na mnoha tvářích zářily falešné úsměvy. Vůdce těchto nepřátelských nálad byl dvorní kouzelník Nomis, jehož vysoká postava oblečená do bílého šatu, jaký nosil též plukovník Lukas, vyčnívala nad hlavy ostatních. Jeho úsměv připomínal vyceněné zuby šelmy.

Čistá radost však zářila z vráskami pokrytého a unaveného obličeje krále Gorboduca. Aby mohl Matta pozdravit vztyčil se ze svého trůnu, i když ho jeho stařecké nohy nebyly schopny dlouho udržet. Objal Matta a po krátké výměně oficiálních pozdravů klesl s úlevným výdechem zpět na trůn. Dále si ho však zúženými očima zkoumavě prohlížel, což Matta zneklidňovalo. Vypadalo to, jako by jeho převlek byl prohlédnut.

"Mladý muži," zachvěl se náhle Gorboduc. "Velmi se podobáte svému otci. Prožil jsem s ním mnoho bitev a ještě více oslav. Doufám, že spočinul v Hradu Válečníků a užívá si věčného boje."

Ay by přijal takové přání se smíšenými pocity a Ay byl muž, který vždy říkal, co cítí. "Děkuji vám králi za vaše upřímné city k mému otci. Ať jeho duch navždy odpočívá v Zahradách Blaženosti."

Gorboduc dostal náhlý záchvat kašle. Možná, že se mu poddal víc než musel, aby zakryl své rozpaky a aby se ušetřil otázky na Ayův poslední výrok, kterým povýšeně opravil jeho vlastní přání.

Ale Nomis nebyl z těch, kteří by si nechali šanci proklouznout mezi prsty. Vykročil vpřed, bílá róba na něm zavlála, zatímco král byl momentálně indisponován a zcela v rukách svých podřízených.

Nomis nemluvil přímo k Mattovi, ale postavil se vedle něho do čela síně a promluvil k ostatním. "Lordové tohoto království! Budete všichni zticha, když byli bohové vašich otců takhle uraženi?"

Většina z nich by tak učinila, alespoň to tak vypadalo. Možná si nebyli jisti, zda to opravdu byla urážka jejich bohů. Několik z nich však reptalo, ale natolik potichu, že jim nebylo rozumět a jejich slova mohla být ignorována.

Matt, jehož nervy byly napjaty k prasknutí, je však bral vážně. "Nechtěl jsem tu nikoho urazit," řekl hlasitě a zřetelně. Ještě než z jeho úst dozněla smířlivá slova uvědomil si, že udělal chybu, že se vyjádřil příliš vstřícně a příliš se to podobalo omluvě, jakou by pravý Ay nikdy nevyslovil. Nomis dal najevo slabý úsměšek sebeuspokojení a někteří další se teď na Matta dívali novým způsobem a kalkulovali, co si k němu mohou dovolit. Atmosféra v zasedací síni se pronikavě změnila.

Král se vzpamatoval ze svého záchvatu kašle a teď musely všechny ostatní záležitosti počkat, protože přicházela jeho dcera ve společnosti svých dvorních dam. Alixiny oči se zpoza závoje na Matta krátce usmály, ještě předtím, než je skromně sklopila. Matt si pomyslel, že jeho instruktoři mluvili pravdu: mnoho linií života čeká bolestivější konec než

Aye.

Zatímco se připravovalo slavnostní předání darů, jeden z králových rádců Mattovi pošeptal, že pokud by král Ay neměl námitky, král Gorboduc by přivítal okamžité ukončení ceremonie. Znamenalo by to neobvyklý spěch, ale královo zdraví...

"Chápu," řekl Matt a pohlédl k princezně. "Pokud Alix souhlasí..."

Její oči, vášnivě a žhavě, se na něj znovu upřely. A o několik minut později už stáli vedle sebe a drželi se za ruce.

S výrazem velké nechuti nad tím, že jeho oddanost stále převažuje nad intrikami, Nomis poslušen králových rozkazů prohlásil audienci za formálně ukončenou. Přitom pozvedl oči k posluchačům, jako kdyby se jich ptal na rituální otázku, zda někdo z přítomných má námitky proti připravovanému sňatku. A kouzelník nebyl nijak překvapen, když se ozvala hlasitá odpověď od muže, který na princeznu nestydatě zíral.

"Já. Já mám námitky! Už dávno jsem si princeznu vyhlédl pro sebe. A myslím, že bude lepší, když se ten námořní lupič bude pářit s mým mečem!"

Muž zpočátku mluvil váhavě, zakoktával se a jeho hluboký hlas zněl možná až příliš hlasitě na to, aby se za ním skrývalo opravdové přesvědčení a jistota. Ale přesto řečník vypadal dostatečně hrozivě, byl mladý, vysoký a měl široká ramena a natolik silné paže, aby z průměrného muže udělal dva malé.

Nebylo pochyb, že Gorboduc by rád zasáhl do vývoje situace a souboj zakázal, ale nemohl tak učinit v případě této formální výzvy. Neexistoval žádný historický záznam, že by Ay při své první audienci v Queenslandu vybojoval souboj. To by bylo natolik závažné, že by to žádný kronikář určitě nepřehlédl. Nomis teď postrčil svého pěšáka dopředu. Matt mohl za tuto situaci dávat vinu jen sám sobě. Nějak při kopírování přesného Ayova chování selhal a způsobil tak tuto výzvu.

V každém případě, nebylo pochyb o tom, co teď bude navyhnutelně následovat. Matt zahákl palce do svého širokého koženého opasku, postavil se před vyzyvatele a zhluboka se nadechnul. "Řeknete mi své jméno?"

Mladý obr odpověděl hlasem plným napětí, jeho tón byl mnohem váhavější než slova. "Nemusím se tu nikomu představovat. Ale aby jsi mě mohl oslovovat s náležitou úctou věz tedy, že se jmenuji Yunguf z rodu Yungů. A měl bys taky vědět, že pro sebe požaduji ruku princezny Alix."

Matt se uklonil. Jeho způsoby byly velmi uhlazené a byl chladnokrevný tak, jak se od Aye očekávalo. "Protože se zdá, že jste toho hoden, Yungufe, můžeme bojovat hned a rozhodnout tuto záležitost bez zbytečných průtahů... Pokud ovšem nemáte nějaký vážný důvod k odložení souboje."

Yunguf zrudl, jeho sebeovládání se na okamžik ztratilo a Matt si všiml, že hluboko uvnitř je tento muž značně vyděšen. Mnohem více, než by takový bojovník měl být při vyhlídce na smrtelně nebezpečný souboj.

Princeznina ruka zase vklouzla do Mattovy dlaně. Opět si zahalila tvář závojem, pohlédla na Matta, odvedla ho kousek stranou a potichu mu řekla. "Doufám z celého srdce, že si s tou záležitostí poradíte, můj pane. Má láska totiž nikdy nebude patřit tomu muži."

"Princezno, požádal vás ten člověk někdy o ruku?"

"Ano, učinil tak před rokem." Alixiny oči zaplály panenskou ostýchavostí. "Stejně jako mnoho dalších. Ale když jsem jim řekla ne, už nikdy se o tom znovu nezmínili."

"Tak takhle je to." Matt pohlédl na druhý konec síně, kde stál Nomis, který právě zaklínal Yungufovy paže magickými formulemi Starého náboženství. Zdálo se, že Yunguf musel sebrat veškerou odvalu, aby neuhnul před kouzelníkovým dotykem. Nebyla to obyčejná smrt nebo zranění v souboji, čeho se Yunguf tolik obával.

Matt si riziko dostatečně uvědomoval a dokázal mu s klidem čelit. Strávil většinu života v nebezpečí, ať už ze strany zvířat nebo přírody, nebyl však téměř nikdy ohrožován jiným člověkem. Moderní medicína mu dokázala dát Ayovu sílu, vytrvalost a obratnost, a dokonce zrychlila reakce jeho nervové soustavy. Kromě toho od svých instruktorů dostal speciální meč, který mu sám o sobě dával dostatečnou výhodu, se kterou mohl vyhrát jakýkoliv souboj s člověkem. Ne, Matta neznekliďovala Yungufova troufalost, starosti mu dělal samotný fakt, že mělo dojít k souboji, který nepochybně vyvolá následné změny v historických souvislostech.

S výjimkou krále, princezny a dvou účastníků souboje byli jinak všichni přítomní vyhlídkou na malé krveprolití neskonale potěšení. Všichni netrpělivě čekali, než bude z lodí přinesen Ayův štít. Toto prodlení poskytlo Mattovi čas k tomu, aby se na okamžik vzdálil a spojil se s operačním střediskem. Nevyužil však této lákavé možnosti, protože jim v podstatě neměl co říct a oni by mu též stěží poradili, jak se tomuto nečekanému souboji vyhnout. Takže Matt trávil zbývající čas před soubojem lehkou konverzací s přítomnými dámami, zatímco Yunguf tiše stál uprostřed skupinky lidí, kteří vypadali jako jeho příbuzní.

Brzy vběhl do síně Harl nesoucí netrpělivě očekávaný štít. Z jeho tváře zářilo dychtivé očekávání souboje - možná s úmyslem znejistit soupeře svého pána.

Celá společnost vyšla na malé boční nádvoří, kde se k ní se značným zaujetím připojila též ostatní šlechta a tolik prostého lidu, co se jen na malý prostor vešlo. Král se usadil na terase, odkud měl výborný výhled na celou plochu nádvoří a kolem něj se shromáždila nejvyšší šlechta. Toto místo bylo evidentně určeno právě pro souboje, vévodily mu masivní, ale přesto místy rozstřílené dřevěné terče, seřazené podél jeho vzdálenější stěny. Rádce, který Mattovi navrhl předčasné ukončení ceremonie, opět přišel a zeptal se, zda by ho Lord Ay akceptoval jako sekundanta. Matt souhlasně přikývl.

"Potom tedy, můj pane, zaujměte prosím své místo v aréně."

Matt se pohnul a vstoupil do rovně vydlážděného prostoru, který poskytoval dostatek místa pro manévrování, a vytasil meč. Když spatřil Yungufa, jak k němu kráčí, meč a štít v pohotovosti, podobající se vysoké, opevněné věži pochopil, že tady nebudou možné žádné kompromisy. Zdálo se, že u dvora krále Gorboduca bylo zabíjení méně formální než svatba.

Slunce už překročilo zenit, vzduch byl teplý a na uzavřeném nádvoří zcela nehybný a i ten nejmínější pohyb vyvolával záplavu potu. Yungufovo přiblížování bylo plné drobných lstí, pomalé a opatrné tak, že to vypadalo až směšně, ale nikdo z přihlížejících, jak se zdálo, tím nebyl překvapen. Možná, že předstíraná pomalost na počátku souboje byla obvyklou Yungufovou taktikou. Když se dostatečně přiblížil, rychle vyrazil kupředu a Matt stejně rychle ustoupil zpět a v rychlém sledu štít - meč - štít odrazil první tři rány Yungufovy útočné kombinace. Matt zpočátku doufal, že při střetu mečů by se mohla soupeřova zbraň zlomit, ale první střet byl plochou stranou a na pohled se zdál Yungufův meč značně pevný. A kromě toho si Matt uvědomil, že pokud se soupeři zlomí jeden meč, hned mu podají druhý. Pokud by byly zlomeny dva nebo tři meče, bude obviněn z černé magie. Ne, výsledek tohoto střetu mohlo rozhodnout jen zranění.

Matt se pohnul zpět ke středu arény a stále se vyhýbal Yungufovým výpadům. Byl si vědom toho, že jakákoliv smrt, kterou by dnes způsobil, jakékoliv zranění, by vyvolaly nebezpečné změny, které by byly výhodné jen pro berserkry. Kdyby však byl Matt Yungufem zabit nebo zraněn, došlo by k zásadní změně historie. Přihlížející již začínali reptat, nebylo pochyb, že jim začala docházet trpělivost a dávali najevo hlubokou nespokojenost s průběhem souboje. Musel zvítězit, čím dříve, tím lépe - a pokud možno bez toho, že by musel svého soupeře zabit nebo zmrazit. Matt pozvedl meč a štít a postavil se Yungufovi, který se k němu opět zvolna blížil. Když Yunguf znovu udeřil, Matt ho ze všech sil odrazil štítem a mečem zaútočil na nechráněné svaly jeho pravé ruky. Tělo jeho soupeře se však díky setrvačnosti pohybu pootočilo a postavilo se do cesty Mattově protiúderu, který tak jen přesekl svaly mezi Yungufovými horními žebry.

Zranění nebylo příliš hluboké, nevypadalo nebezpečně a Yungufa nezastavilo, ale jeho další úder byl slabý a pomalý. Matt uhnul zpět tak, aby výpad šel mimo a potom znovu vystartoval. Jejich meče se střetly a Matt se rozhodl využít lstí. Jednou nohou zahákl zraněného soupeře pod kolenem, podtrhl mu nohu a zároveň se do něj opřel vši silou svým štítem.

Yungufovo tělo dopadlo na dlažbu nádvoří jako poražený strom. Na tento okamžik Matt čekal. Jednou nohou přišpendlil soupeřovu zbraň k dlažbě a namířil špičku meče na jeho hrdlo.

"Vzdáváš se a přiznáváš mi vítězství v tomto souboji?" Matt si nyní uvědomil, že je udýchaný a že jeho soupeř též podivně chroptí a oddychuje.

"Vzdávám se." Odpověď pronesená příškrčeným hlasem přišla poměrně rychle. Nebyl důvod váhat.

Matt unaveně ustoupil zpět a přemýšlel, do čeho asi Ay obvykle utíral zakrvácený meč. Přišel Harl, aby mu blahopřál k vítězství a zároveň mu vyhuboval za ten váhavý začátek. Yungufovi příbuzní přispěchali zraněnému na pomoc a s jejich pomocí se Yunguf posadil. Alespoň jsem zabránil zbytečnému zabíjení, pomyslel si s uspokojením Matt.

Otočil se ke králi a k princezně a zjistil, že se vyděšeně dívají na věc, která ležela poblíž nich. Byl to Nomisův oděv, zářivě bílý v paprscích odpoledního slunce. Kouzelníka nebylo nikde vidět. Odhozené bílé šaty dávaly dostatečně jasně najevo, že Nomis rezignoval na funkci dvorního kouzelníka a rozhodl se stát černým mágem.

Za Mattem se ozval dávivý kašel a když se otočil zjistil, že Yungufovy rty se zbarvily jasně červenou krví. Jeho zranění bylo asi vážnější, než se na první pohled zdálo...

Obrovský kovový drak ležel nehybně, téměř zcela pokryt černým blátem mořského dna. Kolem něj pulzoval primitivní hlubinný život bez toho, že by byl nějak ohrožen, protože tento berserkr nebyl naprogramován k zabíjení všeho živého. Bylo to proto, že zničení třeba té nejméně významné rostlinky by mohlo být zaregistrováno počítači ve středisku časových operací, které sledovaly život v minulosti stejně nekompromisně, jako berserkři a hledaly jeho sebemenší umělé narušení, které by je mohlo zavést k drakovi.

Drak byl přímo řízen rozkazy flotily berserkřů, která obléhala Sirgol v daleké budoucnosti. Na jejich vlastní variantě snímáček, kontrolujících linie života v Ayových časech, spozorovaly propojené počítače berserkřů přesun Ayovy lodi a posádky do budoucnosti a jejich následné navrácení na původní místo a do původního času, při čemž se na jejich monitorech objevila nová linie života.

Bylo zcela jasné, co lidé z budoucnosti zamýšleli, bylo to jasné též strojům, které samy dobře znaly teorii a praxi pastí s lákavými návnadami. Ale dokonalá náhrada Aye bylo vnadidlo, jaké si nemohli dovolit ignorovat ani berserkři. Musí znovu zaútočit a využít jednu z drakových zbraní.

Ale tentokrát musí být lživější. Náhrada nesmí být zabita, alespoň ne způsobem, který by zanechal stopy, po kterých by mohli lidé z budoucnosti jít a odhalit tak úkryt draka a jeho slabiny. Propojené počítače berserkřů přemýšlely a dospěly k tomu, co považovaly za ideální řešení: zajmout náhradu živou a držet ji v zajetí, dokud se historie Sirgolu nezhroutí.

I když se drak skrýval na dně moře, udržoval kolem sebe v aktivitě síť jemných, infraelektronických čidel. Jimi teď, mimo jiné, sledoval černě oděného muže, stojícího na vrcholku pobřežního útesu, asi tři kilometry od berserkrova úkrytu. Muž bez ustání rytmičky mluvil do vzduchu před sebou. Na základě dat uložených v paměti berserkra usoudil, že tento člověk se snaží přivolat na pomoc nějaké nepřírozené síly.

A v projevu tohoto muže se neustále opakuje jméno Ay.

V plné záři odpoledního slunce se Nomis postavil na vrcholek skály a začal řečnit. Síly nejhlubšího zla bylo nejlépe vyvolávat v temnotě, ale jeho nenávist a strach se natolik rozrostly, že samy o sobě vytvářely temnotu v jeho duši a kolem něj. Nebude čekat na západ slunce. Zatímco kolem něj kroužili s ostrými výkřiky mořští ptáci, zpíval svým tenkým, ale pronikavým hlasem:

Démoni temnot, povstaňte, volám vás.

Rozhýbejte své mrtvé kosti trouchnivé,
kosti mrtvol, co jsou slizem pokryté.
Vstaňte z hrobů, volám vás.
Přijďte a promluvejte.
Přijďte a poraďte.
Prozradte jak zabít nepřítele...

Píseň pokračovala dál. Měla mnoho slok, všechny podlézavé vůči silám temnot, které čekaly v hlubinách na utopence - čekaly na čerstvé mrtvolky klesající ke dnu, na mladá těla, která by démoni mohli nosit jako šaty při svých nekonečných rejích na dně moře. Ty temné, vlhké věci v hlubinách věděly všechno o smrti, včetně toho, jak konečně zabít Aye - něco, co neúspěšně vyzkoušel Yunguf i přes kouzla, která Nomis vložil na jeho meč a paže.

Nomisovy tenké ruce se chvěly, jak držely nad hlavou prsty utopence. Poté co se uklonil, jeho paže klesly dolů. Stále ještě pronášel svá kouzla s očima zavřenými před sluncem. Dnes by kouzla měla fungovat, dnes ho nenávisť spalovala jako plamen a přitahovala k němu věci absolutního zla.

Když se při zpěvu dostal k místu, kde si mohl chvíli odpočinout, ochotně této možnosti využil. Spustil paže, otevřel oči a přemýšlel, jestli mezi šuměním příboje zaslechl další zvuk. Pod černým šatem se námahou a vzrušením dmula jeho stará hrud.

V dále vykřikl pták. A z hlubin pod jeho nohama, od úpatí zbrzděného útesu, se k němu šplhal další zvuk, slabé řinčení a rachocení, jako by někdo při šplhání odsunoval rukama a nohama kameny. Ten zvuk byl sám o sobě tak obyčejný, že na okamžik odvál z kouzelníkovy unavené mysli všechny myšlenky na magii. Jen si rozloženě pomyslel, že někdo objevil jeho úkryt.

Přímo před ním stoupala od mořské hladiny k vrcholku útesu široká štěrbina, klikatící se rozervanou skálou. Z této štěrbiny, z místa, které leželo mimo jeho dohled, se nyní ozýval zvuk drcených kamínků a písku skřipajícího pod něčí těžkou nohou.

A potom se Nomisův léta budovaný svět zhroutil, ale tato těžká zkouška jeho nervů alespoň znamenala konec zoufalých, celoživotních vnitřních pochyb a šířící nejistoty ve věcech černé magie. První letmý pohled na návštěvníka, který se vyšplhal k němu na útes totiž zaznamenal holou lebku utopence, jejíž korunu tvořil splhlý propletenec mořských řas.

Stvoření šplhalo rychlými, plavými pohyby a brzy stálo přímo před Nomisem. Mělo lidské tvary, bylo hubenější než jakýkoliv člověk, ale zároveň silnější než pouhá kostra. Obyčejné lidské kostry se musely po uchvácení démonem změnit. Takhle vypadala spíše jako z kovu.

Poté, co se zcela vynořil ze soutěsky, se démon zastavil. Byl mnohem vyšší než Nomis, takže musel svou lebku připomínající hlavu naklánět dolů na dlouhém krku. Nomis se musel přemáhat, aby se nedal na útěk, aby zůstal a pohlédl do míst, kde se asi nacházely démonovy oči. V odpoledním slunci se zatřpytila kapka vody, která zvolna stékala z jednoho kovového prstu. Když démon udělal další krok, Nomis si vzpomněl na svůj ochranný magický kruh a začal mumlat kouzla, aby posílil jeho moc.

A potom si konečně vzpomněl též na zakončení svého rituálu, který byl tentokrát tak šokujícím způsobem úspěšný. Pronesl závěrečnou magickou formuli. "Teď mi musíš sloužit a vést mě, dokud tě neuvolním! A první služba, kterou mě prokážeš je rada, jak mohu usmrtit svého nepřítele."

Blýskavé čelisti se neotevřely, přesto však z černého čtverce v místech, kde by měla být ústa, zazněl chvějící se hlas.

"Tvůj nepřítel je Ay. Přistál dnes na tomto pobřeží."

"Ano, ano. A to tajemství jeho smrti?"

I když by berserkr zabil Ayova náhradníka prostřednictvím někoho jiného, stejně by strážci času v budoucnosti našli jeho stopu. "Musíš sem přivést svého nepřítele Aye živého a nezraněného, a předat ho mě. Pak už ho nikdy neuvidíš. A když tak učiníš, pomohu ti získat cokoliv budeš chtít."

Nomisovy myšlenky se rozběhly zběsilým tempem. Téměř celý život se připravoval na takovou příležitost, jaká právě nastala a proto teď nesmí selhat, nesmí se nechat ošidit nebo napálit. Takže... démon chce Aye živého! To ale může znamenat, že mezi tím námořním lupičem a touto věcí z hlubin existuje nějaký tajemný, magický vztah. Že by Ay při své kariéře využíval takového pomocníka by nebylo nic překvapujícího s ohledem na počet mužů, které poslal na onen svět a vzhledem ke kouzelnému životu, který, jak se zdálo, vedl.

Nomisův hlas byl teď smělý a příkrý. "Co pro tebe Ay znamená, démone?"

"Je to můj nepřítel."

To znělo nepravděpodobně. Nomis se těmto slovům téměř začal hlasitě smát. Uvědomil si, že ta vlhká kovová věc touží spíše po jeho vlastním těle a duši. Ale Nomis byl díky svým kouzlům uvnitř magického kruhu v bezpečí. Démon tedy přišel, aby chránil Aye. Ale Nomis nedopustí, aby se dozvěděl, co všechno si vydedukoval. Ještě ne. Viděl totiž skvělou příležitost, jak z téhle situace hodně vyzískat a to už stálo za trochu riskování.

"Démone z hlubin! Udělám, co po mě žádáš. Dnes o půlnoci ti sem přivedu tvého nepřítele, spoutaného a bezmocného. Teď odejdi a vrať se o půlnoci. A buď připraven splnit mi vše, oč požádám!"

Večer se šel Matt společně s Alix projít kolem hradeb. Pozorovali vycházející hvězdy, zatímco princezniny dvorní dámy postávaly stranou ve vzdáleném stínu, mimo jejich dohled.

Na Mattovi bylo vidět, že je zabrán do vlastních myšlenek. Dívka vedle něj brzy vzdala jednostrané pokusy zavést rozhovor a přímo se ho zeptala, "Líbím se vám, můj pane?"

Zastavil se a obrátil se k ní. "Princezno, opravdu se mi velmi líbíte." A bylo tomu skutečně tak. "Jestli se mé myšlenky

toulají bůhví kde, je to jen díky mnoha problémům, se kterými jsem se před nedávným setkal."

Soucitně se na něj usmála. Jeho instruktoři v daleké budoucnosti ho nepřipravili na to, že Alix bude tak pěkná. Matt po celý svůj život viděl jen ženy houževnaté, opálené a páchnoucí kouřem táborového ohně a teď byl postaven před dívčí krásu v tomto třetím světě.

"Mohu tedy vědět, můj pane, jaké problémy vás trápí?"

"Jedním z nich je muž, kterého jsem dnes odpoledne zranil. Neuvedl jsem se tu zrovna nejlépe."

"Ten souboj jen zvýšil váš kredit. A jsem ráda, že jste ve skutečnosti mnohem jemnější, než jsem očekávala." Alix se znovu usmála. Nebylo pochyb, že brala celou tu záležitost s Yungufem spíše politicky. Pochopitelně ale nemohla tušit, jak dalekosáhlé a významné jsou důsledky této politiky. Navrhla Mattovi několik věcí, které by mohla v této záležitosti podniknout, několik lidí, se kterými by mohla promluvit, aby byl zachován mír mezi Ayovým novým domovem a rodem Yungů.

Když ji poslouchal a díval se na ni pocítil, že by se mohl stát opravdovým králem, pokud by ona byla jeho královnou. Asi by se nechoval jako Ay. Teď pochopil to, co již dávno museli vědět ti, kdo ho vyslali na tuto misi. Žádný člověk nemůže žít život někoho jiného. Ale možná, že by pod Ayovým jménem mohl být dost dobrým králem a sloužit tomuto i příštím světu.

Přerušil Alix. "A já se vám líbím, má paní?"

Tentokrát její nádherné oči zamrkaly nějak jinak, zářilo z nich světlo příslibu a štěstí. Vzápětí však, jako by náhodou, se objevila jedna z dam a připomněla, že čas setkání vypršel a jeho prodlužování by nesvědčilo o dobrých mravech.

"Tak tedy nashledanou ráno," řekl Matt a krátce uchopil princeznu ruku způsobem, jaký byl u dvora povolen.

"Nashledanou ráno, můj pane." A když odcházela se svou společnicí, ještě se obrátila a poslala mu další pohled plný lásky a očekávání.

Stál tam a díval se za ní, dokud se mu neztratila z dohledu. Zatoužil s ní být navěky. Potom sejmul svou helmici a otřel si čelo. Jeho komunikátor stále mlčel. Bylo mu jasné, že by měl zavolat operační středisko a podat hlášení o tom, co se dnes stalo.

Místo toho si však helmici opět nasadil (Ay by ji určitě nosil jako nedílnou součást svého oděvu) a odešel hledat cestu k místnosti, kde byl na příkaz dvorního lékaře uložen Yunguf. Přes dveře však spatřil na stráži u zraněného dva jeho příbuzné a zaváhal, zda má vstoupit. Oni však Matta zahlédli a pokynuli mu, aby vstoupil. Mluvili s ním zdvořile a jak se zdálo, nikdo z rodu Yungů se k němu nechoval nepřátelsky i přes jeho vítězství v souboji.

Yunguf byl bledý a vyhlížel poněkud otřeseně. Chrčel, obtížně dýchal a když se na lůžku pohnul, plival krev. Obvaz se mu uvolnil a ránou při dýchání probublával vzduch. Už na něm nebyl vidět strach, ale když se ho Matt zeptal jak se mu daří, Yunguf zašeptal, že umírá. Chtěl toho Mattovi ještě hodně říct, ale mluvení pro něj bylo velmi obtížné.

"Lorde Ay," řekl neochotně jeden z dvojice příbuzných, "myslím, že můj bratranec chce říct, že ta výzva k souboji byla neupřímná a proto věděl, že nemůže vyhrát."

Muž na zakrváceném lůžku přikývl.

"Takže," bratranec se zarazil, když na něj druhý muž udělal výstražné gesto a potom spěšně pokračoval předem připravenými slovy: "Myslím, že Yunguf by vás mohl varovat před mnohem většími nebezpečími, které vás tu čekají, než jsou meče."

"Viděl jsem tu bílou tuniku zanechanou na nádvoří."

"Aha, takže už o tom víte. Možná že vás ten nový bůh ochrání až přijde doba, kdy vám meč bude k ničemu."

Ve venkovní temnotě ostře vykřikl racek. Yungufovy oči, opět plné strachu, se nedůvěřivě otočily k malému oknu. Matt popřál Yungům hodně štěstí a odešel. Po nekonečně dlouhých schodech se dostal až pod střešku hradu, kde mohl být o samotě, nikým nepozorován, protože byly drženy jen symbolické hlídky a nad Queenslandem se rozprostírala hluboká, tmavá noc. Když se ocitl až nahoře, zhluboka se nadechl vlhkého vzduchu a poprvé stiskl pravé křídlo helmice, čímž zapojil komunikátor.

"Zde Velitel operace." Suchý hlas ze vzdálené budoucnosti byl jen chvěním membrány v reproduktoru, ale přesto způsobil, že hrad, a dokonce i jasná noc se stoupajícím měsícem se okamžitě staly nereálnými a působily jako sen. Realitou se na okamžik opět stala přeplněná jeskynní pevnost, centrum fantastické sítě strojů a energie. Způsobem, který i jeho ušním zněl jako neživé vyprávění stroje Matt sděloval zprávu o souboji a Nomisově tajemném zmizení, včetně symbolické hrozby odhozeného bílého šatu.

"Ano, viděli jsme to na monitorech, Yungufova linie života byla něčím zasažena. Brzy..." Smyčka časového paradoxu vymazala část odpovědi, přicházející z budoucnosti. "Myslím, že to ale není v časové souslednosti nic smrtelně nebezpečného." Tím bylo samozřejmě míněno, že to neohroží existenci budoucích civilizací. "Viděl jsi už draka, nebo slyšel jsi o něm něco?"

"Ne." Záře vycházejícího měsíce se třpytivě odrážela na klidné hladině moře a osvětlovala vzdálený horizont. "Proč se tolik zajímáte o toho draka?"

"Proč?" Zdálo se, že dosud slabý hlas teď protrhne tenké membrány reproduktorů. "Protože to je důležité!"

"Ano, já vím. Ale co bude s mým úkolem, mám se přece stát zdejším králem? Jestliže mi pomůžete, tak se to může podařit, i když se asi nikdy nebudu podobat přesně Ayovi."

Na okamžik zavládlo ticho. "Pracuješ, jak nejlépe dokážeš, Matte. Řekneme ti, když se příliš odchýlíš od původní Ayovy linie života. Ano, tvoje práce má zatím zatraceně dobré výsledky, alespoň to tak vypadá na našich monitorech. Jak jsem řekl, co se stane s Yungufem, není důležité. Naopak vyhledání draka má velký význam."

"Samozřejmě se o to pokusím."

Po ukončení kontaktu se Matt rozhodl, že je ten pravý čas na to, aby navštívil svou posádku, která byla dočasně ubytována ve strážnicích v masivních obvodních zdech hradu. Rozhodl se sestoupit dolů po vnějším schodišti.

Byl hluboce zamyšlen a proto si nevšiml, že strážní post u paty schodiště je zahalen do větší temnoty, než by bylo přirozené. Ani se nepodivil, že blízká brána je pootevřená a nehlídaná. Zburcoval ho až zvuk rychlého pohybu za jeho zády, ale to už bylo příliš pozdě. Než stihl vytáhnout meč, vrhla se na něj skupinka mužů a srazila ho k zemi. A než stihl odložit Ayovu hrdost a zavolat o pomoc, začal se dusit pod nějakou látkou, kterou mu útočníci pevně omotali kolem hlavy.

"Pane, mohu vás na chvíli vyrušit? Je to velmi důležité." Velitel operací v čase netrpělivě vzhlédl od svého stolu. Pak ale spatřil Derronovu tvář a to, co přinesl. "Vstupte tedy, majore. Co potřebujete?"

Derron nejistě vešel do kanceláře a pod paží držel okřídlenou helmici. "Pane, já - trochu jsem tu věc zkoumal. Je to ta druhá, co Matt našel na lodi, než byl odsunut v čase. Dnes za mnou přišli radiooperátoři a stěžovali si, že v jejím časovém vysílači je generován nějaký nepřetržitý šum."

Velitel seděl za stolem a trpělivě čekal, až mu Derron prozradí pointu tohoto příběhu.

"Dále mi řekli, že signál z této helmice interferuje s tou, kterou si odvezl Matt. Ať už by si ale vzal kteroukoliv z nich, vždy by ji ta druhá svým šumem rušila, takže pro berserkry je teď snadné tento šum detekovat jako časový vysílač a lokalizovat jeho zdroj. Berserkr v Ayově době to musí považovat za jasnou past, pokud už Matta nelokalizoval a nezabil." Derron se ovládal, ale hrdlo mu svíral strach, i když to na jeho hlase nebylo znát.

"Takže vy jste, Odegarde, šokován tím, co děláme. Je to tak?" Velitel se začínal zlobit, ale ne proto, že by se cítil vinen nebo se chtěl nějak bránit. Jen ho rozčillovala Derronova tupost. Otočil jedním ze spínačů před sebou. "Podívejte se na tohle. Toto je aktuální pohled na Ayovu linii života."

Během svých strážních služeb se Derron naučil velmi dobře odečítat z monitorů sledujících linie života. Dnes se však díval na Ayovu linii poprvé. Pozorně studoval obrazovku, ale to co viděl, jen dále posílilo jeho obavy. "Vypadá to špatně. Dostává se mimo stopu."

"Matt se pro nás snaží jen získat víc času a to je vlastně vše, co pro nás může udělat. Už je vám jasné, proč se tak snažíme, aby se dostal do styku s drakem, který by ho zabil? Milióny, majore, milióny lidí už zahynuly v této nesmyslné a zbytečné válce."

"Už je mi to jasné." Jeho strach ještě vzrostl, oťesen tímto okamžikem, protože nebyla možnost dát mu volný průchod. V chvějících se rukách stále ještě držel okřídlenou helmici a díval se na ni, jako by to byl nějaký vzácný archeologický artefakt, který právě našel. "Chápu. Nikdy nezvítězíte, dokud nezjistíte drakovy slabiny. Matt nikdy nebyl nic jiného než lákavé, živé vnadidlo, že?"

"Ne majore, tak bych to neformuloval." Velitelův hlas už pozbyl původní ostrosti. "Když jste poprvé navrhl, že by jsme ho mohli použít, nebyli jsme si jisti, jestli by to přežil. Ale první komplexní počítačová simulace nám ukázala jediný možný způsob, jakým musíme postupovat. Nepochybně máte pravdu když říkáte, že ten trik s helmici, která se zabudováním vysílače proměnila v past, je až příliš jasný." Velitel pokrčil rameny, byl to takový nepatrný, unavený pohyb. "Podle toho, jak se věci v tomto okamžiku mají, je Matt před berserkry ve větším bezpečí než my."

Mattovo probuzení bylo velmi bolestivé. Marně se snažil vyplivnout kousek špinavého hadru, který mu někdo nacistal do úst. V hlavě mu nepříjemně tepala bolest, jako kdyby byl pod účinkem nějaké drogy. Právě ho přenášeli odporným, kývavým pohybem. Když se mu v hlavě trochu vyjasnilo pochopil, že je položen na hřbetě nějakého zvířete, z jedné strany se mu houpala hlava, z druhé strany nohy. Helmici asi ztratil někde cestou a necítil ani váhu svého meče na opasku a ani prázdná pochva ho netloukla do stehén.

Zajalo ho šest nebo sedm mužů, kteří kráčeli temnotou poblíž zvířete. Vedli ho úzkou stezkou, která se koupala v záři měsíce. Muži se po něm často otáčeli a každou chvíli si potichu vyměňovali několik slov.

"...myslím, že nás dva z nich sledují, nebo sledovali..."

Tahle slova Matt slyšel několikrát. Zkoušel si uvolnit pouta, která mu svazovala zápěstí a kotníky. Jeho snaha ale byla bezvýsledná, protože provazy držely pevně. Otočil tedy hlavu dopředu a zjistil, že pěšina před nimi míří mezi zubatá skaliska, která se před nimi náhle vynořila. Podle toho, co věděl o krajině v okolí Blania usoudil, že se přiblížili k mořskému břehu.

Když muž vedoucí skupinku zabočil a na chvíli zastavil, aby se ostatní mohli shromáždit, Matt si všiml, aniž by ho to nějak překvapilo, že je vysoký, vychrtlý a oblečený do černé tuniky. Kolem svého hubeného pasu měl opasek s mečem, který vypadal jako Mattův. Nomis si tedy přivlastnil jeden ze symbolů síly krále.

Cesta byla stále horší a horší. Brzy přišlo malé procesí k úzkému hřebenu útesu, po jehož každé stěně se táhla hluboká rozsedlina. Tady museli zanechat zvíře, které dosud neslo Matta. Na Nomisův rozkaz ho několik mužů zvedlo. Snažil se předstírat bezvědomí, ale Nomis mu nadzvedl víčka a potom se na něj s úšklebkem podíval.

"Je při vědomí. Rozvažte mu nohy ale přesvědčte se, že pouta na rukách má dobře utažená." Jeho lidé ho hned poslechli. Čím déle byli na této cestě, tím častěji se zastavovali a nejistě se kolem sebe rozhlíželi, lekajíce se každého nočního zvuku. Zdálo se, že se Nomise bojí stejně jako toho, co je čekalo na konci jejich noční pouti. Obávali se též pronásledovatelů z hradu, kteří jim už asi byli v patách.

Matt byl veden úzkou stezkou vzhůru na útes. Ruce měl pevně spoutány za zády a byl ze všech stran obklopen svými únosci. Šplhali úzkou soutěskou, která se mezi vysokými skalními stěnami, stínícími jasné světlo měsíce, místy téměř měnila v tunel. Pouze Nomis, který je vedl temnotou, znal cestu tímto skalním labyrintem. Brzy zaslechli dunění příboje, které se neslo z hlubin před nimi.

Když skupinka i se svým zajatcem stanula na malé plošině na vrcholku útesu, měsíc se skryl za velký mrak. Jen Nomis si hned všiml postavy, která je trpělivě očekávala, stojící nehybně jako kámen. Když ji spatřil, rychle vytasil Mattův meč. Jeho pomocníci k němu Matta přistrčili. Nomis si ho jednou rukou přitáhl za vlasy, zatímco druhou mu přiložil k

hrdlu jeho vlastní, ostrý meč.

Mrak na obloze se pohyboval rychle a vzápětí se opět zazářil měsíc. Teď spatřili i ostatní tu věc, která stála proti nim a pozorovala je. Jako mláďata velkého, vyzáblého havrana se vylekaně rozkřičeli, shromáždili se rychle za Nomisem a ujišťovali se, že stojí všichni uvnitř pradávného magického vzoru, který byl vyryt do skály pod jejich nohama. Na několik sekund zavládlo mrazivé ticho. Ozývalo se jen dunění moře a svištění větru.

Nomis, stále ještě držící meč na Mattově hrdle, mu strhl hadr, který mu kryl hlavu a většinu obličeje, a ukázal ho berserkrovi. "Co říkáš, věci z hlubin, je tohle ten tvůj nepřítel? Mám ho tedy zabít?"

Kovová loutka by mohla přiskočit a zajmout Matta, dokázala se pohybovat mnohem rychleji, než byly schopny zachytit lidské smysly. Ale bylo tu to ostří na Mattově hrdle a berserkr si nemohl dovolit riskovat jeho smrt. Potřeboval ho nutně živého.

"Kouzelníku, dám ti moc," řekl démon. "A bohatství, ženy a potom věčný život. Ale nejdříve mi musíš dát toho muže živého."

Nomis začal jásat v předtuše svého vítězství, jeho muži se však za ním stále chvěli strachem. V tomto okamžiku, když se všechna jeho životní přání zdála tak snadno dosažitelná, vzpomněl si na dobu před dávnými lety, kdy princezna ještě byla malá holčička a posmívala se mu. Její výsměch ho mučil a spaloval jako pekelný plamen. "Chci Alix," zašeptal. Zlomení její hrdosti pro něj znamenalo mnohem víc, než získání jejího krásného, mladého těla.

"Dám ti ji," zalhal démon slavnostně, "když mi dáš tohoto muže živého."

Nomis triumfoval. Jeho ruka držící dlouhý meč pomalu klesala. Na tento okamžik Matt čekal. Pouta na jeho zápěstích nebyla utažena tak pevně, jak se domnívali jeho hlídači, a dovolovala mu trochu pohybu. Celou silou trhnul provazem, který náhle povolil. Loktem udeřil starého kouzelníka do žeber tak, že se Nomis skácel k zemi a meč, který držel, mu vypadl z ruky.

Strach ostatních mužů se změnil v paniku. Vyrazili ven z magického obrazce, chvíli zmateně pobíhali po plošince a potom se vrhli k jediné možné unikové cestě, která se před nimi otevírala. Byla to úzká soutěska, kterou přišli. Matt se rozběhl se skloněnou hlavou a zvedl svůj meč. V duchu děkoval moderní medicíně, která několikanásobně zrychlila reakci jeho nervů a svalů. Díky ní měl i přes zdržení při zvedání meče stále náskok.

Berserkr byl zpočátku zmaten a hledal variantu zásahu, která by zabránila poškození člověka, kterého potreboval živého a zdravého. Tím mu poskytl tolik potřebný čas k útěku. Když Matt dosáhl ústí soutěsky pocítil, že mu na rameno dopadla kovově tvrdá, těžká ruka. Uchopila jeho šaty, látka se však roztrhla a Matt rychle skočil do ústí klesající soutěsky. Za jeho zády křičeli hrůzou ostatní. Sráželi se jeden s druhým a s berserkrem, který se snažil chytit svou kořist.

Při dopadu na zem Matt bolestně pocítil nekompromisní tvrdost drsného, skalního povrchu prudce klesající stezky. Naštěstí však nebyl při svém odvážném skoku poraněn. Soutěska byla tak úzká, že nemohl ani v té nehlubší tmě minout meč, který při svém útěku hodil před sebe. Otočil se a tápal spoutanýma rukama za zády, dávaje si pozor, aby se nepořezal o jeho ostří. Brzy ho nahmatal a zvedl. Potom se pracně postavil a sešel úzkou průrvou trochu níže, aby se co nejvíce vzdálil zmatenému ději na útesu. Klopýtal po nerovném povrchu a otloukal si kolena, ale získal tak alespoň důkladný odstup od panické hrůzy a chaosu, který vřel v ústí soutěsky nedaleko za jeho zády. Několik mužů asi upadlo a polámalo si kosti a ostatní se přes ně nemohli dostat. Všichni křičeli hrůzou a nebylo pochyb, že se v noční temnotě sami ještě více zraňují bezhlavým útekem před chladným dotykem berserkra. Ten jejich skupinku určitě prohledával ve snaze najít toho, kterého tolik potreboval. Ostatní, kteří mu v tom překáželi, byli bezohledně odhazováni stranou. Matt opřel meč o skalní stěnu a opatrně si přeřezal pouta, která mu za zády svazovala zápěstí. Podařilo se mu osvobodit se ještě před tím, než se soutěskou rozlehla ozvěna kovových kroků, které neomylně směřovaly k němu.

"To je ono, to je to, co jsme potrebovali! Teď tu zatracenou věc dostaneme!" Operačním střediskem se ozývalo radostné volání a válečnický pokřik, starý jako lidstvo samo. Na monitorech centrálního počítače se promítala složitá síť čar, připomínající obrovskou pavučinu, v jejímž středu by měl brzy uváznout drak. Pavučina byla vykreslována na základě dat, získaných z linií života, které se rychle vlnily pod nápořem útočícího berserkra. Ten, jak se zdálo, s těmito lidmi bojoval v nějakém uzavřeném prostoru.

Ale stále ještě nebyl zničen. A tajemství jeho úkrytu ještě stále nebylo odhaleno.

"Ještě trochu," vykřikl Velitel operací v čase při pohledu na mizející pavučinu. "ještě trochu krve!"

Ale na monitoru už nebylo vidět vůbec nic.

Matt ustoupil stranou a pohlédl do míst, kde studené měsíční světlo ozařovalo část stezky. Berserkr ho beze spěchu pronásledoval a byl si jist, že ho tentokrát chytí. Matt se vměstnal do temné štěrbiny u ostré hrany útesu a očekával s napjatým mečem příchod svého pronásledovatele. Robot na první pohled připomínal kostru a bledé světlo měsíce, které se od něj odráželo, tento prvotní dojem jen potvrzovalo. Očividně se chystal využít malého prostoru a vyzvednout si Matta z rozsedliny jako batole z kočárku.

Ten však stále před sebou držel svůj ostrý meč namířený do míst, odkud se jeho nepřítel pomalu blížil. Měl čas jen na to, aby se důkladně zapřel. Vzápětí se přímo před ním objevil berserkr, který byl ještě před okamžikem vzdálen téměř čtyři metry. Mávl svou kovovou končetinou, aby odhodil z cesty to, co vypadalo jako obyčejný meč. Vzápětí dopadly s cinkotem na skalní povrch jako stříbrné rybky čtyři kovové prsty, zatímco monomolekulární ostří zůstalo nedotčeno a meč bez sebemenšího zachvění stále zaujímal obrannou pozici, kterou mu určily Mattovy napnuté svaly.

Setrvačnost pohybu stroje byla velká. Předtím, než se mohl překvapeně zastavit, hrot meče mu pronikl kovovým pancířem a ponořil se do trupu, zasahující jeho energetické centrum. To, co ještě před okamžikem bylo složitým a téměř dokonalým vraždicím mechanismem, se okamžitě proměnilo v těžkou hromadu mrtvého šrotu. Matt se přikrčil ve své

skrýši, ještě než na něj mohla dopadnout plná tíha vraku. Ten se však přes něj díky své setrvačnosti přehoupal a s několika přemety zmizel v hlubinách za Mattovými zády, strhávající s sebou též jeho meč, který byl pevně zaseknut do útrobu stroje a pomalu začínal žhnout rudým žářem zkázy, kterou sám vyvolal.

Berserkr zmizel. Z velké dálky se ozval náraz, a potom ještě několik dalších, jak se vrak stroje otloukal o skalní stěny. Matt se vyšplhal zpět na stezku a opatrně se plazil směrem dolů. Po několika metrech se přesvědčil, že mu nehrozí žádné bezprostřední nebezpečí a postavil se opět na nohy ještě předtím, než dosáhl místa, kde se soutěska rozšiřovala a byla bezpečně osvětlena.

Byl celý potlučený a pohmožděný, ale byl schopen chůze. Snažil se pohybovat ve stínu a opatrně minul flegmaticky čekající tažné zvíře. Po několika krocích ho však zahlédli dva muži, které tu Nomis nechal na stráž. Byli rovněž schováni ve stínu a když se na Matta vrhli, jeho poraněné nohy se podlomily a on upadl, neschopen jakékoliv obrany.

"Raději mě nechte jít a sami utečte," řekl směrem k nohám, obutým ve vysokých kožených botách, které se objevily přímo před jeho obličejem. "Tam, odkud prchám, je ďábel a přijde si určitě i pro vás."

To je přinutilo, aby se znepokojené ohlédl zpět ke vzdálenému hluku, který se nesl ze soutěsky. A vzápětí byli sami přepadeni. Ne však ďáblem, ale dvěma statnými muži, které Matt viděl přibíhat po pěšině směrem od hradu. Na okamžik se kolem něj rozlehlo řinčení mečů a polekané výkřiky, které však rychle utichly.

"Je tohle poranění na noze tím nejhorším, můj pane?" zeptal se znepokojeně Harl. Zasunul svou zakrvácenou sekeru zpět za opasek a přiklekl k Mattovi.

"Ano, jinak je téměř vše v pořádku."

Torla zamumlal, "Potom tedy půjdeme nahoru a vyřídíme i ty ostatní."

Matt se na chvíli zamyslel. "Ne. Alespoň ne hned. Nomis vyvolal z moře nějakou věc..."

Torla se zachvěl, protože zaslechl vzdálené sténání a zoufalé výkřiky. "Jdeme tedy pryč?"

"Můžete jít, pane?" zeptal se Harl. "Dobře, potom se tedy o mne opřete." Pomohl Mattovi na nohy a podal mu jeho okřídlenou helmici. "Ležela za vstupní branou hradu a zavedla nás na vaši stopu."

Harl a Torla si museli myslet, že je ještě omámen, nebo že ho nenosou nohy, protože sáhl po helmici pomalu a váhavě.

Harl ji přinesl pod pláštěm, jako by to byla jen nějaká kovová skořápka. Přitom však helmice vážila dost na to, aby zlomila průměrného muže, pokud by ji chtěl nosit jako korunu.

V hlubinách moře se pohnul drak. Dráždivý signál jednotky života, která byla vyslána jako vnadidlo, které by nahradilo mrtvého Aye, se nyní ozýval velmi blízko mořského břehu. Pokud by tato jednotka života mohla být zajata bez toho, že by došlo k poškození dalších linií života, berserkrovo vítězství by bylo zajištěno. Sledování této jednotky do vnitrozemí mezi ostatní linie života by mohlo vyvolat příliš mnoho nežádoucích změn. Drakův pomocný robot v lidské podobě mohl tuto sledovací činnost zvládnout bez obtíží, ale nějakým podivným způsobem došlo k jeho zničení. Přesto však byla pravděpodobnost toho, že se berserkr zmocní náhrady Aye vysoká. Tmavá mořská voda ještě více zčernala zvířeným bahnem. Drak se začal pomalu vynořovat.

Matt teď vcelku rychle kráčel, podpírán z obou stran vzrostlými muži, po cestě vedoucí zpět do Blania. Brzy však zpomalil. Ne, pomyslel si, není důvod spěchat. I kdyby Nomis se svými muži tohle všechno přežil, určitě by je nepronásledovali. Pokud je kouzelník skutečně ještě mezi živými, pak musel ztratit veškerý svůj vliv a moc.

A drak? Udělal všechno co mohl, aby ho ve vší tichosti chytli. Otfásl se. Musí být ukryt někde v moři. Zdálo se ale, že pokud by nešel přímo k moři a nedráždil ho, nebude se ho pokoušet znovu odstranit. Mohl se už dávno pokusit zabít ho ve vnitrozemí a nezastavily by ho ani armády, ani hradby Blania.

Ne, pokud by ho chtěl berserkr zabít, byl by už dávno mrtev a nepomohl by mu ani jeho kouzelný meč. Věděl toho už o berserkrech dost a tímto si mohl být zcela jistý.

"Jak se vám podařilo uprchnout, pane?"

"Řeknu vám to později, teď musím přemýšlet."

Nechej se drakem pronásledovat, řekl Velitel operací v čase. Pokusíme se tě přenést zpět do našeho času. Dosud se o to však nikdo nepokusil, i když byl ve velkém nebezpečí. Král musí být připraven obětovat svůj život, řekl Velitel planety a zdůraznil tak to, co považoval za nejdůležitější slova, která kdy řekl ve svém bezpečném podzemním protiraketovém krytu.

Moderní civilizace bojovala o přežití a v tomto boji neměl život Matta nebo jakéhokoliv jiného jednotlivce význam. Byli jen nástrojem tohoto boje. Zachránili ho sice před smrtí v neolitu, ale vystavili ho ještě většímu nebezpečí, než jaké ho mohlo čekat v jeho dobách...

Při tomto krátkém zamyšlení Matt náhle všechno pochopil. Vše do sebe začalo zapadat. Útržky vědomostí o válce, které získal ve světě daleké budoucnosti, o způsobu, jakým byla vedena prostřednictvím raket a počítačů, o liniích života, to vše si náhle spojil s tím, co ho potkalo tady, v Ayově světě. Bylo to přece tak jasné, proč jen si to neuvědomil dříve! Jeho smrt si nepřál dračí berserkr, ale lidé z budoucnosti, kteří ho sem vyslali jako návnadu. A berserkr, který jejich plán odhalil, ho místo toho chtěl zajmout živého!

Stále se ještě oddával těmto ponurým myšlenkám, když náhle tichým hlasem promluvil komunikátor v jeho helmici. Byl tak rozzloben, že si ani nevšiml toho, co říká. Měl chuť helmici strhnout a odhodit ji i s tím podlým hlasem. Začal o tomto svém nápadu vážně uvažovat, zrovna když se stezka, po které kráčeli nocí přiblížila opět k mořskému břehu... Ne, od teďka se musí moři vyhýbat. Helmici odhodí, až půjdou zase kolem nějaké bezedné pukliny, které se občas kolem stezky otvíraly.

Ale místo toho stiskl ramena svých společníků a zastavil je: "Přátelé, musím být na okamžik osamotě. Potřebuji přemýšlet a modlit se."

Harl a Torla si vyměnili znepokojené pohledy. Jeho žádost musela znít podivně, zvláště pak v této době a za těchto podmínek.

Harl se nesouhlasně zamračil. "Jste neozbrojen."

"Nejsou tu nikde žádní nepřátelé. Ale pokud na tom trváš, můžeš mi tu nechat svou dýku. Potřebuji jen chvíli samoty." Opustili ho tedy, ačkoliv se za ním ještě několikrát otočili. Nechali ho sedět samotného na skále, zalité chladným svitem měsíce. Byl teď jejich králem a oni ho měli rádi. Usmál se na ně. Též si je za tu krátkou dobu oblíbil a těšil se na mnoho krásných let, která ho s nimi a s Alix čekají. Neexistoval způsob, jak by mu v tom mohli lidé z budoucnosti zabránit. Záleželo jen na něm, zda si bude něco začínat s drakem. Dokud hrál roli krále Aye, nemohli si ani dovolit odsunout ho zpět do budoucnosti. Mohl tuto roli dohrát až do konce, a to byl druhý nejlepší způsob obrany, jaký mohl moderní civilizaci poskytnout.

Sejmul z hlavy bzučící helmici a pročešal si vlasy. Potom pohnul pravým křídlem a vypustil tak hlas velitele časových operací do hluku neviditelného tříštícího se příboje.

"Matte, odpověz mi, je to naléhavé!"

"Jsem zde. Co byste chtěli?"

"Kde jsi? Co se děje? O co tam jde?"

"Já jdu. Ke své nevěstě a svému království."

Na okamžik zavládlo ticho. Po chvíli se ozvalo: "Matte, zdá se, že nebude stačit pouhé zaujmutí Ayova místa."

"Ne? Ale myslím, že mě to stačit bude. Už se mě pokoušel chytit jeden démon a musel jsem použít váš meč. Bohužel jsem však o něj přišel. Takže se ani nebudu pokoušet dráždit draka, který, jak se zdá, mne chce stejně nechat naživu."

"Cože? Jaký démon?"

Matt se jim to pokusil vysvětlit. Na druhém konci linky bylo zřetelně cítit zděšení. Nikdy nepomysleli na možnost, že by se berserkr pokusil chytit Matta živého.

Brzy se z reproduktoru opět ozval Velitel časových operací s takovou naléhavostí v hlase, jakou Matt ještě nikdy neslyšel. "Matte, ať se stane cokoli, nikdy nesmíš dopustit, aby tě ta věc zajala živého!"

"Ne? Přece jste mi mnohokrát opakovali, že se mám od něj nechat pronásledovat."

"Na to zapomeň. Ne, počkej. Nesmíš být zajat. Ale pouhé vyhýbání se drakovi a pokračování ve hře na Aye teď už nebude stačit. Udělal jsi to nejlepší, co jsi mohl, ale nahrazení Aye teď už jednoduše nebude fungovat. Berserkři asi celou naši past odhalili."

"Proč se mě tedy nepřítel pokouší zastavit?"

"Protože pro nás získáváš alespoň trochu času tady, v budoucnosti. Chtějí eliminovat jakoukoliv šanci, kterou bychom mohli mít - třeba i čas na vývoj nových zbraní, na zázrak, který by třeba mohl nastat. Chtějí nás vyřadit čistě a rychle. Všechno co teď mohu dělat je říct ti - požádat tě o - o to, abys sešel k moři a vyhledal místo, kde se ta zatracená věc skrývá. Přinut' ji, ať opustí skrýš, trochu se rozhýbe a vyvolá nějaké změny."

"A kdyby mě chtěla zajmout živého?"

Z komunikátoru se ozývalo nezřetelné mumlání několika lidí a potom se ozval známý hlas.

"Matte, tady je Derron. Všichni tihle lidé se ti jen pokoušejí šetrně sdělit, že musíš zemřít. Musíš přinutit berserkra, aby tě zabil. Když tě chytí živého, potom si musíš najít způsob, jak se zabít sám. Spáchat sebevraždu, protože tě chytí. Rozumíš tomu? Musíš prostě zemřít tak, aby zato byl drak nějak zodpovědný. Tohle je to, co se ti pokoušel Velitel říct. Je mi to líto. Dozvěděl jsem se, jak se věci mají až potom, co jsi byl přesunut v čase."

K mikrofonu se vrátil zpět Velitel operací v čase. "Matte, teď nás můžeš odpojit a jít za svou nevěstou a svým královstvím, jak jsi říkal na začátku. Ale jestli to uděláš, tvůj život a svět kolem tebe se bude pomalu rozpadat. Rozpadat zevnitř, tak, že to zpočátku neuvidíš. A tady v budoucnosti všichni zemřeme. Později ve tvé době nastoupí chaos, potká už tvé děti. Zanecháš jim smutné dědictví."

"Lžete!" vykřikl Matt zoufale, protože věděl, že Velitel mluví pravdu. Nebo má pravdu alespoň v tom, že teď existuje jediný způsob, jak vyhrát válku s berserkry.

"Matte? Tady je opět Derron. To, co jsi právě slyšel, je bohužel pravda. Nevím, co víc bych ti k tomu mohl říct."

Matt hořce zvolal. "Příteli, už nemusíš říkat vůbec nic!"

A silným trhnutím, kterým málem křídlo ulomil, vypnul komunikátor a provždy tak umlčel ty hlasy.

Bylo však už pozdě. Měl je umlčet dřív. Pomalu si nasadil helmici zpět na hlavu a postavil se. Brzy spatřil Harla a Torlu, jak se k němu blíží. Nepochybně stáli někde poblíž na stráž a zaslechli nějaké podivné hlasy z jeho modliteb.

Když k němu došli, řekl už beze stop vzteku: "Mé nohy mě ještě stále nenesou dobře. Myslím, že podél mořského břehu bude cesta kratší."

Opřel se o své přátele a společně vyrazili za temným duněním příboje. Kráčel pomalu, protože ho noha začala skutečně bolet. Asi mu při sezení na skalisku příliš ztuhla. Na tom už teď ale vůbec nezáleželo. Hlavou se mu honily obrazy a útržky vzpomínek na jeho život. Na přemýšlení a strach už teď stejně bylo pozdě.

Vzpomínal, jak jednou vytáhnul svého přítele v době kamenné z hluboké pasti - bylo to před dvaceti tisíci lety a Mattovi připadalo, že ta dlouhá století skutečně prožil. Viděl všechny lidské kmeny, jak se pozvedávají z hlubin dávnověku, rozrůstají se a překonávají nekonečnost času a prostoru. Podařilo se mu částečně pochopit smysl života. Byl králem a milovala ho žena s duší princezny.

Již několik minut kráčeli podél mořského břehu, když si Matt bez překvapení všimnul, že šedivá pobřežní skaliska před nimi se začala náhle pohybovat. Vynořila se z nich hlava připomínající příšernou noční mûru a zvedala se nad nimi na dlouhém, tlustém krku, který se třpytil ve svitu měsíce. Obrovské dračí tělo se vynořilo z moře a velkou rychlostí se blížilo k mužům.

"Mám dýku," řekl Matt svým společníkům. "A momentálně spíše použijete sekery a meče lépe vy než já." Drak si

nepřišel pro Torlu a Harla a bylo zbytečné pokoušet se jim přikázat, ať utíkají.

Držel dýku ukrytou v dlani, ostřím otočenou vzhůru směrem k zápěstí. Dračí hlava se sklonila přímo k nim. Meč a sekera bez účinku sklouzly po kovových šupinách z obou stran krku. Matt cítil jen velkou únavu. V obrovské tlamě, která se k němu naklonila a uchopila ho, neviděl žádné zuby. V okamžiku, kdy se hladké čelisti začaly zavírat, pozvedl dýku a obrátil její ostří proti svému srdci. Tlak se pomalu zvyšoval. Matt ucítil pronikavou bolest...

"Zabil ho." Poprvé ta osudová slova Velitel jen nevěřicně zašeptal. Potom je nahlas vykřikl. "Zabil ho, zabil ho?" Další strážci, kteří hltali očima své monitory a kteří ještě před několika okamžiky propadali depresím, se ještě jednou vzchopili k akci. Pavučina na jejich monitorech sílila a jako oprátka se stahovala kolem berserkra, který byl díky ukončení Mattovy linie života konečně přesně zaměřen.

Hluboko v jeskyních, na místě, které se nazývalo Operační stanoviště 2, se pohnula dlouhá kovová ruka a ze zásobníku vyndala štíhlou raketu, zatímco se pod ní na podlaze vytvořil stříbrný kruh mezičasového transportéru se zaměřovačem. Ruka se trhavými pohyby přesunula nad střed kruhu a upustila své smrtonosné břemeno. Po několikasekundovém pádu se v místnosti oslnivě zablesklo a raketa zmizela z tohoto času.

Derron seděl u svého monitoru a viděl ten klíčový zásah na vlastní oči. Bylo mu zcela jasné, jak významné vítězství právě sleduje. Na monitoru to vřelo prudkými změnami kolem Ayovy linie života. Vzápětí se však všechny linie vyrovnaly a dostaly původní podobu z doby před prvním útokem berserkra. Tok historických událostí se vrátil zpět do svých kolejí. Jen jedna linie života, právě ta, která všechny tyto změny vyvolala, byla náhle ukončena. Derron se musel podívat na obrazovku zblízka, aby si jí vůbec všimnul. Ve všech těch změnách byla jen nepatrným detailem. Ostré zakončení této linie nemohlo nikoho nechat na pochybách, ale Derron přesto zapnul komunikátor a spojil se se třetím strážním stanovištěm. "Alfe? Poslouchej, mohl bys mě přesně zjistit podobu jeho konce? Moment - ano v pořádku, díky."

Čekal u komunikátoru na konečný verdikt. Mezi tím se rozhlížel kolem sebe po nervovém středisku operací v čase. První vlna radosti už pominula a pomalu se opět vracela běžná rutina.

"Derrone?" Alfova odpověď byla váhavá. Opatrně volil slova, aby mu vysvětlil, že došlo k poranění Mattova srdce dýkou a jeho mozek byl příliš dlouho bez kyslíku na to, aby mělo smysl pokoušet se ho zachraňovat. Tady už nemohla pomoci ani moderní medicína.

Derron vypnul spojení a těžce se posadil do svého křesla, unavený a neschopný pohybu. Někteří z jeho spolupracovníků se radovali z úspěšného zásahu, zapalovali si cigarety a jeden z nich ho dokonce zval na skleničku. O několik minut později vstoupil do centrály sám Velitel se sklenicí v ruce. Ale když se zastavil u Derrona, nesmál se.

"Byl to výborný člověk, Odegarde. Ten nejlepší. Málokdo by dokázal udělat jen část toho, co zvládl on. Je to hrdina." Velitel slavnostně pozvedl svou sklenici a připil na počest useknuté zelené čáry na Derronově obrazovce. Později ještě samozřejmě proběhne oficiální rozloučení a poděkování, budou řečeny stejné věci, ale slavnostněji.

"Problém je," řekl Derron, "že se ve skutečnosti příliš nestarám o to, co se zde děje. Zajímají mne jen lidé, tady i tam." Velitel jeho slova možná neslyšel, protože hluk oslav opět zesílil. "Udělal jste též kus dobré práce, majore, a udělal jste ji dobře. Chystáme se brzy rozšířit naše oddělení časových operací a budeme na klíčových místech potřebovat schopné lidi. Navrhnou vás na další povýšení..."

Nomis stál se vztyčenýma rukama. Jeho šedý vous a černé šaty vlály v poryvech chladného větru, zatímco pokračoval ve svém ďábelském úsilí, které ho zde, na opuštěném vrcholku útesu, drželo již třetí den. Nomis vytrval, ačkoliv se nemohl zbavit nepříjemného pocitu, že všechna jeho kouzla, namířená proti Ayovi, jsou zcela neúčinná...

Princezna Alix stála na hradbách a stínila si oči před vycházejícím sluncem. Upírala pohled do dále nad modrou hladinu moře a pokoušela se zahlédnout loď, nebo alespoň její stožár. Již od časného rána zde napjatě vyhlížela krále Aye, svého budoucího manžela a pána...

Útesy Queenslandu byly ještě mimo dohled, daleko před nimi, i když, jak si Harl pomyslel, po celodenním veslování by k nim měli dorazit. Zamračeně tedy vyhlížel od kormidelního vesla přes šedou mořskou hladinu přístav Blania. Kromě vzdálených bouřkových mračen však zatím jednolitou linii horizontu nic nenarušovalo. Jeho tvář se však vzápětí rozjasnila při pomýšlení na jejich mladého pána, který ve svém purpurovém královském stanu uprostřed lodi určitě plánuje nadcházející bitvy.

Sebelepší nástroje vědy nedokážou samy o sobě odhalit pravdu o tomto světě. Existují však také výzkumy, které nejsou ukončeny ani tabulkami, ani grafy.

Píseň hvězd

Výbojování průletového koridoru temnou mlhovinou Taynarus je stálo tři bojové lodě. Několikadenní bitva si vyžádala mnoho mrtvých a zraněných, podařil se jim však přímý výsadek na palubu berserkra, kterého pojmenovali Hell, Peklo. Bylo to příznačné jméno a velící důstojník se po celou dobu střetu obával toho nejhoršího, totiž, že Hell v beznadějně situaci rozpoutá jaderný armageddon a zničí tak najednou sebe i své přemožitele. Spoléhal jedině na projektory silového pole, jimiž byli jeho muži vyzbrojeni. Tyto nové zbraně dokázaly na dálku fixovat jaderný materiál a tak zabránit jeho výbuchu. Jeho obavy se naštěstí nepotvrdily, nebo alespoň z nějakého jiného důvodu k výbuchu

nakonec nedošlo.

Zjistili, že se plně potvrdil původní předpoklad - na palubě berserkra byli zajati lidé. Jejich existenci potvrdil i Ercul, kybernetický psycholog, který se po skončení boje vydal na Hell. Ano, svým způsobem tam zajatci skutečně byli. Funkční lidské orgány byly propojeny s různými přístroji a vytvářely tak podivné kyborgy. Většinou to byly lidské mozky, ponořené v živných roztocích a napojené na spousty snímačů. Vypadalo to, že Hell musel zajmout nějakou nemocniční loď, protože měl k dispozici lidskou technologii.

Naše lidské laboratoře dokáží, vypěstovat lidský mozek z pouhého embrya a udržet ho plně funkční v živném roztoku pro nejrůznější využití. Jeho komponenty se dají využít při mozkových operacích pro náhradu poškozených částí mozku u živých lidí. Voperovaná část uměle vypěstovaného mozku brzy sroste s původním mozkem a začne svému nositeli plně sloužit. Mozky ze zkumavky však nejsou lidské, a to ani z etického hlediska. I laik na první pohled pozná rozdíl mezi skutečným lidským mozkem a výpěstkem, hlavně podle chybějících závitů v jeho šedé kůře. Nemohou tedy ani být, v pravém slova smyslu, mozky lidskými. Pro rozvoj lidské osobnosti v mozku jsou důležité hormony a další chemikálie lidského těla. Významný je též nepřetržitý přísun informací prostřednictvím všech dostupných smyslů. Pro rozvoj umělých mozků v roztocích, alespoň do stádia použitelného pro chirurgii, jsou též nutné některé smyslové vjemy. Pro rozvoj takových mozků se obvykle používá hudba.

Berserkr se nepochybně naučil uměle pěstovat játra, srdce, mozky a mnoho dalších orgánů. Ale opravdu ho zajímala jen lidská schopnost přemýšlet. Musel stát v posvátné úctě, pokud toho vůbec byl jeho počítač schopen, před možnostmi lidského mozku, které do něj a nervového systému uložila v průběhu milionů let evoluce a síla přírody. Znovu a znovu v průběhu staletí trvající války mezi lidstvem a berserkry se stroje pokoušely do svých elektronických obvodů zabudovat lidské mozky. Nikdy se jim to nepodařilo, ale nevzdávaly se.

Berserkři sami o sobě nedávali jména ani sobě ani věcem. Ale lidé se příliš nespolehnuli, když tohoto pojmenovali Hell. Tato děsivá laboratoř byla ukryta v temné mlhovině Taynarus, která ležela přibližně ve středu trojúhelníku, tvořeného planetárními systémy Zitz, Toxx a Yaty. Lidé už delší dobu věděli, kde se Hell ukrývá a čím se asi zabývá, ale nějakou dobu jim trvalo, než shromáždili dostatek sil k rozhodujícímu útoku.

"Potvrzuji, že tento kontejner neobsahuje lidský život," řekl kybernetický psycholog Ercul a současně to poznačil na skleněný kryt před sebou. Erculův asistent dal znamení a svalnatý kosmonaut, který s nimi pracoval, rázně vytrhl ze zdírek vyživovacího tanku kabely s přívodem energie. Věc uvnitř tak byla odsouzena k okamžité smrti. Tentokrát to nebyl uměle vypěstovaný mozek, ale kompletní nervový systém živého vězně. Většinou byl poškozen a nebyl schopen dalšího použití, zvláště když už nebyl v lidském těle. Někou dobu však byl připojen na obrovské množství elektronických snímačů a motorických procesorů. Zvláštním výcvikovým programem, metodou cukru a biče, ho potom berserkr naučil zpracovávat jednodušší výpočty vysokou rychlostí a s nízkou pravděpodobností chyb. Zdálo se, že pokaždé, když byly výpočty skončeny, mechanismus, který separovaný mozek obsluhoval, ho vymazal a spustil celý proces znovu. Vypadalo to, že mozek nyní není schopen ničeho jiného, než jen neustále, ve smyčce, opakovat stejný výpočet. A pokud to přece jenom snad ještě byla forma lidského života, nedalo se stejně očekávat, že by to Ercul přiznal nahlas. Podle jeho zkušeností byla pro takový druh života, nebo snad spíše živoření, lepší rychlá smrt.

"Další box?" zeptal se svého pomocníka. Potom si náhle uvědomil, jak chladně znějí jeho slova. Vždyť přece rozhodoval o životě a smrti. Naštěstí, jak se zdálo, nikdo z jeho spoluzachránců na palubě Hellu si toho nevšiml. Ještě několik dnů takovéto práce, pomyslel si, a začne nám to snad připadat směšné.

Jeho úvahy však musely jít stranou, aby mohl pokračovat ve své práci. Jeho úkolem bylo zkoumání a rozlišování zachráněných vězňů nebo jejich trosk. Zatím mezi nimi nalezl dva zachovalejší jedince, kteří po mnoha lékařských zásazích budou jednou možná zase vypadat jako lidé. Zbytek většinou tvořily fragmenty orgánů a napůl funkční lidská torza.

Když před něj postavili další kontejner, zažil jeden z nejhorších okamžiků tohoto dne. Neomylně totiž poznal výsledky své vlastní práce, které nesetřelo ani berserkrovo barbarské experimentování.

Tento příběh začal před více než rokem, na nedaleké planetě v soustavě Zitz, ve velkém sále, který byl slavnostně vyzdoben a zaplněn lidmi u příležitosti toho nejvýznamnějšího okamžiku v životě mnoha dívek.

"Jsi šťastná, lásko?" zeptal se Ordell Callison své nevěsty, když ji uprostřed svatebního obřadu vzal za ruku. Nebylo to proto, že by pochyboval o jejím štěstí. Byla to jen banální, krátká otázka, ale byla to ta nejhezčí slova, jaká dokázal říct - samozřejmě kromě zpěvu. Písní dokázal sdělit vše.

"Ach, samozřejmě že ano!" V tento okamžik ani Eury nadokázala najít vhodná slova. Ale láska a štěstí zářily ze způsobu, jakým mluvila, a především z jejich zamilovaných očí. Byly nádherné jako všechny písně, které kdy Ordell složil a zpíval.

Proto ho určitě nenechají odjet na svatební cestu, aniž by jim alespoň jednu z nich zazpíval.

"Zapívej nám něco, Ordelle!" Hlas patřil Hymanu Bolfovi a ozýval se z druhého konce obrovského stolu, kde stál a naléval si plnou sklenici punče. Tento slavný ceremoniář a multináboženský kazatel přiletěl až ze systému Yaty, aby snoubence oddal. Při přistání však měla jeho soukromá loď drobnou poruchu. Spálil se jeden z vodíkových článků a pilotní kabina se okamžitě naplnila štiplavým kouřem, takže reverend svižně vyběhl z propusti s očima plnými slz a se slovy nedůstojnými jeho postavení. I přes tuto mrzutou událost proběhlo vše ostatní bez problémů.

K jeho výzvě se hned přidali i ostatní. "Zpívej, Ordelle!"

"Musíš nám přece zazpívat!"

"Ale to je moje vlastní svatba, zpívat by měl někdo jiný. A navíc se necítím zrovna..."

Jeho chabé námitky byly zcela zbytečné.

Tento muž žil jenom hudbou a jeho dnešní zážitky byly takové, že sám pociťoval potřebu vše vyzpívat. Postavil se a

jeden z jeho přátel byl hned připraven přinést mu jeho nástroj, který Ordell sám vymyslel. V malém boxu, který se dal zavěsit na krk jako tahací harmonika, byl instalován kompletní reprodukční systém, od basových reproduktorů až po výškové, a za nimi se skrývala spleť elektronických obvodů. Na hladkém povrchu tohoto zvláštního nástroje bylo mnoho dotykových senzorů, určených pro Ordellovy prsty. Jejich prostřednictvím dokázal svůj nástroj neopakovatelným způsobem rozezvučet. Říkal mu Hrací skříňka, protože nějak ho nazývat musel. Existovalo mnoho imitátorů, kteří se jeho styl pokoušeli napodobit. Jejich nástroje byly mnohokrát větší a výkonnější než Ordellův a byly vyrobeny speciálně pro ně, ale přesto měli překvapivě málo posluchačů, obzvláště mezi dívkami od dvanácti do dvaceti let, které tvořily většinu Ordellova publika.

Podle svého očekávání tedy Ordell Callison nakonec zpíval i na vlastní svatbě a jeho posluchači byli zcela okouzleni, jako ostatně každý, kdo se s jeho hudbou setkal. Ještě nikdy v dějinách lidstva neměla hudba takový účinek. Byl prostě génius. Kolem svatebního stolu seděli špičkoví hudební kritici spolu s nejvýznamnějšími osobnostmi světa kultury i obchodu ze soustav Yaty, Toxx a Zitz, a všichni napjatě poslouchali ty kouzelné tóny, které je uváděly do extáze, jakou nedokázal vyvolat žádný alkohol ani droga. Dospívající dívky, pro které byl Ordell idol, se shromáždily za dvěma, kde tak nastala beznadějná tlačence. Byly též ponořeny do jeho hudby, která se k nim nesla za sálu, a téměř omdlévaly štěstím, že zde vůbec mohou být.

O několik týdnů později se Eury s Ordellem a několika jeho přáteli vydali v malých, jednomístných sportovních lodích na krátký výlet vesmírem, aby si zahráli hru nazývanou Tag. Tentokrát připadla Ordellovi poněkud zvláštní role. Kličkoval se svým člunem v jednom rohu vymezeného prostoru a pokoušel se vyhnout dívkám, které poletovaly kolem, místo toho, aby, jak bývalo jeho zvykem, je sám honil.

Neustále koutkem oka vyhlížel Euryin člun a začínal už být trochu znepokojený tím, že ji nikde nevidí. Náhle se proti němu z temnoty vesmíru vyřítíl jeden z jeho přátel. Jeho loď zoufale vysílala na všech dostupných frekvencích nouzový signál. Všichni přestali okamžitě hrát a napjatě čekali, co se bude dít. Vzápětí jejich monitory vyplnila vyděšená tvář Artyho, mladíka, jehož loď před chvílí málem do Ordella narazila.

Arty zoufale blábolil: "Zkoušel jsem to, Ordelle - tedy, vůbec za to nemůžu - nechtěl jsem ji - oni ji určitě zachrání - není to moje vina, že..."

Všem začínalo být pomalu jasné, co se vlastně přihodilo. Arty honil Eury a podařilo se mu ji dosáhnout, což taky bylo smyslem hry. Připojil svou loď k její, aby vstoupil k ní na palubu a byl za své vítězství podle pravidel odměněn. Ale Eury teď už byla vdaná a to pro ni hodně znamenalo, stejně jako pro Ordella, který se nedaleko zoufale pokoušel vyhnout svým pronásledovatelkám. Vypadalo to, jako kdyby se domluvili, že všem ukážou, jak se jejich sňatkem změnila situace, že by kvůli nim měla být pravidla hry změněna.

Když se Arty nenechal přesvědčit jejími argumenty, Eury se začala bránit, aby si zachovala čest. Poranila se přitom na noze, protože malá pilotní kabina nebyla zařízena na jakékoliv rvačky. To ho ovšem neodradilo a dál paličatě vyžadoval svou odměnu. Později se alespoň nechal přesvědčit k tomu, aby ze své lodi přinesl lékárničku, protože mu Eury tvrdila, že ta její se někam ztratila. Vyžádal si však slib, že až se s ní vrátí, tak konečně dostane to, co mu podle pravidel hry náleží.

Když se ale vrátil do své lodi, Eury se odpojila a uletěla mu pryč. Začal ji tedy znovu pronásledovat. Podařilo se mu ji zahnat do koutku bezpečného pásma, které bylo chráněno před útokem berserků automatickými bojovými satelity. Aby Artymu unikla, překročila vysokou rychlostí hranice bezpečné zóny. Právě tato vysoká rychlost se jí stala osudnou, protože se značně prodloužil poloměr zatáčení, který ji tak vynesl téměř patnáct tisíc kilometrů za strážnou hranici pásma.

Návrat se jí však už nepodařil. Když se její malý člun přiblížil k okraji temného mračna Taynarus, vrhl se na ni berserk, který se v něm ukrýval.

Ordell tento příběh samozřejmě nevyslechl v takové uspořádané a přehledné podobě, ale to, co slyšel mu stačilo. Jeho tvář nejprve zkameněla, ale vzápětí ho posedl záchvat šílenství. Arty se mu neustále snažil podlézavě omlouvat, ale Ordell mu už nevěnoval pozornost. Místo toho otočil svou malou loď a nejvyšší rychlostí vyrazil do míst, kde zmizela jeho milovaná žena. Proletěl chráněnou zónou a pásmem satelitů, které se ho ani nepokoušely zastavit, protože byly nastaveny na ochranu zóny před vetřelci a nikoliv na zadržování šílenců uvnitř bezpečného pásma. Rychle se přiblížil Taynarusu a bez váhání vletěl do mračen kosmického prachu, kterým byl převážně tvořen. Podařilo se mu najít téměř čistý koridor, který vedl do jeho středu, odkud se od vzniku Hellu ještě žádný člověk nevrátil. Na této klikaté a nebezpečné trase museli letět pomalu berserkři i lidé.

O několik hodin později obklopile jeho modul automatizované mobilní hlídky berserkra, které dobře ovládaly lidský jazyk. Vyzvaly ho, aby okamžitě zastavil a vzdal se jim. Neposlechl je. Pouze poněkud zpomalil, pustil ovladače člunu, uchopil svůj hudební nástroj a začal berserkovi zpívat. Vzápětí se Ordellova loď začala úzkým koridorem motat bez kontroly a odírala se o jeho okraje, tvořené mraky plynu, drobným prachem a meteority.

Ještě předtím, než se z malé lodi mohl stát nepoužitelný vrak, vydal berserk rozkaz svým hlídkám, které poslaly na palubu Ordellova člunu skupinu robotů.

V databankách Hellu byly uloženy záznamy o nejrůznějších formách lidského šílenství i mnohem extrémnějšího chování, než s jakým se právě setkal. Jeho stroje prohledaly Ordella i jeho loď, žádné zbraně však nenalezly. Odvedly ho na palubu Hellu jako zajatce a předaly ho vnitřním strážím. Dovolily mu však, aby si s sebou vzal svůj zvláštní hudební nástroj.

Hell, masa obrněného kovu o průměru několika kilometrů, ho přijal i s člunem svým hlavním portem. Ordell vystoupil z lodi a s překvapením zjistil, že může docela dobře dýchat. Prostředí na Hellu bylo většinou příjemné a bylo speciálně

přízpůsobené lidským zajatcům. Všichni byli sice předem odsouzeni k smrti, ale stroj je potřeboval pro své brutální výzkumy v tom nejlepším fyzickém a psychickém stavu.

Přístroje berserkra, které přímo kontrolovaly běžné operace, byly též většinou organického původu. Byly tvořeny uměle vypěstovanými lidskými mozky a částečně též upravenými mozky vězňů. Představovaly největší berserkrové úspěchy při výzkumech a pokusech na poli kybernetiky.

Po několika krocích do nitra Hellu byl Ordell zastaven jedním z těchto kybernetických monster. Jeho tělo bylo tvořeno směsí stříbrného kovu a živého masa a na svém vrcholku neslo tři průhledné koule, ve kterých byly uloženy tři lidské mozky. Vznášely se ve živivocích roztocích a byly mezi sebou propojeny pavučinou drátků tenčích než vlas.

"Proč jsi sem přišel?" otázalo se. Jeho hlas vycházel z membrány umístěné uprostřed trupu.

Teprve teď začal Ordell vymýšlet nějaký plán. V hlavě se mu vynořila vzpomínka na lidské laboratoře, ve kterých se používá při umělém rozvoji mozku hudba. Uvědomil si, že právě ta jeho se k tomuto účelu výborně hodí.

Zazpíval tedy té trojhlavé kreatuře prostými slovy, že jenom hledá svou mladou ženu, která se sem nešťastnou náhodou dostala, že ji chce najít a strávit s ní zbytek života. Zpíval v jednom z prastarých lidských jazyků, který se k této písni nejvíce hodil. Svou písni prosil vládce tohoto panství teroru, tohoto království ticha a dosud nezrozených příšer, aby se vzdal života jeho milované Eury. Když mi to odepře, zpíval, nemohu se vrátit do světa živých a budu zde muset zůstat s ní.

Hudba, která pro elektronické mozky berserkra neznamena nic víc, než řadu matematických dat, měla na kybernetické strážce hypnotizující vliv. Trojhlavé monstrum ho přistrčilo ke svým kolegům, kteří též pocítili dosud nepoznaný dotyk krásy. Melodie v nich vyvolávala hluboko pohřbené a zablokované lidství, které získávalo převahu nad naprogramovanou chladnou logikou.

Kráčel pevně a odhodlaně do hlubin Hellu a oni mu vtom nedokázali zabránit. Jeho hudba do nich pronikala stovkami cest, rozechvívala skleněné nádrže s mozky a předávala jemné vibrace do jejich nitra. Mozky, které dosud dokázaly jen do vyčerpání provádět tisíce neužitečných výpočtů, mozky, které teď byly přiváděny k šílenství obrovským množstvím impulzů ze sond audiosnímačů, jeho hudbu slyšely, cítily, vnímaly všemi kanály, každý svým vlastním způsobem. A každý na ni reagoval jinak.

Tisíce výpočtů, které až dosud prováděly s minimální pravděpodobností chyb, se náhle staly nespolehlivými, byly přerušeny nebo zcela vymazány. Jejich nadřizení, též kyborgové, selhali a ustoupili od svého naprogramovaného poslání. Rozhodli, že prosící vězeň musí být okamžitě osvobozen.

Hlavní, kompletně elektronický a chladně uvažující počítač berserkra, zcela imunní proti této podivné poruše, která rozpoutala zkázu v jeho kosmické laboratoři, konečně zanechal strategického plánování a začal zkoumat příčiny neposlušnosti svých kybernetických podřízených. Celou svou silou se pokusil získat kontrolu nad tím, co se dělo v samotném srdci Hellu. Jeho první pokus však vyzněl naprázdno. Dal svým zpola živým kreaturám příliš velkou samostatnost. Věřil té nestabilní protoplazmě víc, než si zasloužila.

Ordell teď stál před dvěma propojenými, kdysi zřejmě lidskými, mozky, které pod přímými rozkazy hlavního počítače řídily Hell. Byly ovšem, stejně jako ostatní, očarovány Ordellovou hudbou a bránily se zoufalým pokusům berserkra získat opět vládu nad situací v laboratoři. Uzavřely se před berserkrem do elektromagnetického pole jako do pevnosti a zadržovaly své teritorium náhle nabytí nezávislosti.

"Odved' si ji tedy," řekl Ordellovi hlas tohoto nejvyššího rebelanta. "Ale ani na okamžik nepřestávej s hraním, alespoň dokud nebudete ve své lodi a mimo dosah berserkra."

Ordell tedy pokračoval ve zpěvu. Teď už ale vyjadřoval svou radost a štěstí nad tím, že znovu získá svou lásku.

Se sykotem se za jeho zády otevřely posuvné dveře a když se obrátil spatřil, že jimi prochází Eury. Kulhala sice na zraněnou nohu, kterou dosud neměla ošetřenou, ale jinak byla na první pohled vpořádku. Berserkr jí dosud nestihl ublížit.

"Nepřestávej hrát!" vyštěkl hlas nejvyššího kyborga. "Jděte!"

Eury při pohledu na svého novomanžela zasténala a napřáhla k němu ruce, on ale jen pohnul hlavou k východu a naznačil jí, že ho má následovat. Jeho píseň začala znít triumfálními tóny. Vracel se úzkou chodbou, kterou sem přišel.

Kráčel teď směrem, kterým dosud žádný jiný živý člověk nešel. Koridor byl tak úzký, že Eury byla nucena jít za ním. Musel se vyvarovat i pouhého otočení hlavy a plně se soustředit na svou hudbu, aby omámil každého kybernetického strážce, který se před ním objevil. Dosud se mu to dařilo a všechny dveře se před nimi otvíraly bez problémů. Kráčel bez zastávky kupředu a za sebou slyšel kulhání a vzlykání své ztracené a opět nalezené ženy.

"Ordelle? Ordelle, miláčku, jsi to opravdu ty? Nemohu tomu uvěřit."

Před nimi se objevilo poslední nebezpečí, trojhlavý hlídač vrat vedoucích na přistávací rampu. Zvedl se, aby jim podle základního zabudovaného příkazu zablokoval cestu k útěku. Ordell mu zpíval o svobodě života v lidském těle a o loukách vlínící se zelené trávy pod slunečními paprsky. Dveřník, jako všichni před ním, též ustoupil stranou, aby je nechal projít.

"Miláčku? Otoč se a podívej se na mě, řekni mi, že to není jen nějaká mizerná hra, kterou si se mnou hrají. Miláčku, jestli mě máš rád, tak se otoč."

Otočil se a poprvé od sebevražedného vstupu na palubu Hellu ji uviděl zblízka. Byla tak krásná, že pro Ordella se zastavil čas, píseň mu zamrzla na rtech a prsty opustily klávesy nástroje. Okamžik ticha, který zavládl, osvobodil berserkrové posluhovače ze zajetí tajemného kouzla jeho hudby. Přesně tohle berserkr potřeboval k tomu, aby opět plně obnovil svou kontrolu nad Hellem. Trojhlavý kyborg uchopil Eury, odtrhl ji od jejího manžela a začal ji odvlékat zpět do nitra stroje tak rychle, že její poslední zoufalý výkřik se k jeho uším téměř nedonesl. "Sbohem... lásko..." Vykřikl a rozběhl se za ní. Narazil však jen do zavíracích se dveří. Dlouho za nimi stál, křičel a prosil ještě o jednu šanci. Začal znovu zpívat, bylo však už pozdě. Berserkr opět získal plnou vládu nad situací a jeho zpěv přestal mít vliv.

Kybernetičtí strážci mu už nenaslouchali, ale též ho nijak neobtěžovali. Nechali mu dokonce otevřenou únikovou cestu. Téměř sedm dní tam čekal, bez jídla a spánku, chvíli u vstupních dveří, chvíli ve svém člunu, a váhal, jestli má odletět. Nakonec se ve své lodi zhroutil. Potom autopilot, kterého zřejmě podvědomě zapnul, vyvedl jeho loď z Hellu a nasměroval ji zpět ke svobodě. Obrana berserkra, stejně jako před tím obranné satelity lidí, na jeho odlet nereagovala. Možná ho považovala za jednu z vlastních průzkumných lodí. Z Hellu totiž dosud nedokázal uniknout žádný vězeň.

Jeho manažeři ho po návratu na Zitz přivítali, jako kdyby vstal z mrtvých. Za několik dnů měl totiž mít koncert, již dávno naplánovaný a beznadějně vyprodaný. Kdyby se vrátil jen o den později, museli by začít vracet peníze.

Ordell se choval zcela pasivně, nepokoušel se ani odporovat lékařům, do jejichž péče ho svěřili. Hned jak mu to hlas dovoloval, začal opět zpívat a zpíval, dokud ho neuspali. Bylo mu zcela jedno, kde zpívá.

Koncert byl připravován jako výběr jeho nejpopulárnějších skladeb, což v praxi znamenalo, že koncertní hala přetékala desetitisíci dospívajícími dívkami, které byly v extázi už před jeho zahájením. Všechny též věděly o ztrátě jeho manželky a jeho příšerných zkušenostech z berserkra.

Při prvních skladbách bylo publikum relativně potichu, takže byl slyšet jen Ordellův kouzelný hlas. Potom se však z tisícíhlavého davu pod ním ozval dívčí výkřik: "Už jsi zase náš!" Všechny jeho sňatek, svým způsobem, neschvalovaly a toto byla reakce na jeho brzké odvolání.

Netečně a lhostejně na ně pohlédl, usmál se nacvičeným způsobem, a začal zpívat o tom, jak je všechny nenávidí, jak jimi opovrhne a vidí v nich jen bezdnou zlobu a závist. Jak by je všechny poslal zemřít na palubu Hellu, jen aby mohl ještě jednou pohlédnout na tvář své milované ženy. Že by v Hellu všechny vypadaly lépe, protože berserkr by jejich odporná těla zaživa stáhl z kůže a jejich mozky použil pro své kyborgy.

Na okamžik se emoce v koncertní hale střetly a výsledkem bylo nezvyklé ticho. Ordellův ponurý hlas zněl jasně a bez sebemenšího zachvění. Potom však bylo ticho prolomeno bouří hlasů a jeho zpěv zcela zanikl. Síly nenávisti a chťice, zlosti a požadavků se na něj snesly ze všech stran. Uváděči, kteří na jeho koncertech vždy tvořili živou barikádu, oddělující ho od davu, byli v jediném okamžiku smeteni stranou tisícíhlavým davem zuřících dívek.

Davové šílenství bylo okamžitě ukončeno policií, která bez váhání použila uklidňující plyn. Jeden z uváděčů však už byl mrtev a ostatní byli těžce zranění.

Ordell sám byl na pokraji smrti. Lékaři přijeli právě včas, aby mu vůbec zachránili život, který ještě doutnal v jeho geniálním mozku, těžce poškozeném a díky zlomené páteři odděleném od zbytku těla.

Druhý den povolal ošetřující lékař k Ordellu Callisonovi nejlepšího kybernetického psychologa na Zitzu. Pokoušeli se zachránit to, co z Ordella zůstalo. Nedařilo se jim však s ním komunikovat. Potřebovali mu sdělit, že dělají vše co mohou, ale že se jim už asi nepodaří obnovit jeho původní tělo.

Ercul spolu s dalším psychologem ponořili sondy do Ordellova mozku, aby mu mohli předat tuto základní informaci. Pak napojili centrum řeči na zařízení, které dokázalo syntetizovat hlas, jenž byl k nerozeznání od Ordellova. A potom, podle jeho prvního přání, připojili motorické centrum k přístroji, který dokázal podle povelů z mozku ovládat jeho Hrací skříňku.

Potom začalo to, co zbylo z Ordella Callisona, zpívat. Teď už nebyl omezen potřebou odpočívat. Zpíval svá přání lidem kolem sebe, sděloval jim, co chtěl udělat a oni naslouchali. Dokud zpíval, nikdo nebyl na pochybách.

Vzali ho na kosmodrom. Spolu s podpůrným systémem ho naložili do jeho malého modulu. Podle jeho přesných instrukcí naprogramovali autopilota a odeslali ho do vesmíru.

Ercul hned poznal Ordella a Eury, zapojené ve společném experimentálním boxu. Na první pohled poznal svou vlastní práci, kterou na Ordellovi odvedl, dokonce ještě před tím, než mu to potvrdil i elektroencefalogram.

V každém mozku ještě zůstávalo trochu života. Avšak i kdyby Ordell ještě dokázal zpívat, určitě by už neuměl složit novou píseň.

"Je to jen dvaapůl bodu nad normální úroveň," odříkal jeho asistent rutinně bez ohledu na to, o čí bolesti právě rozhoduje. "Zdá se, že ani jeden z nich není poškozen, alespoň to tak na první pohled vypadá."

Těžkou rukou zvedl Ercul rázítka a otiskl ho na povrch boxu. Potvrzuji, že tento kontejner neobsahuje lidský život.

Asistent na něj překvapeně pohlédl, zmaten jeho rychlým verdiktem. "Řekl bych, že zde jsou nějaké vzájemné styky, mezi oběma subjekty." Mluvil téměř radostným, obchodním tónem. Už tuto práci dělal dostatečně dlouho na to, aby si na ni zvykl a aby se z něj stal cynik.

Ale Ercul si zvyknout nedokázal.

Hledání pravdy může člověku trvat po celý život. A proto buďte velebeni vy, kteří se této činnosti věnujete z celého svého srdce...

Co se přihodilo mezi templáři

Výsledek nekonečné a vyčerpávající, dlouholeté práce i celá jeho budoucnost teď závisely na tomto okamžiku.

Sabel odsunul křeslo a roztržitě se postavil. Modrý řádový šat, který mu často sloužil též jako laboratorní plášť, se na jeho vysoké postavě zavlhl v nesčetných záhybech. Rukama se opřel o okraje ovládacího panelu, který svým tvarem spíše připomínal kazatelnu středověkých kostelů. Stál tam se zakloněnou hlavou a zavřenýma očima. Jeho lesklé, černé vlasy volně splývaly po vysokém, bledém čele.

Byl sám, alespoň co se týče dalších lidských bytostí. Velká kamenná kobka, ve které se nacházel, byla nezvykle tichá. Všechna ta dlouhá léta práce... I když se během posledních dnů psychicky připravoval na tento rozhodující moment,

stále ještě nebyl rozhodnut jak začít. Měl by nejprve spustit sérii bezpečnostních testů a zkušebních otázek, nebo má hned přikročit k tomu, co ho zajímá nejvíc?

Váhavost teď nemůže potřebovat - spěchá. Ale opatrnost, jako obvykle, při jeho těžkém vnitřním boji opět zvítězila. Napjatý očekáváním se Sabel postavil před pracovní stůl, na kterém ležela spousta přístrojů a zařízení, navzájem propojených složitou sítí kabelů, a rozhodně promluvil. "Jsi to, co lidé nazývají berserkr. Potvrď nebo zamítni." "Potvrzuji." Hlas, který se ozval, byl známý, protože Sabel zapojil audiovýstupy elektronického mozku stroje na syntetizátor řeči svého laboratorního počítače. I přes tento důvěrně známý hlas však musel být velmi opatrný. Volit vhodně otázky a správně analyzovat odpovědi.

Takže konečně úspěch! "Pochopil jsi," vyslovoval Sabel zřetelně, "že jsem tě opravil? Byl jsi ve stavu úplné destrukce."

"Destrukce," opakoval veselý hlas z pracovního stolu jako ozvěna.

"Ano. Takže si uvědomuješ, že už nemáš sílu k ničení života. Teď můžeš jen odpovídat na otázky, které..."

"Ničení Života..."

"Ano, nepřerušuj mě." Pravicí si setřel pot z čela. Spatřil, jak se jeho nervózně ruka chvěje, zatímco druhá křečovitě svírá okraj stolu. "Teď," řekl a zarazil se, pokoušeje si vzpomenout, na co se vlastně chtěl zeptat.

Do ticha, které na okamžik zavládlo, se ozval hlas: "V tobě je Život."

"Ano, je." Sabel se opět ovládnul. "Lidský život." Jeho tmavé oči se upřeně podívaly na druhý konec laboratoře, kde ležela, omotána pavučinou kabelů, hlavní část ovládnutého nepřítele. Nemělo to ani zdaleka lidský tvar. Všechno, co tu měl, byl jen nepatrný fragment berserkra. Byl tvořen několika propojenými boxy, mezi nimi pak ležel tank s chemickou látkou, která tvořila složitou biomechanickou strukturu. Celý tento komplex byl připojen k několika dalším přístrojům a úločkám na pracovním stole.

Opět promluvil známý hlas, tentokrát však vyslovoval nepřátelská slova: "Život musí být zničen."

Tohle Sabela nepřekvapilo. Byla to jen ozvěna základního, pevně naprogramovaného příkazu. To, že se berserkr vyjádřil tak zpřímá ho jen utvrdilo v tom, že se mu nebude pokoušet lhát.

Zdálo se, že má situaci pevně v rukou. Neustále kontroloval všechny přístroje a dosud nikde neviděl známky nebezpečí... Věděl, že kdyby svému zajatci poskytl sebemenší šanci, pokusil by se realizovat svůj základní program. Proto ho pochopitelně oddělil od všeho, co by mu mohlo posloužit jako zbraň. Nebyl si ale zcela jistý funkcí a účelem všech součástí berserkra, které přinesl do laboratoře a zapojil. A laboratoř byla sama o sobě plná potenciálních zbraní. Mimo jiné se zde nacházely různé generátory elektromagnetického pole, které by při dostatečné intenzitě bez problémů dokázalo člověka zabít. Leželo zde též mnoho předmětů, které by se mohly při úzkém nasměrování silového paprsku stát projektily. Aby předešel nepříjemným překvapením tohoto druhu, izoloval všechny komponenty berserkra prstencem silového pole. A pro jistotu stejným polem obklopil též sebe a své stanoviště. Obě pole byla téměř neviditelná, pouze po starobylých kamenných stěnách jeho laboratoře se občas mihly záblesky, způsobené odrazem světla od částic prachu, které vířily po okrajích obou ochranných kruhů.

Zdálo se, že troška berserkra by ve svém současném stavu nedokázala získat kontrolu nad žádnou účinnou zbraní.

Sabel však přesto nepolevil na ostražitosti. Velmi dobře totiž věděl, že si zahrává s ohněm.

Znovu se odmlčel a kontroloval přístrojový panel před sebou.

Zdálo se, že všechno je v pořádku. Rozhodl se tedy pokračovat s výsledkem: "Potřebuji od tebe informace. Nejsou to informace vojenského charakteru, takže všechny zábrany proti lidským otázkám, které do tebe byly instalovány, můžeš pominout." V duchu ale nedoufal, že berserkr jeho příkaz poslechne. Neměl však tímto pokusem co ztratit.

Odpověď stroje se opozdila více, než čekal. Začal doufat, že jeho pokus byl přece jenom úspěšný. Potom ale bylo jeho nadšení poněkud ochlazen.

"Mohu vyměnit informace určité třídy za Životy, které bych mohl zničit."

Pravděpodobnost takového návrhu si Sabel uvědomil už dříve. Ve vedlejší místnosti měl pro tento účel připraveno několik klecí s laboratorními krysami.

"Jsem kosmofyzik," řekl. "Snažím se alespoň trochu blíže poznat Radiant. Záznamy z předešlých pozorování nejsou kompletní a já bych rád vyplnil všechny mezery ve svých informacích. Vůbec nic například nevíme o periodě, kdy berserkrové před několika stoletími okupovali tuto stanici. To období skončilo velkou bitvou, ve které jsi byl ty několiknásobně poškozen. Domnívám se tedy, že tvá paměť obsahuje některá pozorování, která by se mi mohla hodit. Nemusí to zrovna být odborné pozorování Radiantu. Pomoci mi můžou jakékoliv scény, které jsi tenkrát pod paprsky Radiantu zaznamenal. Rozumíš mi?"

"Jaké Životy mi nabídneš ke zničení výměnou za tyto informace?"

"Mohu ti jich nabídnout několik." Ještě jednou Sabel pohlédl na řadu přístrojů, které berserkr kontrolovaly. Jeho záznamové zařízení bylo v plném provozu a všemi vstupními kanály hltalo data z elektronického mozku jeho nebezpečného protivníka.

"Nechej mě zničit jeden z nich hned teď," žádal lidsky znějící hlas.

"Za chvíli. Chci, abys mi nejprve odpověděl na jednu otázku."

"Nejsem zkonstruován k tomu, abych ti odpovídal na jakékoliv otázky. Nechej mě zničit Život."

Sabel tedy prošel úzkým průchodem ve svých obranných polích a vstoupil do vedlejší místnosti. Za několik sekund byl zpět. "Vidíš, co přináším?"

"Ano. Ale to znamená, že mi ke zničení nenabízíš lidský Život."

"To je naprosto vyloučeno."

"Potom je zcela nemožné, abych ti dával jakékoliv informace."

Beze spěchu se obrátil a odnesl klec zpět do vedlejší místnosti. Očekával, že se s berserkrem na této úrovni obchodu

nedohodne. Byl to však teprve první ze série jeho dlouho připravovaných pokusů. Spoléhal totiž především na záznamová zařízení, která se utěšeně plnila daty nejrůznějšího druhu. Stroj nepochybně věděl, že jsou na něj napojeny sondy a snímače, a že je pod neustálou kontrolou. Evidentně s tím ale nedokázal nic dělat. Dokud mu Sabel dodával energii, jeho mozek byl funkční. A dokud byl funkční, musel se snažit vymýšlet nejrůznější způsoby zabíjení. Sabel se vrátil zpět na své místo u stolu a pohlédl na monitor laboratorního počítače. Konečně se na něm objevila věta SHROMÁŽDĚN DOSTATEK DAT PRO ZAHÁJENÍ ANALÝZY. Spokojeně si oddechl a hned vypnul zdroj, který udržoval mozek berserkra v aktivitě. Později, pokud to bude nezbytné, může tu zatracenou věc zase zapnout a pokusit se s ní domluvit. Jeho ochranná pole teď zmizela a on se konečně mohl zase svobodně pohybovat po celé laboratoři. Už to nutně potřeboval, neboť ho začínala z dlouhého stání u pracovního stolu bolet záda.

Protože byl pečlivý, odpojil ještě hlavní přívodní kabel k berserkrovi. Z vraždícího stroje teď byla jen hromádka bezmocného šrotu a mrtvých polovodičů. Vůbec to nepřipomínalo stroj, který v lidech dokázal vzbudit hrůzu už při vyslovení pouhého jména. Ani při nejpodrobnějším zkoumání komponent však Sabel nenarazil na nic, co by alespoň vzdáleně připomínalo paměťové moduly. Ale při opětovném poskládání a oživení se z mrtvého materiálu zase stával smrtelně nebezpečný nepřítel, stejně chytrý a plný nenávisti k životu jako předtím, disponující spoustou informací. Byl celý tvořen hmotou s dokonalou, univerzální pamětí v každé své části. Byl vzorem.

"Neexistoval způsob, jak přinutit něco takového ke spolupráci nebo k vydání informací. Sabelův laboratorní počítač používal Van Holtovy algoritmy, nejnovější objev aplikované matematiky. Přesto však nedokázal zcela dekodovat přístupy do skryté paměti stroje, chráněné několikanásobným způsobem před násilným průnikem zvenčí. Nezvládl by to asi ani ten největší počítač, jaký mělo lidstvo v současnosti k dispozici. Neznámí Tvůrci odvedli dobrou práci. Ale určitě byly i jiné metody, než jen čistě matematické, kterými se dala hesla obejít. Musel přece existovat způsob, jak zablokovat smrtelný příkaz berserkra tak, aby přitom zůstalo vše ostatní v provozu. I Tvůrci se určitě občas potřebovali přiblížit ke svým výtvorům, alespoň v laboratořích při jejich testování. Určitě to nebude nic jednoduchého, ale musí to existovat. Právě tento úkol teď Sabel zadal svému počítači, aby na základě údajů získaných při měření berserkra objevil způsob blokace jeho základního příkazu.

Když počítač začal pracovat, rozhlédl se Sabel po své laboratoři. Nečekal sice v blízké budoucnosti žádnou návštěvu, ale bylo by hloupé, kdyby právě teď něco selhalo. Strážci by experiment se životaschopným berserkrem považovali za nesporný projev aktivity goodlife. Tak totiž sami berserkrové nazývali lidi, kteří jim dobrovolně sloužili. Všechny ostatní, proti kterým bojovali nazývali naopak badlife. Goodlife - pomoc berserkřům, byla podle templářského řádu, stejně jako podle zákonů na mnoha jiných planetách, trestána smrtí.

Zahlédl jen několik inkriminujících předmětů, na kterých byl na první pohled vidět jejich původ a účel. Chvilí přemýšlel a potom provedl několik dalších změn v zapojeních a naaranžoval vše tak, že by teď v laboratoři nikdo přítomnost kusu berserkra nepoznal. Některé jeho komponenty schoval do skříní a naopak vyndal předměty, které s jeho současnými pokusy vůbec nesouvisely. Ano, teď už byl zcela spokojen. Stejně se domníval, že většina Strážců nemá ani potuchy, jak to uvnitř berserkra vypadá.

Sabel se při odchodu ještě přesvědčil, že východ vedoucí z laboratoře a ústící do hlavního koridoru je zamčen, stejně jako dveře do sousedních místností, které obýval. Slabě si povzdechl a začal stoupat po starém kamenném schodišti vzhůru pod prosklenou střechu.

Nahore se chvíli nečinně koupal v paprscích Radiantu. Byl to zářivý bod visící několik kilometrů nad jeho hlavou. Inverzní gravitace způsobovala, že se nacházel přímo uprostřed stanice. Mezi ním a vnitřním povrchem Pevnosti bylo jen několik kilometrů vzduchoprázdna. Byl to bod jasnější než jakákoliv hvězda, ale zároveň matnější než to nejslabší slunce. Pohled do něj vůbec nebolel. Kolem Sabela byl les nejrůznějších senzorů, které však měly jedno společné - byly napojeny na přístroje a na počítač v jeho laboratoři. A všechny snímače společně vytrvale monitorovaly věčné poledne za prosklenou střechou. Mechanicky se mezi nimi začal pohybovat a navyklým způsobem je všechny překontroloval. Výjimečně však tentokrát nemyslel na Radiant a všechny jeho zvláštnosti, ale soustředil své myšlenky na úspěch práce v laboratoři. Přesto však ještě jednou pozvedl oči vzhůru.

Byl obklopen vlastní oblohou, oddělenou od vnějšího vesmíru bělavým vnitřním povrchem Pevnosti. Sabel si dokázal vybavit velké množství spektrálních analýz jeho světla. Jeho barva, vnímaná lidskýma očima a mozkem, však byla zvláštní a dosud kolem ní existovalo mnoho sporů. Sabel sám nedokázal říci, jaká vlastně je.

Na vnitřním nebi, které bylo tvořeno bělavým kamenem povrchu stanice, viděl Sabel mnoho dalších prosklených pozorovaten, podobných jeho vlastní. V některých určitě stáli jiní lidé a dívali se vzhůru, nebo na něj. Napříč prázdňným prostorem, nad konkávním povrchem, letěla skupina opravárenských robotů. Bylo to však příliš daleko a proto neviděl, co se chystají dělat. Něco podivného se však dělo hned vedle něj, pod obrovským skleněným příklonem nad hlavním ceremoniálním náměstím. Shromáždil se zde dav tisíců lidí, což bylo, při malé populaci žijící v Pevnosti, velmi nezvyklé. Všichni se shromažďovali do kruhu, jako nějaké obrovské buňky seskupující se kolem biologického magnetu.

Sabel na tuto zvláštnost chvíli zíral. Potom sáhl po malém dalekohledu, aby to prozkoumal zblízka. Náhle si však uvědomil pravděpodobný důvod shromáždění - dnes byl přece Den Heleny a toto byla určitě jeho oslava. Úmyslně si zvolil pro svůj rozhodující experiment právě tento den, protože věděl, že hlavní počítač Pevnosti bude zbaven mnoha rutinních operací a celá jeho kapacita mu bude v případě potřeby k dispozici.

Napadlo ho, že by se raději měl zúčastnit alespoň jednoho dne náboženských ceremonií. Ale toto shromáždění na hlavním náměstí žádnou takovou oslavu nepřipomínalo a nemohl si taky vzpomenout, že by v minulých letech, od doby kdy do Pevnosti přišel, na nějaké ceremonii viděl tak velký dav lidí.

Přestože mu výhled poněkud zkreslovaly obě skleněné střechy, viděl svým dalekohledem, že všichni jsou shromážděni kolem bronzové sochy Heleny. Před sochou stál, obklopen davem, muž s rukama vztyčenýma nad hlavou, jako by

shromáždění oslovoval. Úhel pohledu byl špatný, proto mu Sabel neviděl do obličeje, ale modrofialový šat nosil jediný člověk. Byl to Velmistr, který při zdánlivě nekonečné okružní cestě po svých planetách navštívil konečně i Pevnost. Sabel by si na to ani nevzpomenul, i když si měl uvědomit, že se taková návštěva dala očekávat každým dnem. Poslední dobou však byl více než kdy jindy zaujat jen svou prací. Tato návštěva pro něj měla nějaký skrytý význam a proto bude muset rychle zjistit co nejvíce. Každý významnější host v Pevnosti totiž chtěl vidět v rámci své inspekce též Sabelovu laboratoř.

Důkladně za sebou zamkl a prošel krátkou chodbou, spojující jeho laboratoř s pěší zónou. Přesvědčoval se, že není důvod k panice. Strážci by mu určitě zavolali a oznámili by mu tak významnou návštěvu dlouho před jejím přiletem. Bylo to součástí jejich práce, měli dohlížet na to, aby takové události proběhly hladce a měli chránit Velmistra po dobu jeho přítomnosti v Pevnosti. Proto by určitě Sabela oficiálně předem upozornili. Ale přesto to přišlo v tom nejnevhodnějším okamžiku...

Když kráčet pěší zónou směrem k ceremonálnímu náměstí všiml si, že je zavřeno mnohem více obchodů, než bylo v tento svátek obvyklé. Ostatní, jak se zdálo, byly obsluhovány, jen automaty. Ostrůvky zeleně, které občas zónu křížovaly, byly též opuštěnější než kdy jindy. A základní škola vedená templáři byla evidentně zavřená. Několik mladíků v modrých pruhovaných overalech právě vyrazilo z jednoho parčíku a proběhlo přímo před Sabelem směrem ke hřišti. Jejich křik ho vylekal a vytrhl ze zamyšlení.

Když se postavíte na jeden okraj obrovského ceremonálního náměstí a podíváte se na druhý konec, všimnete si zaoblenosti skleněné střechy a stejně tak zaoblené podlahy. Zvláště teď, když dav lidí už zmizel. Když Sabel došel do středu náměstí, poslední muži z velmistrova doprovodu právě procházeli východem na vzdáleném konci obrovské plochy.

Sabel se nejistě zastavil na nejspodnějším mramorovém stupni hlavní svatyně Heleny. Její bronzová socha dominovala celému náměstí. Helena-Vzor, Helena zrozená pod paprsky Radiantu, Helena Dardanová. Socha byla velmi působivá, zobrazovala neskutečně krásnou mladou ženu, oblečenou do dardaniánského oděvu připomínajícího tógu s čelenkou v krátkých vlnitých vlasech. Dlouhodobí obyvatelé pevnosti ji ale ignorovali, protože si na její krásu už zvykli. Ale teď se někdo před sochou zastavil a zíral na ni v němém úžasu.

Sabel se otočil k přichozímu. Byla to mladá brunetka s nezvykle štíhlou postavou, oblečená v provokativním civilním oděvu.

Náhle s překvapením zjistil, že ho nohy nesou přímo k ní.

"Slečno, omluvíte mou zvědavost?"

Dívka na něj pohlédla. Rychle přešla očima jeho modrý šat, postavu a obličej. "Nemusíte se vůbec omlouvat." Její hlas zněl jako hudba. "Co si přejete?"

Sabel se na okamžik zarazil. Tahle dívka byla prostě rozkošná. Její způsoby ho uchvátily, snoubila se v nich plachost s touhou vyhovět.

Mávl rukou směrem ke vzdálenému konci náměstí. "Všiml jsem si, že je tu dnes náš vážený Velmistr. Nevíte náhodou, jak dlouho se hodlá v Pevnosti zdržet?"

"Slyšela jsem někoho jak říká, že zde zůstane asi deset standardních dnů. Myslím, že to byla jedna z těch žen ve fialové lemovaných tógách." Potřásla hnědými prstýnky vlasů a zamračila se nad vlastní neznalostí.

"Aha, to byla asi jedna z jeptišek. Zdá se, že jste zde taky jen na návštěvě?"

"Jsem spíše nově příchozí. Tak mě napadá, to je vlastně docela dobrý způsob, jak zjistit místní informace. Stačí jen někomu ze starousedlíků říct 'Já jsem tady nová'."

Sabel se usmál. Teď zapomeň na velmistra.

"Já jsem starousedlík, takže se na neznalost událostí v Pevnosti vymlouvat nemohu, ale stejně nevím, co se tu vlastně dnes děje. Dovolte, abych se představil: Georgius Sabel, Doktor kosmografie."

"Greta Thamarová." Její tvář byla krásná, mladá a jemná. Byla rovnocenným doplňkem k poskrovnu oblečenému tělu.

Stále z ní vyzařovala ochota. "Dr. Sabele, nevadilo by, kdybych vám položila osobní otázku?"

"Ptejte se na cokoli."

"Znamená ten váš modrý oděv, že jste jeden z mnichů?"

"Patřím k Řádu Heleny. Slovo mnich není zrovna výstižné."

"Ale Řád Heleny je přece odnoží Templářského řádu, nebo ne?"

"Ano. Ačkoliv náš Řád je zaměřen spíše na duchovno a studium než na boj."

"A templáři sami jsou odnoží křesťanství."

"Nebo spíše byli." Sabel obdařil dívku souhlasným úsměvem. "Víte toho mnohem víc než většina nováčků. Kdysi dávno templáři skutečně aktivně bojovali."

Její zájem však stále neochaboval. Jako kdyby se domluvili, oba se současně otočili a pomalu kráčeli zpět směrem, kterým Sabel přišel.

Greta řekla: "Nevím o tom nic. Myslím o těch pradávných templářích. Sice jsem něco před odjezdem sem studovala, ale prosím pokračujte. A můžeme si klidně tykat."

"Dobrá, mohu se tě, Greto, zeptat na povolání?"

"Jsem tanečnice. Ale neprovozuji žádné velké umění. Teď mám angažmá v Contrat Rouge. Ale... Prosím pokračuj."

V templáři spravované Pevnosti byly barové tanečnice hluboko na dně sociálního žebříčku. Kdyby ho tak někdo viděl mluvit s tanečnicí na náměstí... Ne, ve skutečnosti se neměl čeho bát. Možná by ho jen čekala nepatrná degradace v církevním postavení.

Ta by ovšem byla na druhé straně vyvážená mnohem větší osobní svobodou. Tohle vše proběhlo Sabelovi

automaticky hlavou, zatímco na jeho tváři zářil přitažlivý úsměv. Doufal, že si jeho vnitřních úvah nevšimla.

Pokračoval v chůzi a pokrčil rameny. "Myslím, že se toho o našem Řádu nedá mnoho říct. Studujeme a vyučujeme. A oficiálně vedeme tuto stanici. Někteří z nás, říká se jim Strážci, stále ještě nosí zbraně a dokážou bojovat. Jsou místní policií a mimo to studují berserkry. Stále taky řídí obranná stanoviště na vnějším povrchu Pevnosti, ačkoliv jsme tu už několik desetiletí neměli žádný poplach. V této části Galaxie už není mnoho berserkřů." Trpce se usmál. "A já se domnívám, že už není ani mnoho templářů, a to ani v těch oblastech Galaxie, kde rozhodně není takový klid."

Stále ještě kráčeli směrem k Sabelově laboratoři a k jeho obytným místnostem.

"Prosím, řekni mi ještě něco." Dívka se k němu otočila, stále ještě se zájmem v očích. "Prosím, moc mě to všechno zajímá."

"Dobrá. My, kteří sloužíme Řádu Heleny, už nepreferujeme chudobu, nebo trvalý celibát. Jsme zde, abychom oslavovali Krásu, stejně jako Ctnost, a obě je považujeme za aspekt Práva. Naše velká patronka samozřejmě stojí jako Vzor oběma."

"Helena - Vzor... A to ona založila před staletími váš Řád? Nebo je snad..."

"Neboje snad též jen legendou, za jakou ji mnoho lidí považuje? Ne. Myslím, že existují evidentní důkazy její historické reality. V každém případě, cíle Řádu jsou zcela jasné."

"Musíš být velmi zaneprázdněn. Doufám, že se nezlobíš, když tě svými hloupými otázkami okrádám o čas."

"Těžko si lze představit někoho, komu by se tak snadno odpouštělo. Ale když už jsme zde, nechtěla by sis prohlédnout mou laboratoř?"

"Opravdu bych mohla?"

"Už jsi viděla Radiant. Ale když se na něj podíváš přes mé přístroje, uvidíš něco úplně jiného..."

Jak Sabel očekával, Greta funkci laboratoře a jejímu vybavení příliš nerozuměla. Udělalo to na ni ale hluboký dojem.

"Vidím, že tu máš soukromý kosmický člun. Létáš s ním k Radiantu?"

Této otázce se musel zasmát. "Ne, myslím že bych tam ani nedoletěl. Nejvýše bych se k němu mohl přiblížit, asi tak na jeden kilometr. Nejvýkonnější kosmická loď by možná tuto vzdálenost ještě zkrátila na polovinu. Ale větší přiblížení je nemyslitelné. Jak vidíš, vnitřní patra Pevnosti jsou vybudována ve vzdálenosti čtyřech kilometrů od Radiantu, protože v této vzdálenosti je optimální gravitace. Čím více se k Radiantu přibližujeme, tím více stoupají odpudivé gravitační síly. Ne, používám svůj člun ke zkoumání vnějších polí. K výzkumu vnějšího povrchu stanice, který se otevírá do vesmíru. Tam totiž nevede žádná veřejná doprava."

"Je to snad nějaký tvůj koníček?"

"Ne, má to přímou souvislost s mou prací. Hledám staré záznamy dardanianů a snažím se objevit výsledky jejich pozorování Radiantu... A tady bydlím."

Kvalifikovaným pohledem Greta přeletěla jeho malou, ale pěknou rezidenci. "Sám, jak vidím."

"Většinou ano... Má práce mě plně zaměstnává. Teď, Greto, když jsem ti ukázal svou práci, byl bych rád, kdybys totéž udělala ty pro mě."

"Chceš, abych ti zatančila?" Její chování se úplně změnilo. "No, myslím, že místa na tanec by tu bylo dost... Pokud máš nějakou vhodnou hudbu."

"To se snadno zařídí." Natáhl ruku a stisknul jeden ze spínačů na ovládacím panelu. Se znepokojením si všiml, že se mu chvějí prsty.

Lehkým tónem mu Greta řekla: "Nemám tu ale žádný taneční úbor, jen šaty co mám na sobě."

"Jsou krásné - ale máš přece ještě jedny."

"Prosím?!" Protože byla chytrá a některé věci jí rychle docházely, snažila se potlačit úsměv.

"Ano, má drahá, myslím úbor, který nám všem dala matka příroda, a který všichni nosíme pod běžným oděvem. Pokud by výběr opravdu záležel jenom na mě... Víš přece, který z nich se mi víc líbí..."

O několik hodin později, když dívka odešla, vrátil se zpět ke své práci, tentokrát již oblečen to tradičního, bílého laboratorního pláště. Stiskem klávesy přikázal svému počítači, aby zobrazil výsledky několikahodinové práce a s napětím pohlédl na obrazovku.

ZÁKLADNÍ PŘEPROGRAMOVÁNÍ ZKOUMANÉHO SUBJEKTU LZE PROVÁDĚT TÍMTO ZPŮSOBEM: VYTVOŘÍ SE BLOKUJÍCÍ SMĚS CESIA TRIPHENYL METHYLU. MUSÍ BÝT POUŽIT IZOTOP CESIA 137 S 99 % ČISTOTOU. VÁLEC MUSÍ MÍT NÁSLEDUJÍCÍ ROZMĚRY: DÉLKA 5.844 CM, PRŮMĚR 2.346 CM. KOMPONENTY ZAŘÍZENÍ MUSÍ BÝT PŘESKUPENY A VÁLEC MUSÍ BÝT ZAPOJEN NA SONDU ČÍSLO 11 A SONDU ČÍSLO 12A VE VÝSTUPNÍ ČÁSTI OBRANNÉHO SEKTORU ZKOUMANÉHO SUBJEKTU. APLIKACE PRIMÁRNÍHO PROGRAMU POTOM BUDE ZABLOKOVÁNA POD DOBU POLOČASU ROZPADU IZOTOPU CESIA 137...

Následovalo ještě mnoho detailů na téma jak pacifikovat zkoumaný objekt, zakázal však počítači všechno zobrazovat nebo ukládat do paměti cokoliv ve spojitosti se slovem berserkř. Sabel ani neměl čas přečíst si všechny detaily. Zuřivě hledal délku poločasu rozpadu cesia 137. Ukázalo se, že je to třicet let! Třicet standardních let!

Dokázal to. Zvítězil. Se sevřenými pěsti dal průchod silnému pocitu uspokojení, který zněl téměř jako tichý výkřik... Jeho instinktivní opatrnost byla asi dobře načasovaná, protože vzápětí se ozval zvonek u hlavních dveří. Sabel nervózně vymazal obrazovku počítače. Že by se Greta vrátila? Pokud ano, nebylo to proto, že by si něco zapomněla - kromě svého oděvu s sebou nic neměla.

Ale místo dívčího obličej se na monitoru intercomu objevila tvář zářící falešnou dobromyslností. Byl to zástupce velitele Strážců, Gunavarman. Kdyby Sabel nevěděl o návštěvě Velmistra v Pevnosti, měl by asi velmi nepříjemné pocity. Protože však věděl, jak se věci mají, byl na takového hosta připraven. Naposledy přeletěl pohledem laboratoř a

pak sebejistě pozval nevítaného návštěvníka dovnitř.

"Strážce. Nebývám takovou návštěvou poctěn příliš často."

"Doktore Sabele." Černě oděný návštěvník zdvořile vrátil poklonu. "Návštěva u vás je pro mne jen potěšením, pokud ovšem najdu chvíli volna. Kdyby tak byla moje práce alespoň zpoloviny tak zajímavá, jako ta vaše. Jistě víte, že náš vážený Velmistř je nyní v Pevnosti..."

Rozhovor o nezbytnosti přípravy inspekce pokračoval přesně podle Sabelova očekávání. Gunavarman přitom neustále chodil sem a tam po laboratoři a slídilivě ji očima procešoval. Jeho myšlení pracovalo na poněkud jiné úrovni než Sabelovo nebo Gretino. S milým úsměvem na rtech se znenadání zeptal, na čem že to vlastně Sabel pracuje? Co by mohl demonstrovat vzácnému návštěvníkovi, aby to bylo bezpečné a zároveň dramatické?

Naštěstí si Sabel včas rozmyslel odpovědi na tyto otázky, které se daly očekávat. Navrhl tedy několik věcí, které by mohly na Velmistra zapůsobit. "Do kdy to musím připravit?"

"Pravděpodobně tak do dvou dnů, nebo možná i do pěti. Včas Vás upozorníme na přesný termín návštěvy." Odmítl však přes Sabelovo naléhání sdělit, jak dlouho v předstihu to bude.

Pravě nebezpečí Velmistřovy návštěvy spočívalo především v tom, že značně omezi jeho akceschopnost. Zdá se, že bude nutná okamžitá výzkumná cesta na vnější povrch, aby včas odstranil jakékoliv inkriminující materiály ze své laboratoře. Byl si totiž jistý, že bezpečnostní složky Strážců se před příchodem Velmistra vrhnou na jeho laboratoř a obrátí ji vzhůru nohama. Na každé planetě totiž existoval někdo, kdo neměl Velmistra rád a on si toho byl dobře vědom. Po chvilce přemýšlení se Sabel postavil před klávesnici počítače a naklepal přímou objednávku pro hlavní dílny Pevnosti. Žádal v ní o zaslání přesně specifikovaného válečku izotopu cesia. Věděl, jak celý systém funguje a proto odeslal svůj požadavek způsobem, který vylučoval zásah člověka. Automat v dílnách mu obratem odpověděl, že jeho objednávka bude vyřízena do několika hodin.

Čím více o tom přemýšlel, tím důležitější a nezbytnější se mu cesta k vnějšímu povrchu zdála. Proto během čekání na dodávku cesia nakládal svůj malý kosmický člun komponenty berserkra, které ležely po dobu přítomnosti nezvané návštěvy ukryty mezi nářadím v kontejnerech. Toto plavidlo bylo postaveno na jeho zvláštní objednávku. Bylo nezvykle malé, takže se s ním mohl pohybovat hluboko v jeskyních, chodbách a ruinách pradávného, bitvou s berserkry zničeného, dardanianského kamenného labyrintu u vnějšího povrchu Pevnosti.

Balíček s válečkem cesia byl do laboratoře dopraven starým pneumatickým systémem, který se stále ještě používal pro dopravu předmětů malých rozměrů z dílen na místo určení. První pohled na cesium Sabela vyděsil. Při pokojové teplotě byl váleček pevný a vyzařoval krvavě rudé světlo. Byl obalen tenkým skleněným filmem, který ho chránil před kontaminací vnějším prostředím a zároveň chránil lidský personál před radioaktivitou. Zasunul ho do kapsy na vnějším povrchu svého skafandru a byl připraven odstartovat.

Zamkl za sebou dveře laboratoře a posadil se do otevřené kabiny svého člunu. Přechodová komora ve skleněné střeše se otevřela a loď vyrazila kupředu, zanechávající za sebou malý obláček mlhy. Vzduch a vodní pára byly většinou nasáty zpět do recyklačního systému. Tichý motor jeho malé lodi namáhavě překonával zakřivení prostoru, způsobené extrémní gravitační silou Radiantu. Vystoupil do patřičné letové hladiny a ručně pilotoval svou loď nad skleněnými střechami apartmánů, náměstí a kanceláří. Díky konkávnímu povrchu vnitřního pláště stanice se po krátkém vzdálení začaly střechy Pevnosti jeho přímočarému letu opět přibližovat. Přímě před ním ležel, jasně osvětlen, široký vstup do dopravního koridoru, který vedl k vnějšímu povrchu stanice.

Pod rychle letícím Sabelovým člunem se nyní mihaly strakaté skleněné střechy zábavní čtvrti. Ta žila zábavou, sexem a prodejem drog. Někde tady by měl být též Contrat Rouge, pomyslel si. Rád by věděl, jestli si Greta uvědomila, jak hluboko ji zde sráží její povolání. Vždyť barové tanečnice jsou jen nepatrný stupínek nad prostitutkami. Možná to ale ví. Nebo to brzy zjistí, asi se však o to nebude příliš starat. Brzy se stejně bude muset přestěhovat na jiný svět, kde mají odlišný vztah k morálce.

Sabel vlastně ani neměl přesnou představu o tom, jakým způsobem žijí umělci. Měl by se asi zajít někdy podívat na její představení. Určitě by měl. Kdyby ho ale někdo v Contrat Rouge spatřil, mohlo by to poškodit jeho postavení.

Široká tlama šachty pohltila jeho člun. Před ním a za ním se pohybovalo, elektronicky řízeno, několik dalších lodí.

Řetězce světél se táhly do hlubiny pod ním a vyznačovaly cestu. Tunel byl přímý. Stanice téměř nerotovala, takže nebyly nutné žádné korekce letové dráhy a šachtou se dalo cestovat vysokou rychlostí. Sabel zde neletěl poprvé a v ovládání své lodi už byl mistr. Proto ho nepřekvapil okamžik, kdy musel opět uchopit řízení svého člunu. Gravitační síla Radiantu ho svou odpudivou energií neustále zrychlovala. Během chvilky proletěl dvoukilometrovým kamenným pláštěm a podpurnou konstrukcí, která tvořila vnější stranu Pevnosti. Stěny obrovské šachty se teď kolem něj pohybovaly stále rychleji a rychleji. Pouze místy byly přerušovány titánskými bloky, které byly připraveny k okamžitému zablokování průletu v případě útoku.

Tady je ještě stále Dardania, pomyslel si, jako ostatně pokaždé, když se dostal k tomuto místu. Dardaniáné - potomci pozenšťanů, kteří tuto pevnost postavili a poklidně v ní žili až do příchodu berserků do tohoto sektoru Galaxie, se na ní nepřehlédnutelně podepsali svým úctyhodným stavebním výkonem a účelem, který byl mnohdy nepochopitelný. Pevnost jako taková však příliš neposloužila. Uchránila však alespoň Radiant a jeho tajemství. Jejich technici museli bůhví odkud přemísťovat obrovské masy kamene a kloví, kolik je to stálo času a energie. Možná, že tuto stavbu si přála královna Helena a oni se jí jen snažili vyhovět.

Pevnost byla tvořena šestistý kilometrů krychlovými kamene a oceli a obklopovala centrální kavernu, ve které se vznášel Radiant. Pokud by se společně počítali stálí a dočasní obyvatelé, dalo by se říct, že v Pevnosti žije asi sto tisíc lidí. Všechny její obchody, parky, obydli, laboratoře a sklady se soustřeďovaly pouze na malé části vnitřního povrchu, kde byla téměř normální gravitace a světlo Radiantu bylo jasné. Na vnějším povrchu byla umístěna hustá síť senzorů, které kontrolovaly okolní prostor a dodávaly informace automatickému obrannému systému. Všude zde byly znát

stopy lidských zásahů. Zbytek šestiset kilometrů krychlových objemu stanice nyní tvořilo jednu velkou poušť, protkanou trhlinami a chodbami, které byly posety stovkami dosud neprozkoumaných dardanianských hrobek plných tajemství a mnoha dalších artefaktů, které už dlouhá desetiletí ležely netknuty. Byly téměř zapomenuty, s výjimkou lidí, kteří se zabývali zkoumáním minulosti, jako například Sabel.

Na kontrolním panelu jeho lodi se rozblíkl varovný signál. Blížil se konec transportní šachty, doširoka se otvírající, takže zahlédl část vesmíru posetou tisíci hvězd. Pokud by pokračoval ve svém současném kurzu, brzy by se dostal do oblasti kontrolované automatickým obranným systémem.

Když se jeho člun vynořil z ústí tunelu, rozhlédl se Sabel kolem sebe. Pod nohama měl záplavu zářících hvězd a nad hlavou se mu vznášelo obrovské těleso Pevnosti. Otočil před sebou lodě a letěl těsně nad obrněným vnějším pláštěm stanice. Povrch gigantické zbrzděné koule se nyní pomalu sunul nad jeho hlavou. Zdálo se, jako kdyby sama Pevnost začala rotovat. Pod zaobleným břichem jeho člunu se zvolna pohybovaly hvězdy. Po obou okrajích temného letového koridoru se občas zableskly staré, ale odsud fungující automatické obranné komplexy. Tupé věže raketových sil, kostnaté prsty vrhačů hmoty, paprskomety, kopule s monitory, senzory a generátory obranného pole, to vše zde tvořilo životně důležitý systém obrany před berserkry. Všechna zařízení byla stále periodicky testována, ale kdykoliv zde Sabel letěl, všechno se zdálo dokonale mrtvé. Válka odtud odešla už před dávnými lety.

Další dopravní prostředky, které ho v letovém koridoru občas mýjely, teď najednou všechny zmizely. Cesta, kterou Sabel sledoval, se náhle rozvětvila. Přidržel se své obvyklé trasy a odbočil doleva. I kdyby ho dnes někdo sledoval, nevšimne si žádné odchylky od jeho obvyklé činnosti. Zatím ho však případní pozorovatelé nezajímali. Později se ale bude muset přesvědčit, zda je zde zcela sám.

Začal se blížit k cíli své cesty. Před ním se otevřel další tunel do nitra Pevnosti. Záře Radiantu pronikala přímou šachtou až k povrchu stanice a osvětlovala trosky dávno zavřeného kosmodromu. Stará konstrukce v tomto světle z hlubin doutnala skrytým žářem jako květ půlnočního kaktusu před tím, než navěky zmizí mezi hvězdami.

Ještě před dosažením tohoto významného orientačního bodu Sabel znovu ostře zabočil a rozsvítil hledací reflektory. Pomalu vletěl do obrovské trhliny v kovovém a kamenném plášti stanice. Tento otvor byl jedním z pozůstatků dávné války z dob dardanianů a v současnosti byl trochu opraven pavučinou křehce vyhlížejících kovových traverz. Sabel opatrně řídil svou loď středem prostoru, který vymezovaly jednotlivé překážky. Hvězdy za zády se mu už dávno ztratily z dohledu. Cesta ho teď zavedla do temného, poškozeného koridoru, ve kterém se zřejmě od Heleniny smrti nic nezměnilo.

Byl plný zatáček. Část z nich byla umělá, záměrně vytvořená, avšak většina jich evidentně vznikla jako důsledek války s berserkry. Náhle, jako by dostal nějaký impuls, zastavil Sabel loď a jeho člun se teď nehybně vznášel na místě. V dávné minulosti zde vedla chodba, ve které se dalo normálně dýchat. Její monumentální šířka a délka napovídala, že zřejmě byla určena pro masová shromáždění. Většinu stěn zaplňovaly dardanianské obrazy a ozdobné reliéfy. Sabel je viděl už mnohokrát na svých předchozích výpravách. Tentokrát však vystoupil z otevřené kabiny svého člunu a pokud mu to skafandr dovoloval, kráčel podél stěny, nadlehčován nízkou gravitací, a předstíral, že si je prohlíží. Toto bylo ideální místo na to, aby se přesvědčil, že ho nikdo nesleduje, i když k takové domněnce vlastně neměl žádný logický důvod. Ale jeho podvědomý strach byl tak velký, že se rozhodl raději se o tom přesvědčit.

A jako často předtím, když zde stál potichu v temnotě, která byla narušena jen přítomností jeho malé lodi, i tentokrát v něm sílil pocit, že Helena je někde blízko. Dříve to Sabel považoval za svaté znamení, teď však... Ale stále to na něj působilo povzbuzujícím dojmem.

V hlubokém zamyšlení čekal a naslouchal. Helena samozřejmě nebyla tím jediným, co zde bylo přítomno. Během posledních let objevili průzkumníci v tomto sektoru Pevnosti na třech nebo čtyřech opuštěných místech (mohlo jich být samozřejmě více, ale Sabel slyšel jen o těchto) velké množství trosk berserků. Pokaždé, když se Sabel o takových objevech od Strážců dozvěděl, ihned je žádal o povolení prozkoumat nalezený materiál, nebo alespoň o informace o údajích, které Strážci získali. Jeho žádosti však vždy narážely na neproniknutelnou bariéru byrokracie. Postupně pochopil, že se snaží zcela zbytečně. Oni mu o berserkrech nikdy nic neřeknou. Strážci své relativní úspěchy žárlivě střežili. Nedělali teď prakticky nic jiného než výzkum. Jejich původní poslání, ochrana lidí a Pevnosti před útokem, je prakticky vůbec nezaměstnávala. Proto mohly být objevené vraky berserků podrobeny nekonečně dlouhým hodinám zkoumání a analýzy. Společně sdílené tajemství tak ještě více zdůrazňovalo jejich výjimečné postavení, o které se nehodlali s nikým dělit.

Když se ale Sabel začal zajímat o berserkry jako o zdroj možných údajů o Radiantu, našel si způsob, jak je nezávisle zkoumat. Jeho studium bylo zpočátku nepřímé a zaměřovalo se na knihy. Vždy se z nich dalo na toto téma získat víc údajů, než si cenzoři uvědomovali a opravdoví mniši dokázali vyčíst.

Postupně též přestal důvěřovat schopnosti Strážců získávat z trosk nepřátel užitečné informace. I kdyby se nakonec rozhodli předat mu všechny své získané vědomosti, neobsahovaly by asi nic mimořádného, a to především díky jejich výzkumné metodě kladiva a šroubováku. Samozřejmě, že mu ani nesdělili, jakých metod vlastně skutečně používají, ale dokázal si to velice živě představit, neboť Strážce dobře znal.

V bezpečí přilby svého skafandru si teď šeptal: "Pokud chci ze svého počítače získat užitečná data, taky ho nerozebírám na kousky. Raději s ním komunikuji."

Stále ho obklopovala jen studená a tichá temnota. Vyšplhal se tedy zpět do kabiny svého průzkumného modulu a pokračoval v letu. Brzy dospěl k místu, kde byl velký koridor prolomen a širokou puklinou, která vznikla v důsledku dávného výbuchu, se otevíral do všech stran. Opatrně manévrující do ní zabočil. Teď musí letět opravdu pomalu, i když zde není poprvé a cestu dobře zná. Po několika stech metrech klíkování mezi troskami se ve světle jeho reflektorů objevil tábor, ze kterého vždy vycházel na průzkum okolí. Vypadal jako polokoule pokrytá pavučinou, podobající se vzdáleně stanu, jehož stěny teď byly svěšeny, ale daly se kdykoliv nafouknout vzduchem. Přímě proti němu, ve

zhroucené stěně chodby, upravil při jedné z minulých cest malou přistávací rampu pro svoji loď. Nesla již na sobě stopy jeho předchozích přistání. Zastavil nad ní a zvolna klesal. Po dotyku s rampou pak vypnul motor. Tentokrát se ani nechystal nafukovat své nouzové útočiště. Nebude tu tak dlouho, aby ho vůbec využil. Místo toho začal hned vykládat svoji loď a balil vše potřebné do nosiče, který svým tvarem připomínal pradávné batohy. Myšlenka, že by ho někdo sledoval, se teď zdála tak nepravděpodobnou, že se jí už ani nezabýval. Když měl vše připraveno postavil se, zavěsil si nosič na záda a vydal se jednou z puklin, které se paprskovitě rozbíhaly z místa, kde postavil svůj stan.

Po několika metrech se ještě jednou zastavil a zaposlouchal se do okolního mrtvého ticha. Nebylo to kvůli někomu, kdo by ho snad mohl sledovat, ale kvůli případné aktivitě před ním. Možná se to nějakým způsobem osvobodilo... Ne, to nebylo možné. Většinu jeho elektronického mozku měl teď na svých zádech. Ne, kolem něj ležely jen tiché pozůstatky předchozích staletí a smrtelný chlad. Ten se přes jeho skafandr nemohl dostat. Avšak absolutní ticho...

Berserkr ležel přesně tak, jak ho před mnoha dny opustil. Byl částečně pohřben v těle stanice, chycen jako nějaký obrovský mechanický hmyz zalitý jantarem. Obrovská kovová ramena a rozdrčená hlava vyčnívaly nad nánosy staleté strusky. Výkonné vrhače musely roztavit skálu kolem rozbitého berserkra v dobách, kdy Pevnost před více než sto lety osidlovali templáři.

Když zde Sabel přišel poprvé tak hned pochopil, že berserkrův mozek by stále ještě mohl fungovat. Uvědomil si též, že funkční bude i obranný systém, který znemožňoval takové studium mozku zajatého stroje, jaké se právě chystal provádět. Sebral veškerou odvalu a začal pracovat na elektronickém mozku, který částečně vyhrzl z roztržitého pancíře, prorazil stěnu koridoru a vyčníval z ní jako obří lovecká trofej. Když se nad tím dnes zamyslel, byl překvapen do jak riskantního podniku se tenkrát vlastně pustil. Přesto ale dál pokračoval ve své práci. Pokud zde byly nějaké destruktory, nebyly aktivovány. Teď už se mu zdálo, že vyhrál.

Výndal z kapsy skafandru váleček cesia a vložil ho do boxu. Mechanika uvnitř zbavila cesium ochranného obalu a připravila ho pro zapojení. Rekonstrukce mozku berserkra šla rychle a bez problémů. Celý proces netrval déle než několik minut. Vedle zapojení boxu s cesiem to znamenalo obnovit propojení několika subsystémů a mobilního zdroje energie, který si s sebou přinesl. Sabel ho sejmul z opasku a připojil. Měl by berserkrovi zabezpečit takový přívod energie, který by vystačil jen pro mozek a komunikační kanál.

Hned po zapojení baterie začal jeden z vyčnívajících pahýlů končetin vibrovat a bzučet. Očividně se snažil pohnout. Sabel, veden podvědomým strachem, rychle ustoupil. Až jeho logický, chladně uvažující mozek mu zdůvodnil, že nemá důvod k obavám, protože zdroj energie berserkrovi nestačí na jakýkoliv pohyb. Jeho nepřítel mu nebyl schopen ublížit. Znovu k němu přistoupil a zapojil konektor komunikátoru do zdířky, kterou pro tento účel instaloval. Když do něj promluvil, pokračoval vlastně v dialogu započatém v laboratoři.

"Teď mi musíš odpovědět na každou otázku, kterou ti položím." Jestli však bude stroj odpovídat pravdivě, to prozatím odhadnout nemohl.

Tentokrát se berserkr ozval svým vlastním hlasem, chraptivým a cize znějícím: "Teď odpovím na jakékoliv otázku."

Úleva se snoubila s triumfem. Sabel se tiše zasmál. Tón, jakým to stroj řekl, naznačoval, že je o tom skálopevně přesvědčen. Zněl stejně přesvědčivě jako předtím v laboratoři, kdy mu na otázky odpovídat odmítl.

Balancující v téměř neznatelné gravitaci se ho Sabel zeptal: "Kdy jsi byl poškozen a jak dlouho jsi zde uvězněn?" "Mé timery byly mimo provoz."

To znělo logicky. "Před tím, než jsi byl poškozen jsi možná ukládal do paměti záznamy o pozorování Radianu. Víš o čem mluvím, zmínil jsem se o tom již v laboratoři. Dokázal bych získat užitečné informace z jakéhokoliv náhodného videozáznamu, který byl natočen ve světle Radianu v době tvé aktivní činnosti."

"Vzpomínám si na to," Když berserkr mluvil, Sabelovy uši zaznamenaly slabé skřípání. Tento zvuk se nesl z přetavené skály pod jeho nohama a mírně ji rozechvíval.

"Co to děláš?" zeptal se ostře. Bůhví jakými zbraněmi byl tento stroj vybaven a jakou měly potenciální sílu a energetické nároky.

Berserkr vzápětí s podlézavou zdvořilostí odpověděl: "Snažím se opravit svůj vnitřní zdroj energie."

"Okamžitě s touto činností přestaň! Zdroj, který jsem ti připojil, je dostačující."

"Rozkaz potvrzen." A slabé chvění hned ustalo.

Sabel po chvilce tápání konečně odpojil od opasku další přístroj a zasunul jeho konektor do další zdířky. Kdyby se jen tolik nepotil. "Teď jsem na tebe připojil záznamník. Nahraješ mi tam všechny záznamy, které by mi mohly být při studiu Radianu užitečné. Nesmíš ze své paměti vymazat žádná data. Možná je budu později potřebovat."

"Rozkaz potvrzen." Bylo to řečeno stejným chraptivým tónem, jako dosud všechny věty.

Sabel zapnul přístroj a čekal. Zdálo se mu, že to trvá nekonečně dlouho, než začal záznamník signalizovat, že všechna data jsou uložena.

O několik hodin později, po návratu do laboratoře, Sabel seděl a vztekle zíral do kamenné zdi. Jeho pohled byl sklopen k zemi, směrem, ve kterém ležel jeho neviditelný nepřítel, jako by se jeho zlost mohla probít kilometry skály a kovu. Záznamník byl plný bezcenného pískotu a šumu. Plný nesmyslů. Nebylo tam absolutně nic použitelného. Jeho vlastní počítač se stále snažil nahrávku dekodovat, ale zdálo se, že berserkrovi se jeho podvod podařil... Možná, že to ani žádný trik nebyl. Mohlo se stát, že záznamník byl prostě nekompatibilní s výstupní jednotkou elektronického mozku stroje...

Uvědomil si, že berserkrovi vstupní požadavky záznamníku sdělil. Ovšem nerozkázal mu, aby se jich bezpodmínečně držel. A nemohl si taky vzpomenout, že by berserkr jejich přijetí potvrdil.

To byla velká chyba, zvláště při styku s tak nebezpečným strojem...

Z komunikátoru zazněl melodický tón. O chvíli později se na jeho monitoru objevila tvář Strážce Gunavarmana a laboratoři se rozlehl jeho hlas.

"Doktore Sabele, budete schopni během tří hodin připravit vaši laboratoř na návštěvu Velmistra?"

"A - a - ano, budu. Je to pro mě velká čest," dodal po krátkém zamyšlení.

"Výborně. Několik minut před návštěvou Velmistra můžete očekávat příchod skupiny Strážců."

Hned po přerušení spojení se Sabel rozhlédl po své laboratoři. Byl téměř připraven na jakoukoliv návštěvu. K předvedení bylo připraveno několik nevinných experimentů. Téměř vše, co by se mohlo nějakým způsobem stát inkriminujícím, bylo již z laboratoře odstraněno. S výjimkou... Jeho pohled sklouzl k počítači. Natáhl ruku a vyndal z něj malou záznamníkovou kazetu. Chvilku zaváhal. Šance, že by se někdo z návštěvníků zajímal zrovna o ni nebo ji dokonce chtěl přímo přehrát, byla téměř nulová. Ještě menší byla pravděpodobnost, že by poznali, odkud záznam pochází. V koutku duše si však Sabel neschopností Strážců zase tak jist nebyl. A nebyl důvod, proč by jim měl dávat sebemenší šanci. Muselo přece existovat mnoho veřejně přístupných míst, kde by se dal tak malý předmět bez problémů schovat. Je třeba ho někde ukrýt tak, aby si ho nikdo nevšiml a aby si ho po ukončení návštěvy mohl opět v klidu vyzvednout... Na druhé straně Pevnosti, poblíž kosmodromu, byla přece veřejná automatická úschovna s bezpečnostními boxy.

Dosažení kteréhokoliv místa v Pevnosti, které bylo napojeno na veřejný dopravní systém, bylo otázkou několika minut. Musel přestoupit z pohyblivého chodníku do rychlozdviže, vedoucí z malého náměstí před vstupem do zábavní čtvrti. Když náměstí přecházel, padl jeho zrak na rudě zářící nápis Contrat Rouge.

Za zády opět pocítil přítomnost svých neviditelných pronásledovatelů. Aby je setřásl, minul vchod do rychlozdviže, jako by nebyl jeho cílem. Tentokrát na sobě neměl svůj modrý řádový šat a zdálo se, že si ho těch několik lidí, krácejících zábavní čtvrtí, ani nevšimlo.

Reklamní panel před vstupem do Contrat Rouge Sabela zářivým písmem informoval, že nejbližší taneční představení následuje za několik hodin. Pokud by zde skutečně šel s cílem shlédnout představení, musel by to vědět předem. Sabel se opatrně rozhlédl a přemýšlel co dál. V okolí nebylo mnoho lidí. Bylo jich ale stále dost na to, aby byl některý z nich jeho stínem.

Vzápětí si ho všiml vrátný. Sabel k němu tedy přistoupil, odkašlal si a zeptal se: "Hledám Gretu Thamarovou. Nevíte, kde bych ji našel?"

Vysoký muž se na něj podezřívavě podíval. "Děvčata tu ještě nejsou."

"Myslím, že bydlí někde poblíž?"

"Zkuste se zeptat na informacích."

Muž byl možná překvapen, že Sabel vzal jeho vtip vážně a skutečně odešel k nejbližšímu informačnímu terminálu.

Automatický informační systém mu k jeho velkému překvapení bez váhání vytiskl Gretinu adresu. Představil si ji v neustálém obležení mužů, kteří viděli její taneční show, bojující alespoň o minimum soukromí. Potom však spatřil vedle jména a příjmení v závorce též její umělecké jméno. Ti, kteří žádali informace a znali ji jen z pódia, asi obdrželi pouze termín dalšího vystoupení. A vrátný? Ten nepochybně na takové otázky odpovídal několikrát denně, určitě pokaždé stejným způsobem. Asi se ani nenamáhal pamatovat si jejich jména.

Jak Sabel předpokládal, její byt byl nedaleko. Zvenku vyhlížel velmi skromně. Když promluvil do dveřního interkomu, odpověděl mu cizí dívčí hlas. Pocítil náhlý příval podráždění, že spolu nebudou osamotě.

O chvíli později se dveře otevřely. Vyhlédla z nich rozkošná dívčí tvář v barvě ebenu, orámovaná neskutečně světlými vlasy. Její postava byla štíhlá a prozrazovala, že je též tanečnicí. "Jsem Gretina spolubydlící. Někam odešla, ale měla by se během několika minut vrátit." Dívka Sabelovi věnovala téměř pobavený pohled. "Já sama též odcházím, ale jestli chcete, můžete jít dovnitř a počkat na ni."

"Já... ano, děkuji vám." Ať už se stane cokoliv, nebude se zde moci dlouho zdržet. Musí si ještě ponechat čas na to, aby se mohl někde zbavit inkriminující kazety se záznamem kódovaných informací berserkra a vrátit se zpět do laboratoře. Ale určitě si mohl dovolit počkat zde alespoň několik minut.

Pozoroval černou tanečnici, dokud se mu neztratila z očí. Jednou možná... Stál u okna, odkud mohl pozorovat většinu přilehlého náměstí. Stále nikde nespatoval známky toho, že by ho někdo sledoval. Přesto se ale tohoto nepříjemného pocitu nemohl zbavit. Odvrátil se od okna a přešel k jednoduchému stolu. Pokud bude muset odejít, než se Greta vrátí, neměl by jí alespoň napsat vzkaz? A co by jí vlastně chtěl říct?

Na opasku mu zapípal mobilní komunikátor. Když ho zvedl před obličej spatřil, že se na něj z miniaturní obrazovky opět dívá Gunavarman.

"Doktore Sabele, čekal jsem, že teď budete v laboratoři. Prosím vás, vraťte se co nejdříve. Velmistrova návštěva byla posunuta. Měl by přijít už za dvě hodiny. Kde jste teď?"

"Já... hm..." Co mohl Gunavarman vidět na své obrazovce? "Jsem v zábavní čtvrti."

Stálý výraz dobré nálady na Strážcově tváři nyní prodělal nepatrnou změnu. Možná, že v něm teď bylo též něco z mírného pobavení. "Návrat by vám tedy neměl trvat příliš dlouho. Prosím, pospěšte si. Mám vám poslat doprovod?"

"Ne, to není nutné, hned jdu." Takže na něj budou čekat v laboratoři. Ale bylo možné, že je potká hned za dveřmi Gretina bytu. Když Sabel pověsil komunikátor zpět na opasek, rozhlédl se kolem sebe a rychle uvažoval. Tam. Na jedné stěně, téměř u podlahy, byla malá plastická mřížka ventilátoru, široká jako jeho dlaň. Tento typ se běžně používal uvnitř celé stanice. Sabel poklekl. Plastická mřížka pod jeho silnými prsty brzy povolila. Otřel kazetu, aby ji zbavil otisků svých prstů, a zasunul ji do temného otvoru.

Velmistrova návštěva v laboratoři proběhla bez problémů. Trvala však mnohem déle, než Sabel očekával. Byl ale za

výsledky své práce pochválen, alespoň za věci, kterým velký vůdce rozuměl. Druhý den, zrovna když se chystal konečně zavolat Gretě, se při náhodném setkání se svým kolegou dozvěděl, že byla zatčena nějaká mladá žena ze zábavní čtvrti.

Byla zadržena, protože vlastnila zakázanou nahrávku od nepřítele. Bylo to první takové zatčení po mnoha letech a i když dosud nebylo vydáno oficiální prohlášení, celou Pevností se nesly zvěsti o té události, a to hned v několika verzích. Říkalo se, že zatčená byla podezřelá z kontaktů s berserkem. Byl to tentýž druh obvinění, jaký by mohl být vznesen též proti Sabelovi, pokud by vyšly najevo jeho tajné výzkumy. Byl to jeden nejvážnějších druhů aktivity goodlife, napomáhání nepříteli, o něco závažnější než přímé organizování konspirativních klubů nebo projevování otevřené podpory nepříteli bez osobního kontaktu s ním.

V minulosti se Sabel, kdykoliv slyšel o objevení komponent berserkra, vždy ihned spojil se zástupcem velitele Strážců a žádal ho o povolení k prozkoumání nálezu. Ani tentokrát tomu nebylo jinak.

"Ano, doktore," řekl Gunavarman z minimonitoru přenosného komunikátoru. "Zakázané zařízení jsme zabavili. Proč se ptáte?"

"Myslím, že jsem vám svůj zájem vysvětlil již několikrát předtím. Pokud existuje nějaká naděje, že toto... zařízení... snad může obsahovat informace důležité pro moji práci, rád bych vás požádal o umožnění..."

"Snad. Mohu vás ušetřit problémů. Tentokrát je tímto zařízením jenom záznamová kazeta běžného typu. Byla objevena minulou noc při běžné prohlídce ubytoven nově přichozích obyvatel stanice v zábavní čtvrti. Informace na kazetě jsou však bohužel rafinovaným způsobem zakódovány a dosud jsme je nerozluštili. Ale nepochybně nějak souvisí s kosmografií. To jenom pro vaši informaci."

"Samozřejmě. Ale, promiňte ještě, jestli jste dosud nerozluštili ten kód, jak můžete vědět, že ta kazeta spadá do kategorie zakázaných předmětů?"

"Existují jisté náznaky, především ve způsobu kódování. Naši experti určili, že informace na ni byly uloženy z databanky berserkra. Jedna ze dvou mladých žen, které byt obývaly, spáchala po zatčení sebevraždu, ještě předtím, než mohla být vyslechnuta. Jak se zdá, je to typický projev goodlife. Další podezřelá vytrvale odmítá jakákoliv obvinění. Požádali jsme o soudní povolení k EP, extrakci paměti, a to bude chvíli trvat."

"Extrakce paměti... Nevěděl jsem, že ji ještě stále můžete používat."

"Ale ano. I když dnes to je už formální, legální procedura. Musí to být provedeno za přítomnosti oficiálních svědků. A pokud jsou prokázány první příznaky nevinu, výslech musí být ihned ukončen. Ale myslím, že v tomto případě nebudeme mít žádné potíže."

Sabel si soukromě objednal výtisky všech soudních dokumentů, které byly shromážděny v průběhu předcházejících dvacetičtyř hodin. Bylo to tam: Greta Thamarová, žádosti o povolení extrakce paměti vyhověno. Alespoň, že dosud žila.

Snaha podniknout cokoliv pro její záchranu by byla zcela zbytečná. Pokud extrakce paměti prokáže její vinu, potom by měla též dokázat, že on sám je jen náhodný, nevinný známý. Ve skutečnosti by však měla nepochybně potvrdit její nevinu. Potom bude ihned propuštěna. Časem získá opět své původní duševní schopnosti, tedy alespoň většinu z nich, a může být zase tanečnicí.

Proč se ale, pomyslel si, zabíla její spolubydličí? Je sice pravdou, že umělci jsou nevyrovnaní lidé...

I kdyby se úřady někdy dozvěděly, že Gretu Thamarovou znal, neexistoval důvod, proč by dnes měl jít a oznámit to. Ne. Teď by správně ani neměl vědět, že je jednou ze zatčených. Při nedávném rozhovoru s Gunavarmanem nepadla žádná jména.

To nejlepší, v co by potom mohl doufat, by bylo nekonečné a únavné vyšetřování. Riskoval by ale nejspíš mnohem víc.

Jeho prací bylo objevovat vědeckou pravdu, a na tom především záleželo, on sám byl jen obyčejný člověk. A nezáleželo ani na životě nějaké malé barové tanečnice. Kdyby ale zemřel, jeho práce by odešla s ním. Kdo jiný by se zajímal o tajemství Radiantu, i když by mohla otevřít novou éru kosmografie? V Galaxii bylo známo sedm dalších Radiantů, ale žádný z nich se nedal studovat tak snadno, jako tenhle. A nikdo neznal tento Radiant lépe, než Georgicus Sabel.

Ano, bylo by zcela zbytečné pokoušet se nebohé Gretě pomoci, uvažoval jeho logický mozek. Byl ale překvapen sám sebou, protože se nemohl zbavit nutkání, že by se o to měl alespoň pokusit.

Pokud by však na něj padl sebemenší stín podezření, pokud by ho snad Strážci sledovali, potom by jim náhlé přerušení průzkumu vnějšího pláště stanice mohlo být podezřelější, a způsobit mu větší problémy, než jeho pokračování. A když se pohyboval opuštěnými troskami dardaniánského panství, mohl alespoň s jistotou poznat, zda ho někdo sleduje.

Tentokrát si s sebou vzal malý videoprojektor, takže mohl hned na místě zjistit, co mu vlastně berserkr na kazetu uložil.

"Teď," řekl směrem k elektronickému mozku nepřítele, "ti prikazuji, nahrát mi žádané informace v lidské formě."

V jeho obrovských kovových končetinách něco zabzučelo a potom se ozvalo: "Rozkaz potvrzen."

To, oč několikrát marně žádal, se konečně objevilo. Scéna za scénou, všechny snímány v přirozeném světle Radiantu. Někde na vnitřním povrchu Pevnosti stála, obklopena troskami rozbitých dardaniánských střeš, řada berserků jako na vojenské přehlídce. Ano, z tohoto určitě nějaké důležité informace získá. A za touto scénou hned následovala další, velmi podobná té předcházející, a za ní další a další...

"Počkej. Vrať ten předcházející záběr, chci se na něj znovu podívat. Co to je?"

Ještě jednou se díval na vnitřní povrch Pevnosti, koupající se v záři Radiantu. Tentokrát ale neviděl žádné berserkry. Středem scény byla štíhlá mladá žena, oblečená v lehkém skafandru, jaký Sabel viděl poprvé. Byl to lehký úbor, který

nikterak neomezoval její pohyby. Dvousekundový segment nahrávky ukazoval, jak zvedá ruce a dává nějaké znamení. Vztyčila je k zářím nad svou hlavou, jako by předváděla nějaký rituální tanec. Její vlasy byly krátké, tmavé a vlnité, sepnuté čelenkou. Oči orámované dlouhými řasami měla zavřené a její tvář zářila nepřekonatelnou krásou.

Nechal si tento šot přehrát ještě třikrát. "Teď to znovu zastav. S ostatními záznamy prozatím počkej. Kdo to je?"

Pro každý stroj jsou všechny lidské otázky a odpovědi asi stejně významné. Neosobním tónem, stejně jako předtím, berserkr Sabelovi oznámil: "Byla to jednotka Života Helena Dardanová."

"Ale..." Sabel se cítil jako ve snu. "Ukaž mi ten záběr znovu od začátku a zastav ho uprostřed. Ano, tak jsem to chtěl... Jak je tato nahrávka stará?"

"Pochází ze 451. století, podle vaší časové soustavy."

"Byla zaznamenána ještě před útokem berserků na Pevnost? A proč mi tvrdíš, že to je ona?"

"Je to Helena Dardanová. Žádný další záznam s touto jednotkou Života neexistuje. Dostal jsem ho pro identifikační účely. Byl jsem speciálně naprogramován na její zničení. Byla to moje poslední mise."

"Ty... Ty tedy říkáš, že jsi stroj, který... který zabil Helenu Dardanovou?"

"Ne."

"Tak mi to tedy vysvětlí."

"Spolu s ostatními jsem byl naprogramován na její zabití. Byl jsem ale poškozen a chycen zde ještě předtím, než jsem mohl úkol dokončit."

Sabel dal najevo svůj nesouhlas. Teď už si byl jist, že berserkr ho nějakým způsobem vidí. "Byl jsi zde uvězněn až při obsazení Pevnosti templáři. Tehdy byla roztavena tato skála, která tě drží. Bylo to dávno po tom, kdy žila Helena."

"Ano, tehdy jsem zde byl chycen. Ale jen krátkou dobu před útokem templářů jsme se dozvěděli, kde byla jednotka Života Helena Dardanová ukryta do hibernátoru."

"Dardaniáni ji před vámi ukryli a vy jste ji od té doby nenašli?"

"Ano, dardaniáni ji ukryli. Nevím, jestli už byla nalezena."

Sabel se to pokusil zjednodušit. "Říkáš tedy, že podle všech tvých dostupných vědomostí by zde někde mohla ležet ukryta v hibernátoru, dosud naživu?"

"Potvrzuji."

Znovu pohlédl na videoprojektor. Na okamžik si nemohl uvědomit, proč ho sem vlastně přinesl. "Kde jste hledali její úkryt?"

Když Sabel převedl koordináty udané berserkrem do lidských jednotek zjistil, že by to místo mělo být někde poblíž.

Jakmile přesně určil kde se nachází, trvalo mu jen několik okamžiků, než se do patřičné sekce dardaniánských chodeb dostal. Tam, přesně podle získaných informací, ležel, téměř zasypaný, pod tmavým znakem na stěně Helenin hibernátor. V této oblasti nikde nebyly značky, kterými si Sabel vždy vymezoval prozkoumané chodby aby rozpoznal, které už při svém systematickém průzkumu prošel. Bylo zde jisté nebezpečí, protože v relativně nedávné době došlo v těchto prostorách ke zřícení kamenného stropu. To, co kdysi bylo spleť chodeb, se nyní stalo obrovskou jeskyní, z velké části zaplněnou troskami zřícených podlah a stěn vyšších pater. Drobné úlomky byly rozházeny všude kolem a jejich původně ostré hrany byly ztupeny. Došlo k tomu zřejmě díky náhlým drobným odchylkám v dráze Pevnosti, která obalovala Radian na jeho cestě vesmírem. Padající fragmenty se pravděpodobně brzy vzájemným třením změní ve štěrk a potom sklouznou do prohlubní okolních chodeb.

Dnes ale dosud tvořily vysoké hromady troskek. V zářím reflektorů skafandru Sabel rozeznal vejčité těleso hibernátoru, téměř celé zasypané kamennými úlomky. Bylo hladké a zaoblenější, než všechny trosky v okolí, velké asi jako piáno, možná že dokonce ještě o trochu větší.

Šplhal vytrvale kupředu a bez větších problémů se dostal až k němu. Rychle ho zbavil nánosů úlomků. Byl vyroben z nějakého druhu umělé hmoty. Podle jeho odhadu by se do něj určitě vešlo hned několik druhů hibernačních přístrojů. Co teď? Předpokládejme, opravdu pouze předpokládejme, že by existovala nějaká naděje... Raději by se neměl pokoušet tu věc otevřít zde, ve vzduchoprázdnu a chladu. Mimo to s sebou neměl potřebné nářadí k nenásilnému otevření obalu. Musí jít zpět do tábora a pokusit se dostat sem svůj člun.

Přeprava lodi na místo nálezu byla jednodušší než čekal. Objevil okružní chodbu, která do těch míst vedla, a za necelou hodinu již měl ovoid hibernátoru připevněn popruhy k nákladovému prostoru svého modulu. Opatrně se vydal na zpáteční cestu. Ať už bylo uvnitř jakékoliv tajemství, ještě několik okamžiků bude muset počkat. Oznámení každého významnějšího nálezu do těchto míst přiláká mnoho lidí. A to Sabel prozatím nepotřeboval. Nemohl si to dovolit, dokud za sebou nezamete veškeré stopy, vedoucí k berserkrovi.

Než dostal ovoid do stanu, musel ještě provést několik úprav. Především bylo nutné stan zvětšit, aby v něm zbyl prostor i pro něj a jeho práci. Když měl hibernátor konečně uvnitř, s úlevou si sejmul přilbu a zapnul vyhřívání, aby zmírnil mrazivý chlad, čišící z jeho povrchu. Potom zapojil audiodetektor a začal zkoumat vnitřek ovoidu.

Uvnitř probíhala nějaká aktivita, to bylo ihned jasné. Ozývalo se jemné bzučení strojů, které se zřejmě rozběhly díky jeho zkoumání, nebo možná též díky teplému okolí.

Tiché předění přístrojů. A potom se ozval ještě jiný, pravidelný zvuk. Sabelovi chvíli trvalo než pochopil, že slyší tlukot živého lidského srdce.

Úplně zapomněl na čas. Ve skutečnosti ho však do okamžiku, kdy se rozhodl, že je připraven k dalšímu kroku, mnoho neuběhlo. Vnější plášť ovoidu se mu podařilo otevřít bez problémů. Pod ním se setkal s komplikovaným hibernačním systémem, pod kterým leželo vlastní pouzdro pro tělo se skleněným průzorem. Sabel se naklonil a posvít si do něj reflektorem.

Jako u všech hibernovaných osob, i zde byla kůže pokryta jemnou biologickou membránou, která ji pomáhala chránit před účinky času. Tenká ochranná vrstva teď byla z tváře odstraněna. Čistá krása tohoto ženského obličejce nenechala Sabela ani na okamžik na pochybách. Helena Dardanová dýchala a byla živá.

Mohlo by být tomu, kdo vrátil Královně lásky život, vše odpuštěno? I kdyby vlastnil zakázané předměty a provozoval goodlife?

Mohli by si to však též vykládat tak, že podle návodu berserkra objevil Královnu, vytrhl ji ze spánku a tím způsobil její konečnou smrt.

Nerozhodný člověk, někdo, kdo by se obával riskovat, by tu teď před takovým problémem určitě nestál. Sabel už z lodi přinesl svého lékařského robota, věc velikosti kufríku. Teď, jako člověk skákající do bazénu s ledovou vodou, prudce otevřel víko vnitřního pouzdra a rychle připojil sondy robota k Helenině hlavě, zápěstí a hrudníku. Potom odstranil zbytky ochranné biologické membrány.

Její tmavé oči se otevřely ještě před připojením třetí sondy a podívaly se přímo na něj. Zdálo se mu, že v nich vidí úlevu a porozumění. Když se ukládala ke spánku určitě doufala, že její probuzení nebude horší než toto. Ruce, které se jí dotýkají jsou sice cizí, ale ne kovové.

"Heleno." Sabel vyslovil její jméno se smíšenými pocity. "Slyšíš mě? Rozumíš mi?" Mluvil standardním jazykem. Skromné znalosti dardanianského jazyka, které získal studiem starobylých záznamů, ho v tuto chvíli zcela opustily. Domníval se ale, že dardaniánští aristokraté by měli dostatečně ovládat standardní jazyk, alespoň tak, aby pochopili smysl slov. Kromě toho, tento meziplanetární jazyk se od dob, kdy byla zaživa pohřbena, nijak výrazně nezměnil. "Teď už jsi v bezpečí," ujistil ji a poklekl vedle jejího improvizovaného lůžka. Když v jejich očích zahlédl plamínek úlevy, pokračoval dále: "Berserkři byli zahnáni."

Její rty se nepatrně rozevřely. Byly plné a měly krásný tvar. Ale nepromluvila ani slovo. Nadzvedla se a osvobodila si z ochranné fólie rameno a paži.

Sabel se nervózně otočil k robotovi. Pokud však správně pochopil údaje na jeho displeji, byla pacientka v dobré kondici. I když nebyl odborník všiml si, že stroj signalizuje vysoký obsah drog v krvi. Vysoký, ale neustále klesající. To ho nijak nepřekvapovalo. Vždyť se teprve před několika okamžiky probudila z hibernace.

"Není důvod ke strachu, Heleno. Slyšíš mě? Berserkři byli poraženi." Nechtěl jí ale prozradit, alespoň ne hned, že slavná Dardanie již několik staletí neexistuje.

Teď už téměř seděla, opírajíce se o několik polštářů na provizorním lehátku. Z jejich očí zářila nějaká zvláštní úleva, ale zároveň taky neklid. Dosud nic neřekla.

Pokud bylo Sabelovi známo, lidé by po probuzení z hibernace měli hned dostat nějakou lehkou stravu. Proto jí rychle nabídl vodu a trochu jídla. Helena si vzala, co jí nabídl a začala jíst. Zpočátku váhavě, později však s očividnou chutí.

"Nevadí, že mi neodpovídáš. Válka skončila." Poslední větu řekl tou nejlepší dardaniánštinou, jaké byl schopen.

Konečně si vzpomenu alespoň na některá slova.

"Ty jsi Helena." Zdálo se mu, že v té andělsky krásné tváři vidí souhlas. Potom se vrátil zpět ke standardnímu jazyku.

"Já jsem Georgicus Sabel. Doktor kosmografie. Ale na tom teď nezáleží. Zachránil jsem tě, a to je důležité."

Usmívala se na něj. Možná, že tohle všechno nakonec ani sen není. ...

Z její kůže se ve velkých kusech odlupovaly zbytky membrány. Můj bože, co si vlastně obleče? Začal mátožně prohledávat stan a brzy se vrátil s náhradním overalem. Otočil se k ní zády. Slyšel, jak vstává z provizorního lůžka a obléká se.

Co to visí na jeho opasku? Aha, záznamník s novými nahrávkami. Chvilí mu trvalo než si uvědomil, k čemu ho vlastně má. Musí ho vzít zpět do laboratoře a důkladně prozkoumat všechny záznamy. Tentokrát by už měly být čitelné. Potom může berserkra zničit.

Vedle stanu již měl připraveny nástroje, kterými mohl kovovou konstrukci stroje rozebrat a potom ji chemicky rozpustit. Berserkřův pancíř ale bude, mírně řečeno, pevný. Musí však být důkladně zničen spolu se skálou, ve které je uvězněn tak, aby nikoho ani nenapadlo, že někdy existoval. Bude to samozřejmě nějakou dobu trvat. A vyžaduje to další speciální vybavení, pro které se ještě musí vrátit do města.

O tři hodiny později již Helena seděla na polštářích, které Sabel vyndal z hibernátoru a naskládal na podlahu.

Jednoduše tam seděla a čekala, pozorujíc svého zachránce očima plnými obdivu. Nic od něj ale nechtěla, s výjimkou jeho stálé přítomnosti.

Zoufale se jí snažil vysvětlit, že musí udělat několik důležitých věcí. Musí tedy odejít a nechat ji tu chvíli osamotě.

"Musím jít. Vráťím se. Brzy." Nepřipadalo v úvahu, že by ji vzal s sebou, nebylo totiž jak. V tomto okamžiku zde měl jen jeden skafandr.

Ale z nějakého důvodu ho nechtěla nechat odejít. S očividným znepokojením a prosebnými gesty se postavila před přechodovou komoru a zastoupila mu cestu.

"Heleno. Já opravdu musím jít. Já..."

Udělala prudké znamení nesouhlasu.

"Jak vidíš, je zde ještě jeden berserkř. Nebudeme v bezpečí, dokud..."

Helena se na něj opět usmála. V jejím úsměvu bylo víc než jen pouhá vděčnost. Teď už si Sabel nemohl namalovat, že to všechno není sen. Tohle přece nemohla být realita. Vlnivými pohyby těla a paží mu tato Královna lásky naznačila s ničím nezaměnitelné vyzvání...

Když byl opět schopen jasně přemýšlet, začal jí Sabel znovu trpělivě vysvětlovat: "Heleno, miláčku. Podívej, já opravdu musím jít. Musím se vrátit do města. Musím přivést..."

Na jejím rozkošném obličejí se teď rozhostilo porozumění a souhlas.

"Některé věci opravdu nutně potřebuji. Přisahám, že se hned vrátím zpět, za tebou. Ty chceš, abych někoho přivedl, vid'?"

Právě se chystal vysvětlit jí, že to ještě nemůže udělat, ale nový náznak znepokojení v její tváři ho upozornil, že to by bylo to poslední, co by chtěla.

"Dobrá tedy. Nikoho. Přinesu druhý skafandr, ale to že jsi tady, bude prozatím mým, vlastně naším, tajemstvím. Jsi s tím spokojena, má královno?"

Na Helenině tváři se rozhostila taková radost, že se Sabel vrhnul na kolena a políbil jí nohy. "Jsi jen má!"

Nasadil si prilbu. "Vrátím se ještě dnes. Pokud to bude možné. Vidíš? Tam jsou hodiny. Kdyby to trvalo déle než jeden den, nezoufej. Je tu všechno, co bys mohla potřebovat. Pokusím se ale vrátit co nejdříve."

Její oči ho vyprovázely.

Musel se však z přechodové komory vrátit, protože ve stanu zapomněl to nejdůležitější - záznamník.

Až přijde čas a on vezme Královnu do města, jak potom všem vysvětlí, že ji po nějakou dobu ukrýval? Bude nucena jim říct, kolik dnů strávila v tom vzdáleném stanu. Řešení tohoto problému však určitě existovalo. Později něco vymyslí, teď se s tím nebude zdržovat. Královna byla prozatím jen jeho. Nejdůležitější ze všeho je odstranit berserkra. Ještě předtím si však musí důkladně prohlédnout data uložená v záznamníku.

Možná, že Helena ví, kde je ukryt dardaniánský poklad a mohla by mu to prozradit...

Ona ho bere jako milence, nebo spíše jako náhodného partnera do postele. Byla snad pravda o soukromém životě a charakteru velké Královny, symbolu cudnosti, cti a sebeobětování pro vlastní lid taková? V tom případě by mu asi nikdo za její nalezení a oživení nepoděkoval.

Když se Sabel pokoušel myslet na budoucnost pocítil, že se jeho život v brzké době značně zkomplikuje. Nemohl však přesně odhadnout, co ho v nadcházejících časech čeká. Bylo to horší než nejistota. Budoucnost byla zcela neprůhledná.

Tentokrát jeho počítač akceptoval nahrávky bez problémů. Hned je začal zpracovávat.

Přes svůj soukromý informační terminál požádal Sabel o zaslání výtisku všech oficiálních prohlášení vydaných Strážci za dobu jeho nepřítomnosti. Dozvěděl se, že tanečnice Greta Thamarová byla po extrakci paměti propuštěna pod kontrolu svého soudem určeného právníka. Nyní je v uspokojivém stavu v civilním pavilónu nemocnice.

Ve zprávách nic jiného nebylo, ani zmínka o goodlife nebo o berserkrech. A za dveřmi při Sabelově příchodu nečíhal žádný černě oděný Strážce.

DATOVÁNÍ JE ANOMÁLNÍ stálo na monitoru počítače, když vstoupil zpět do laboratoře.

"Podrobněji," přikázal.

ZÁZNAM, KTERÝ MĚL ÚDAJNĚ POCHÁZET ZE 451. STOLETÍ JE PODLE IDENTIFIKACE SPEKTRA RADIANTU Z NEDÁVNÉ DOBY. PŘESNÉ DATOVÁNÍ JE NÁSLEDUJÍCÍ: STOLETÍ 456, ROK 23, DEN 152.

"Ukaž, já se podívám."

Bylo to tak, jak se Sabel ve skrytu duše obával. Jednalo se o sekvenci, která ukazovala Helenu stojící na vnitřním povrchu Pevnosti s rukama vztaženými v nějakém zvláštním rituálu. A nebo tanci.

Komplikace, které očekával ve vzdálené budoucnosti se rychle blížily už teď. "Říkáš... říkáš, že spektrum Radiantu na tomto záznamu je shodné s tím, které jsme sami natočili? Kdy tedy byla tato sekvence vyrobena?"

PŘED 38 DNY, 11 HODINAMI A PŘIBLIŽNĚ 44 MINUTAMI.

Hned po naložení nezbytných destruktivních materiálů na palubu člunu letěl Sabel nejvyšší možnou rychlostí zpět ke svému základnímu táboru pod vnějším povrchem stanice. Ani nečekal na dodání dalšího skafandru.

Uvnitř stanu bylo vše rozházeno, jako kdyby Helena něco marně hledala. Prsa pod volným overalem se jí rychle zvedala a klesala, jako by ještě nedávno těžce pracovala nebo prožívala nějaké silné vzrušení.

Vztáhla k němu ruce a nasadila zářivý úsměv.

Ještě v přechodové komoře si Sabel sundal prilbu a trpce se jí zeptal. "Kdo vlastně jsi?"

Trhla sebou, sklonila hlavu, ale neodpověděla. Stále měla natažené ruce a skleněný úsměv v tváři.

"Ptám se kdo jsi? Ten videozáznam byl natočen před pouhými osmařiceti dny."

Její obličej se náhle změnil. Stále ještě ukazoval nacvičený výraz, tentokrát však byly jeho rysy ozářeny jiným světlem. Přicházelo zvenku a pohybovalo se směrem k nim.

Byli to čtyři lidé a nesli zbraně namířené na Sabela. Přes plastickou stěnu stanu nemohl odhadnout, zda to jsou muži nebo ženy. Dva z nich hned vstoupili do stanu, zatímco další dva zůstali venku a prohlíželi si náklad, který Sabel přivezl.

"Zatraceně, že vám to ale trvalo." Heleniny rty konečně vypustily první slova.

Muž s napřaženou zbraní, který vstoupil první, Sabela zcela ignoroval a pohlédl na ni s kyselým úšklebkem. "Vidím, že jsi těch pět dnů v mrazáku v pořádku přežila."

"Bylo to lepší, než jediný den tady s ním." Její nacvičený úsměv se změnil v nepřátelskou masku.

Druhý vetřelec, který vstoupil do stanu, se zastavil ve dveřích přechodové komory. Stál tam s rukou položenou na

pažbě zbraně a číhavě Sabela pozoroval.

První muž teď zastrčil zbraň do pouzdra na opasku a obrátil se konečně k Sabelovi. Byl vysoký, ve tváři měl krutý výraz, ale nebyl to policista. "Dostávám chuť prohlédnout si tvou laboratoř a vyzvednout si tam nějaké věci. Takže mi naval klíč, nebo řekni číselnou kombinaci zámku."

Sabel si navlhl črt. "Kdo jste?" Jeho slova nezněla nijak ustrašeně. Byla výhružná a vzteklá. "A kdo je tato žena?" "Radím ti, aby ses ovládal. Ona tě jen bavila a odstranila tě na nějakou dobu z cesty, zatímco jsme chystali pro město malé překvapení. Každý z nás slouží Pánovi svým vlastním způsobem... Dokonce i ty jsi mu posloužil. Před několika dny jsi mu poskytl dostatek energie, aby nás mohl zavolat na pomoc... Ano, co se děje?" Uvnitř přilby otočil hlavu směrem k východu ze stanu. "Zcela uvolněn? S vlastním zdrojem energie? Výborně!"

Potom se otočil zpět k Sabelovi. "A kdo jsem já? Chlápek, co od tebe dostane klíče od laboratoře po dobrém nebo po zlém, tím si můžeš být jistý. Už se o tebe zajímáme delší dobu. Proto jsme si taky všimli, že chudák Greta dostala hned po setkání s tebou novou spolubydlici. Nikdy si to ani neuvedomila... Vidiš, mysleli jsme, že se nám ještě hodí tvůj člun a nářadí, abychom Pána úplně uvolnili a opravili. Jak se ale zdá, už ho nebudeme potřebovat."

Helena, tedy žena, kterou Sabel znal jako Helenu, se před něj postavila a zřejmě se mu chystala vysmívat.

Co to mělo být se však už nikdy nedozvěděl. Její tmavé oči se totiž náhle rozšířily hrůzou. Vzápětí se zhroutila.

Sabel zahlédl, že i ostatní ostatní postavy klesají k zemi. Vzápětí ho udeřila velká, nehluchá a neviditelná palice. Náraz nebyl nijak cílený a nedalo se proti němu žádným způsobem bránit. Jeho svaly splihly, nervová soustava mu vypověděla poslušnost. Vzápětí se proti němu řítila kamenná podlaha stanu. Neobratně na ni dopadl a jeho znečitlivělé tělo se pokrylo modřinami.

Po dopadu už nebyl schopen pohnout rukou ani nohou. Musel se plně soustředit na tak jednoduchou věc, jako bylo dýchání.

Od přechodové komory stanu se teď ozvalo známé zasyčení. Zvednout hlavu a podívat se na příchozí byl pro něj nad lidský výkon. V jeho zorném poli ležela jen kamenná podlaha a nějaké siluety ve skafandrech.

Měly černé boty, obuv Strážců. Jedna postava se zastavila přímo u něj. Někáká ruka uchopila Sabela za rameno, nadzvedla ho a obrátila. Na okamžik na něj triumfálně hleděly Gunavarmanovy oči. Potom ho zástupce velitele zanechal jeho osudu.

Ostatní boty se couraly kolem něj. "Ano, tohle je Helena Nadrádová, nebo alespoň takové jméno používala v Pařížské uličce. Myslím ale, že bychom bez problémů našli další dvě nebo tři jména, která ve svém pestrém životě používala. Tak co, jsi připravená na menší rozhovor, Heleno? Ještě ne? Neboj se, budeš v pořádku. Účinky stunneru pominou po několika hodinách."

"Šéf, podívejme se, říkal jsem si, co chceš dělat s tím vyřazeným hibernátorem. Tak teď už to vím."

Gunavarman nyní s někým začal diskutovat interkomem. Sabel ve své agónii a zoufalých pokusech dýchat, pohnout se a promluvit, slyšel jen úryvky tohoto rozhovoru:

"Zdá se, že se tady scházeli... zřejmě hledal komponenty berserkra... vybavení... ano pane, záznam z berserkra byl tentokrát nalezen v jeho laboratoři... se záznamem Heleny Nadrádové... ano, velmi šokující. Ale nelze pochybovat... sledovali jsme ho až sem. Joro, ten organizátor goodlife, kterého jsme pozorovali, je zde taky... Ano, pane. Děkuji vám. Předám vaše rozkazy svým lidem."

Konverzace byla ukončena. Gunavarman, zářící triumfem, ještě jednou přistoupil k Sabelovi. "Chce mi snad lovec trofejí něco sdělit?"

Sabel zděšeně zíral na zhroucenou postavu Jory. Ve vnější kapse jeho skafandru spatřil malý, krvavě rudý váleček. Z jednoho jeho konce ještě visel kus utrženého vodiče.

"Něco důležitého, doktore?"

Zoufale se snažil promluvit. Vypravil ze sebe však jen několik slov. "Připravte... zbra... ně..."

Gunavarman se rozhlédl po svých lidech, kteří se pohybovali všude kolem. Zatvářil se sebejistě a pobaveně. "Proč?" Kamennou podlahou stanu se k Sabelovi nesly jemné vibrace. Bzučení se stále přibližovalo.

"Vaše... zbra... ně..."

Ve skutečnosti ale věděl, že tady jim jejich malé ruční stunnery stejně nebudou nic platné.

Tak, jako život může plodit zlo, mohou výkonné stroje sloužit dobru.

Křídla z hlubin času

Malorimu se při jeho prvním a zároveň též posledním bojovém letu zjevil berserk v podobě velekněze sekty, ve které byl na planetě Yaty zrozen. Ve snové vizi, která ho provázela tvrdým bojem, viděl vysokou postavu v kněžském rouše, stojící na deformované kazatelně. Její oči žhnuly nenávistí, její klesající paže připomínaly křídla. S jejich pohybem pohasínala za oknem s barevnou vitráží světla vesmíru a na Malorim se rozprostírala tíha prokletí.

I když mu teď hrůzou zoufale bušilo srdce, zachoval si Malori dostatek zdravého rozumu na to, aby si uvědomil pravou podstatu sebe a svého protivníka. Pochopil, že proti němu není zcela bezbranný. Ve své vizi kráčet bez váhání ke kazatelni a k démonickému knězi, zatím co se kolem něj tříštila barevná okna katedrály a kropila ho úlomky strachu. Šel opatrně a vyhýbal se místům na podlaze, kde kněz rychlými gesty tvořil mrštné kamenné tlamy plné ostrých zubů. Zdálo se, že Malori má dost času aby se rozhodl, kam může vstoupit. Zbraň, pomyslel si jako chirurg, žádající své neviditelné asistenty o nástroj. Tady, do mé pravé ruky.

Od těch, kteří již podobné bitvy prožili, mnohokrát slyšel, že se každému zjevuje nepřítel v jiné podobě, že každý člověk prožívá boj jako nějakou noční můru. Někomu se berserk zjeví jako hladová šelma, jiným pak jako ďábel, bůh nebo člověk. Pro mnoho dalších to bylo takové zosobnění hrůzy, jakému se nedá čelit, ba ani na ně pohlédnout. Dokud

člověka ovládalo podvědomí, dokud byl mozek v tomto stavu udržován jemnými elektrickými impulsy, byla bitva jako procházka peklem. Oči a uši byly zakryty, takže mozek nebyl ničím rozptylován. V ústech byla vycpávka, chránící jazyk před překousnutím. Nahé tělo bylo znehybněno obrannými poli, která je chránila před gravitačními skoky při prudkých bojových manévrech jednomístného modulu. Byla to noční můra, ze které se člověk ale nemohl probudit strachem. Procitnutí ho čekalo jen se smrtí, s vítězstvím nebo s odvoláním z akce.

Maloriho vize pokračovala. V jeho ruce se nyní objevila řeznická sekera, ostrá jako břitva, velká jako ostří gilotiny. Byla těžká a zdálo se mu, že ji ani nedokáže pozvednout. Řeznictví jeho strýce na Yaty už dávno neexistovalo. Bylo zničeno spolu se vším ostatním, co lidé na této planetě vybudovali. Ale sekera se k němu teď vrátila, zvětšená a přizpůsobená účelu, ke kterému ji potřeboval.

Pevně ji uchopil oběma rukama a vykročil ke kazatelně. Jak se k ní přibližoval, rostla do výšky. Plastika draka na její přední straně, představující anděla sekty, náhle obživila a vychrlila na něj záplavu ohně. Nápor plamenů se mu podařilo odrazit štítem, který se před ním náhle objevil.

Za rozbitými okny katedrály už téměř úplně pohasla světla vesmíru. Na úpatí kazatelny se Malori zastavil a rozpráhl se sekerou, jako by chtěl udeřit kněze, který se tyčil vysoko nad ním, zcela mimo jeho dosah. Potom však, bez jakéhokoliv přemýšlení, náhle změnil svůj cíl a nechal ránu dopadnout na podstavec kazatelny. Ta se sice zachvěla, ale úderu odolala. Jeho prokletí se začalo naplňovat.

Ještě než se ho ďáblové mohli zmocnit, síla jeho snu se začala vytrácet. Za necelou sekundu reálného času se z něj stala pouhá blednoucí vize, za okamžik pak už jen mizející vzpomínka. Malorimu se i přes dosud zakryté oči a uši vracelo plně vědomí. Dosud se však vznášel v uklidňujícím zapomnění. Než se stihla spojit únava z prodělaného boje se ztrátou smyslového vnímání a vyvolat u něj psychózu, přístroj připojený k jeho hlavě začal do mozku vysílat impulzy, vyvolávající mravenčení. Pro mozek, nacházející se nyní na pokraji tuctu nejrůznějších variant šílenství to byl ten nejbezpečnější signál. Vyvolávaly v něm bouře bělavého, rozptýleného světla a zvuku, které vyplňovaly jeho hlavu a současně ho nějakým podivným způsobem informovaly o poloze končetin.

Když přišel k plnému vědomí, první myšlenka, která ho napadla byla: bojoval právě s berserkem a přežil. Zvítězil, nebo se mu alespoň ubránil, jinak by zde přece nebyl. A to byl nepochybně úspěch.

Yaty byla poslední z řady planet kolonizovaných pozemšťany, na kterou berserkři zaútočili. Patřila však mezi ty šťastnější. Téměř všechno její obyvatelstvo se podařilo evakuovat. Malori teď spolu s ostatními v hlubinách vesmíru bojoval, aby ochránil obrovskou evakuační loď jménem Hope, Naděje. Hope měla tvar koule o průměru několika kilometrů. Byla dostatečně velká na to, aby evakuovala větší část obyvatel Yaty. Ti teď odpočívali jeden vedle druhého v hibernátorech, které jim umožňovaly dýchat a žít se zpomaleným metabolismem.

Putování do bezpečného sektoru Galaxie bude trvat několik měsíců, které většinou zabere průnik odlehlým ramenem velké mlhoviny Taynarus. Prach a plyn zde byly příliš husté na to, aby se loď mohla ponořit do podprostoru a cestovat nadsvětelnou rychlostí. Nedalo se zde dokonce dosáhnout ani rychlosti běžné v normálním vesmíru. Rychlost tisíce kilometrů za sekundu mohla způsobit, že by se loď s lidskou posádkou, stejně jako berserk, mohla roztříštit o plynový oblak, řidší než lidský dech.

Taynarus byl dosud neprozkoumanou pustinou, zaplněnou troskami rozptýlené hmoty. Vedly přes něj však koridory relativně volného prostoru. Většina mlhoviny byla zaplněna hustým mezihvězdným prachem a byla tak téměř odříznuta od světla okolních sluncí. Tímto prapodivným koutem vesmíru teď prchala Hope, doprovázená lodí Judith. Obě byly pronásledovány smečkou berserků. Existovali berserkři dokonce ještě větší, než samotná Hope, avšak ti, kteří se účastnili tohoto honu, byli mnohem menší. V oblastech zaplněných prachem a úlomky hmoty platilo jednoduché pravidlo: čím je loď větší, tím pomaleji se musí pohybovat. V tomto závodě tedy jednoznačně vítězily menší lodě berserků.

Hope nebyla konstruovaná na jakékoliv boje (při spěšné evakuaci nebyl ani na podobné věci čas), nedokázala by ani menšímu a pohyblivějšímu nepříteli uniknout. Proto se jako její doprovod připojila Judith, která se pokoušela držet vždy mezi evakuační lodí a nepřítelem. Na její palubě se nacházely malé jednomístné bojové lodě, jejichž úkolem bylo přibližovat se k berserkům a odrážet jejich útoky. Po každém boji pak Judith přijímala zpět ty, kteří přežili. Na samém počátku této honičky bylo lodí patnáct. Nyní jich zbývalo jen devět.

Dávka impulzů pronikajících do Maloriho mozku postupně slábla a jejich účinek mizel. Pak přestaly impulzy zcela přicházet a jeho vědomí se opět pevně usadilo na svém trůnu. Věděl, že to je předzvěst plného probuzení.

Hned po přistání číslu čtyři v doku Judith se Malori začal rychle odpojovat od jeho subsystémů, které ho udržovaly při životě. Navlékl si plandající overal a konečně vystoupil z malé kabiny. Malori byl hubený, kostnatý muž s nemotornou chůzí. Teď však spěchal po úzkém můstku rozlehlou místností, připomínající hangár. Všiml si, že kromě jeho lodi se ještě vrátily též tři nebo čtyři další a teď odpočívají ve svých portech. Umělá gravitace byla poměrně stabilní, přesto však téměř upadl, když se pokoušel rychle sešplhat po krátkém žebříku k řídicímu stanovišti.

Tam již na něj, jak se zdálo, čekal Petrovich, velitel Judith. Byl to mírně obézní, muž střední postavy s kamenným výrazem v obličeji.

"Za-zasáhl jsem ho?" koktal dychtivě Malori, když konečně přispěchal k veliteli. Na palubě Judith se příliš na formální vojenské chování nedbalo a Malori byl stejně civilista. To, že mu vůbec bylo dovoleno nasednout do bojového člunu, bylo jen známkou velitelova zoufalství.

Petrovich se na něj zamračil a bez obalu prohlásil: "Malori, byla to katastrofa. Vy na takové věci prostě nejste stavěný."

Svět kolem Maloriho náhle dostal šedivý nádech. Dosud si ani neuvědomoval, jak důležité pro něj jsou sny o slávě. Nemohl nalézt vhodná slova. "Ale... Myslel jsem, že to nebylo tak špatné." Snažil se vybavit si průběh té hrozné

bojové vize. Mělo to nějakou spojitost s katedrálou.

"Dva lidé museli z bitvy ustoupit, aby vás vůbec zachránili. Už jsem viděl záznamy z jejich kamer. Pilotoval jste svoji loď kolem berserkra, jako by jste ani neměl v úmyslu mu ublížit." Petrovich se na něj pozorně zadíval, pokrčil rameny a jeho hlas nějak změkkl. "Poslyšte, nesnažím se vás nijak kárat. Vždyť jste ani pořádně nevěděl, co se kolem vás děje. Jenom konstatuji fakta. Díky bohu, že Hope je teď dvacet astronomických jednotek před námi, v oblaku formaldehydu. Kdyby ji bylo vidět, určitě by ji nepřítel dostal."

"Ale..." pokusil se Malori ještě oponovat, ale velitel se otočil a odcházel pryč. Teď už se postupně vracely i ostatní lodě. Ozývalo se syčení zámeků přechodových komor a úderů kovu o kov. Petrovich teď měl na práci mnoho důležitějších věcí a nemohl tu s Malorim diskutovat. Ten zůstal na několik okamžiků sám, zaplaven pocity porážky a studu. Podvědomě vrhl pohled na svůj bojový člun. Byl to krátký válec bez oken, jeho průměr byl jen o něco větší než výška člověka. Teď odpočíval ve svém portu, zatímco na něm pracovali palubní technici. Z pahýlovité trysky hlavního laseru, stále ještě horké od střelby, stoupal úzký proužek kouře. Tak takhle tedy ve skutečnosti vypadá jeho řeznická sekera.

Žádný člověk nedokázal pilotovat loď nebo zaměřovat zbraně tak dokonale, jako dobrý stroj. Pomalost lidských nervových impulsů a přemýšlení diskvalifikovalo člověka při kosmických bitvách s berserkry z přímého řízení jeho lodi. Ale lidské podvědomí takto omezeno nebylo. Určité procesy, které se v něm odehrávaly, nemohly být v souvislosti s žádnou synaptickou aktivitou uvnitř mozku. Někteří teoretici se domnívali, že tyto procesy se odehrávají mimo čas. Většina fyziků stála před touto hypotézou v rozpacích, ale pro hvězdné války byla velmi užitečná.

Během boje byly počítače berserků napojeny na složité generátory náhodných čísel, které zabezpečovaly nevypočitatelnost jejich manévru. Nepřítel tak měl výhodu nad svými protivníky, kteří prováděli volbu statistickými metodami. Lidé též používali při pilotování svých lodí počítače, teď ale získali převahu i nad tím nejdokonalejším generátorem náhodných čísel. Podařilo se jim totiž zapojit do bojů některé části svých mozků, které dosud ležely daleko stranou od spěchu a pobývaly mimo čas v místech, kde znehybněly i paprsky světla.

Mělo to však své nedostatky. Někteří lidé (jak se nyní ukázalo, včetně Maloriho) totiž jednoduše nebyli schopni tuto činnost vykonávat. Jejich podvědomí, jak se zdálo, se jednoduše o tak pomíjivé věci, jako je život nebo smrt vůbec nezajímalo. Aktivace podvědomí však způsobovala stres i u vhodných kandidátů. Připojení na externí počítače zatěžovalo mozek dosud neznámým způsobem. Jeden po druhém byli vracející se piloti vyprošťováni ze svých lodí ve stavu katatonie nebo hysterického záchvatu. Po určité době se jim sice duševní zdraví vrátilo, ale muži i ženy pak byli pro další boje ve spojení s počítačem bezcenní. Tento systém byl zcela nový, takže se dosah jeho nedostatků začal projevovat až teď, na palubě Judith. Vycvičení piloti bojových člunů už nebyli k dispozici a jejich náhradníci již byli zcela vyčerpáni. Tak se stalo, že došlo i na civilisty, jako byl Ian Malori, historik, a mnoho dalších, kteří byli posíláni do boje bez jakéhokoliv výcviku. Ale jejich nasazením se získával tolik potřebný čas.

Z operačního stanoviště Malori odešel přímo do své malé, jednolůžkové kabiny. Již několik hodin nejedl, ale nepociťoval žádný zvláštní hlad. Převlékl se a usedl na židli. Prohlížel si svou palandu, knihy, kazety a housle. Nesnažil se ale odpočívat, ani se zaměstnávat. Očekával, že ho brzy zavolá Petrovich. Velitel už totiž neměl jinou možnost. Téměř se usmál, když komunikátor vzápětí zapípal a povolal Maloriho na poradu s velitelem a ostatními důstojníky. Malori potvrdil příjem a vydal se na cestu. Vzal s sebou hnědý kufřík z imitace kůže velikosti diplomatky, avšak poněkud odlišného tvaru, který vybral z několika stovek jemu podobných. Všechny byly uskladněny v malé místnosti vedle jeho kabiny. Kufřík, který nesl, byl označen nápisem: CRAZYHORSE.

Když Malori vstoupil do malé místnosti štábu, Petrovich vzhlédl. Hrstka lodních důstojníků zde již byla shromážděna a všichni seděli kolem stolu. Velitel pohlédl na kufřík, který Malori přinášel a pokývl hlavou. "Jak se zdá, nemáme na výběr, historiku. Docházejí nám lidé, budeme tedy muset sáhnout po vašich pseudoosobnostech. Naštěstí už máme potřebné adaptéry instalovány ve všech bojových lodích."

"Myslím, že máme velkou naději na úspěch." Malori usedl na volnou židli a postavil kufřík doprostřed stolu. "Tyto pseudoosobnosti samozřejmě nemají pravé podvědomí. Jak už ale bylo dříve řečeno, jsou schopny zmást svou nevyzpytatelností nepřítele více, než cokoliv jiného, co máme k dispozici. Každý z nich je unikátní umělou osobností." Jeden z důstojníků se naklonil kupředu. "Většina z nás se neúčastnila té předchozí diskuse, o které jste se zmínil. Můžete nás stručně seznámit s jejím obsahem?"

"Zajisté." Malori si odkašlal. "Tyto osobnosti, jak je obvykle nazýváme, se používají při počítačových simulacích historických událostí. Podařilo se mi jich zachránit několik set z Yaty. Mnoho z nich představuje modely vojáků." Položil ruku na kufřík před sebou. "Toto je rekonstrukce osobnosti jednoho z nejschopnějších důstojníků kavalerie na staré Zemi. Nepatří do skupiny těch, kteří byli vybráni jako první adepti boje. Přinesl jsem ho, jen abych vám demonstroval vnitřní strukturu a konstrukci, pokud ovšem máte zájem. Každá osobnost je tvořena přibližně čtyřmi milióny dvourozměrných archů hmoty."

Další důstojník zvedl ruku. "Jak dokážete přesně rekonstruovat osobnost někoho, kdo zemřel dávno před tím, než existovaly první záznamová média a techniky?"

"Samozřejmě, že nemůžeme u takové repliky zaručit dokonalou přesnost. Máme jen historické dokumenty, ze kterých vycházíme a informace z počítačové simulace dané éry. Jsou to jenom modely. Ale v boji by se měly chovat stejně, jako v historických simulacích, pro které byly navrženy a vyrobeny. Při jejich volbě by se měla brát v úvahu základní agresivita, rozhodnost..."

Zcela neočekávaný zvuk exploze okamžitě zvedl všechny důstojníky na nohy. Petrovich, který reagoval nejrychleji, měl čas jen vyskočit ze židle, když loď otřásl druhý, mnohem hlasitější výbuch. Malori, směřující na své bojové stanoviště, už byl téměř u dveří, když přišla třetí exploze. Vypadalo to jako konec Galaxie. Všude kolem létal vzduchem nábytek a

stěny štábu se hroutily. Malori si jasně uvědomil, jak je smrt nespravedlivá. Pak přestal myslet úplně a obklopila ho bezedná temnota.

Procitání bylo pomalým, nepříjemným procesem. Věděl, že Judith není zcela rozbitá, protože stále ještě mohl dýchat a dosud fungovala též umělá gravitace, která ho přidržovala roztaženého na podlaze. Možná by bylo příjemnější, kdyby raději zmizela, protože jeho tělo byla jedna velká, pulzující rána. Všechna bolest vystřelovala odněkud z hlubin jeho lebky. Nehodlal ani její zdroj nijak blíže konkretizovat. Pouhá představa doteku hlavy totiž byla bolestivá.

Nakonec však nutnost zjistit, co se vlastně děje, překonala strach z bolesti. Malori tedy pozvedl hlavu a ohmatal si ji. Zrovna nad čelem měl velkou bouli, na tváři pak spoustu drobných poranění, pokrytých zaschlou krví. Musel být nějakou dobu v bezvědomí.

Zasedací místnost štábu byla zcela zničená a plná trosek. Všude ležela zkroucená těla mrtvých, pomíchaná se zdemolovaným nábytkem. Byl snad jediný, kdo přežil? Jedna stěna místnosti zívala proraženým otvorem. A co byl zač ten velký, neznámý stroj, který stál na druhé straně místnosti? Velký jako skříň, ale mnohem složitější. Na jeho končetinách bylo něco zvláštního, jako kdyby se mohly pohybovat...

Malori zkameněl hrůzou, protože ta věc se vzápětí skutečně pohnula a zaměřila na něj celý soubor přístrojů a objektivů. Pochopil, že se dívá na funkčního berserkra, který ho rovněž vnímal. Byl to jeden z menších typů, které byly používány pro výsadky na paluby lidských kosmických lodí.

"Pojď sem," promluvil stroj. Jeho hlas byl pištivou napodobeninou lidské řeči, jejíž zlomky berserkři zaznamenávali od zajatců. Tyto útržky potom elektronicky mixovali a střihali pro své potřeby. "Badlife se probudil."

Malori si ke své hrůze pomyslel, že slova jsou určena jemu, ale stejně se nemohl pohnout. Potom však vstoupil do štábu dírou ve stěně muž, kterého Malori viděl poprvé. Byl zarostlý a špinavý, na sobě měl potrhaný oděv, který kdysi mohl být částí nějaké vojenské uniformy.

"Ano pane," řekl muž stroji. Mluvil standardním mezihvězdným jazykem a jeho drsný hlas dosud nesl stopy kultivovaného přízvuku. Přistoupil blíže k Malorimu. "Hej, ty, rozumíš mi?"

Malori něco zachroptěl a pokusil se přikývnout. Potom se pomalu a neobratně posadil.

"Otázkou je," pokračoval muž a opět se trochu přiblížil, "jaké to chceš mít později, lehké nebo těžké? Myslím tím, když přijde okamžik tvého konce. Já jsem se už dávno rozhodl, že to chci mít rychlé a bezbolestné, a hlavně aby to nebylo příliš brzy. Chci si po cestě ještě sem a tam něco užít."

Navzdory prudké bolesti v hlavě se Malori zamyslel. Už tomu začínal rozumět. Pro lidi, jako byl muž před ním, kteří víceméně dobrovolně sloužili nepřátelským strojům, existovalo zvláštní jméno. Slovo, které vytvořily samy stroje. Teď se však Malori toto jméno nechystal vyslovit.

"Chci to mít lehké," bylo vše, co řekl. Několikrát zamrkal očima a snažil se masírovat si krk v místě, kde pocíťoval bolest.

Muž si ho chvíli mlčky prohlížel. "Dobře," řekl nakonec Otočil se zpět ke stroji a zcela jiným, poníženým hlasem dodal: "Snadno zvládnu tohoto poraněného badlife sám. Když nás tu necháte o samotě, nebudou žádné problémy."

Stroj otočil jeden z objektivů na svého služebníka. "Pamatuj," hláskoval, "že pomocné jednotky musí být připraveny. Čas již téměř vypršel. Selhání znamená nepříjemnou stimulaci."

"Budu si to pamatovat, pane." Muž mluvil pokorně a upřímně. Stroj na oba ještě jednou pohlédl a odešel. Jeho kovové končetiny se pohybovaly precizně, téměř až půvabně. Krátce poté Malori uslyšel známé zasyčení vzduchotěsného zámku přechodové komory.

"Teď jsme tu sami," řekl muž, dívaje se dolů na Maloriho. "Jestliže mě chceš nějak oslovovat, můžeš mi říkat Greenleaf. Chceš se mnou zápasit? Jestli ano, tak pojď, ať už to máme za sebou." Nebyl o mnoho vyšší než Malori, ale měl ohromné ruce a přes svůj roztrhaný a špinavý oděv vypadal jako dobrý rváč. "Dobrá, to je rozumný přístup. Víš, že jsi vlastně šťastný člověk, i když si to zatím ještě neuvědomuješ? Berserkři nejsou jako ostatní páni, které lidé mají. Nejsou jako vlády, strany, korporace a další, kteří tě jen využijí a potom tě odkopnou. Ne, když už pro tebe stroje nemají použití, rychle a čistě ukončí tvůj život. Ovšem jen za předpokladu, že jsi jim dobře sloužil. Vím to, viděl jsem je takto nakládat s ostatními lidskými zajatci. Není důvod, proč by se tak nechovali. Jediné co chtějí je, abychom zemřeli, ne abychom trpěli."

Malori na to nic neřekl. Pomyslel si, že se snad už brzo dokáže postavit.

Greenleaf (to jméno znělo tak nevhodně, že mohlo být, jak si Malori pomyslel, pravé) něco nastavoval na malém přístroji, který vyndal z kapsy a držel skrytě ve své velké dlani. Potom se zeptal: "Kolik doprovodných lodí, kromě této, doprovází a brání Hope?"

"Nevím," lhal Malori. (Existovala jen jedna - Judith.)

"Jak se jmenuješ?" Ramenatý muž se stále díval na přístroj v ruce.

"Ian Malori."

Greenleaf přikývl a bez jakýchkoliv emocí v obličeji přistoupil k Malorimu a přesně, s brutální silou, ho kopnul do břicha.

"To bylo za to, že ses mi pokoušel lhát, Iane Malori," donesl se k němu odněkud shora hlas. Malori teď opět ležel v bolestech na podlaze a snažil se popadnout dech. "Pamatuj si, že kdykoliv poznám, že lžeš. Takže znovu. Kolik existuje doprovodných lodí?"

Malori se znovu posadil a přiškrceným hlasem řekl. "Jen tahle jedna." Ať už Greenleaf detektor lži měl, nebo to jenom předstíral a dával mu otázky, na které znal předem odpověď, Malori se rozhodl, že od tohoto okamžiku bude mluvit jen čistou pravdu. Ještě několik takových kopanců a stane se zcela bezmocným a nepoužitelným, a stroje ho zabijí. Zjistil, že ještě zdaleka není připraven vzdát se života.

"Jaké bylo tvé zařazení v posádce, Malori?"

"Jsem civilista."

"Povolání?"

"Historik."

"A proč jsi tady?"

Malori se začal zvedat, ale pak si uvědomil, že by tím stejně ničeho nedosáhl. Proto raději zůstal sedět na palubě. Pokud se bude pokoušet hloubat nad svou situací, vzápětí nebude schopen díky rostoucímu strachu schopen souvisle přemýšlet. "Měli jsme v plánu... Vzal jsem s sebou z Yaty určité množství takzvaných historických modelů. Jsou to bloky programovaných reakcí, které používáme při historických výzkumech."

"Vzpomínám si, že jsem už o něčem takovém slyšel. A co to bylo za plán, o kterém jsi se zmínil?"

"Chtěli jsme použít tyto pseudoosobnosti jako generátory nevypočitatelných reakcí pro spolupráci s palubními počítači jednomístných bojových člunů."

"Aha." Greenleaf si sedl na bobek a pohlédl na něj. "A jak to fungovalo v bitvách? Osvědčili se víc než podvědomí živých pilotů? Pamatuj, že stroje si to všechno zjistí."

"Nikdy jsme neměli možnost je vyzkoušet. Jsou všichni ostatní z posádky mrtví?"

Greenleaf nedbale přikývl. "Výsadek vůbec nebyl těžký. Vaše automatická obrana musela nějak selhat. Jsem rád, že jsem našel vůbec někoho naživu a že ten člověk je dost chytrý na to, aby spolupracoval. To mi výrazně pomůže v kariéře." Pohlédl na drahé hodinky na svém špinavém zápěstí. "Vstávej, Iane Malori. Máme spoustu práce."

Malori se postavil a následoval ho k řídicímu panelu.

"Trochu jsem se tu se stroji porozhlédl, Malori. Těch devět člunů, které máte na palubě je v příliš dobrém stavu a bylo by jich škoda. Stroje jsou si jisty tím, že teď už Hope chytí, ale její automatická obrana bude asi mnohem dokonalejší než byla na těchto neckách. Stroje už utrpěly mnoho ztrát, takže hodlají využít těch devět člunů jako pomocné jednotky. Nepochybně máš nějaké znalosti z vojenské historie?"

"Něco vím." Odpověď byla možná trochu nepřesná, ale zdálo se, že prošla jako pravdivá. Detektor lži, pokud vůbec nějaký existoval, byl teď odložen stranou. Ale Malori už neriskoval víc než musel.

"Potom tedy možná víš, jak někteří generálové na staré Zemi používali své pomocné jednotky. Postavili je před své hlavní síly, kterým plně důvěřovali. Ty by je zabily, kdyby se pokusily z boje ustoupit. Byly tedy první, kdo byl proti nepříteli použit."

Cestou k řídicímu stanovišti Malori viděl několik drobných poškození, způsobených výbuchy. Devět malých lodí čekalo ve svých portech. Byly znovu vyzbrojeny a s doplněným palivem připraveny k další bitvě. O všechno se ještě před svou smrtí postarali technici, hned po jejich návratu z poslední mise.

"Malori, když jsi byl v bezvědomí, prohlédl jsem si řízení těchto lodí a všiml jsem si, že není plně automatické."

"Správně. Musí tam být ještě napojen nějaký řídicí mozek nebo generátor náhodných reakcí."

"My dva z nich teď uděláme pomocnou jednotu pro berserkry, Iane Malori." Greenleaf znovu pohlédl na hodinky.

"Máme necelou hodinu na to, aby jsme promysleli nejvhodnější způsob, jak to provést a několik dalších hodin na dokončení celé práce. Čím to bude rychleji, tím lépe. Pokud se opozdíme, budeme za to trpět." Zdálo se, že si tu myšlenku přímo vychutnává. "Co tedy navrhuješ?"

Malori otevřel ústa, jako by chtěl promluvit, pak je ale zase zavřel.

Greenleaf řekl: "Instalace některé z tvých vojenských pseudoosobností samozřejmě nepřípadá v úvahu. Ti by se nenechali hnát jako živý štít. Předpokládám, že to všechno byli různí vojevůdci. Nemáš tu ale osobnosti z nějakých jiných oblastí, které by byly dostatečně učenlivé?"

Malori, opírající se o prázdnou sedačku velícího důstojníka, se přinutil k důkladnému zamyšlení. Pak teprve opatrně promluvil. "Náhodou tady mám některé další osobnosti, o které jsem se velmi zajímal. Pojdme."

Malori krácel do své malé kabiny, těsně následován Greenleafem. Bylo téměř překvapující, že uvnitř bylo vše na svém místě. Housle ležely na palandě, na stole bylo několik knih a jeho kazety. A hned vedle ležely vyrovnány ve svých kufřících osobnosti, které nejraději studoval.

Malori sáhl po vrchním kufříku. "Tenhle muž byl houslista, stejně jako já, pokud se tak ovšem mohu nazývat. Jeho jméno ti stejně nic neřekne."

"Hudba nikdy nebyla mým oborem. Ale řekni mi o něm víc."

"Byl to pozemšťan, který žil ve dvacátém století - velmi zbožný muž, pokud jsem to správně pochopil. Můžeme tuto osobnost zapojit a zeptat se jí, co si myslí o válce, pokud máte nějaké podezření."

"Raději to uděláme." Malori mu ukázal patřičné rozhraní na svém multimediálním počítači a Greenleaf vše sám zapojil.

"Jak se s tím komunikuje?"

"Prostě mluvte."

Greenleaf ostře promluvil směrem ke kufříku. "Vaše jméno?"

"Albert Ball." Hlas, ozývající se z reproduktoru byl mnohem lidštější, než mechanický hlas berserkra.

"A co si myslíš o boji, Alberte?"

"Odporná představa."

"Zahraješ nám na housle?"

"Velmi rád." Nenásledovala však žádná hudba.

Malori to vysvětlil. "Pokud chceš slyšet hudbu, bylo by nutné zapojit více konektorů."

"Nemyslím, že to potřebujeme." Greenleaf odpojil Alberta Balla a začal si prohlížet ostatní kufříky, nesoucí neznámá jména. Bylo jich asi dvanáct nebo patnáct. "Kdo jsou tihle?"

"Současníci Alberta Balla. Umělci stejného oboru. Malori si musel sednout na palandu, aby si na chvíli odpočal. Byl na

pokraji mdloby. Potom se opět postavil vedle Greenleafa a ukázal na jeden z kufříků. "Tohle je model Edwarda Mannocka. Byl slepý na jedno oko a nikdy neprošel lékařskou prohlídkou, která v té době byla pro službu v armádě nutná." Potom vzal další kufřík. "Tento muž, pokud si dobře vzpomínám, krátce sloužil v kavalerii. Pořád však padal z koně, tak ho přeřadili k zásobování. A tenhle měl křehké zdraví a trpěl tuberkulózou. Zemřel, když mu bylo dvacet tři standardních let."

Greenleaf se vzdal prohlídky zbývajících kufříků a opět si Maloriho pozorně přeměřil pohledem. Malori pocítil, jak se jeho bolavé břišní svaly stahují v očekávání další surové rány. To už by bylo příliš, další takový úder by ho určitě zabil...

"V pořádku." Greenleaf se zamračil a znovu zkontroloval čas na svých hodinkách. Potom s nepatrným úsměvem vzhlédl. Zvláštní bylo, že úsměv z něj dělal úplně jiného člověka. "Dobrá. Myslím, že hudebníci jsou pravým opakem vojáků. Pokud budou stroje souhlasit, nainstalujeme je a odešleme do akce. Iane Malori, asi ti zvýším plat." Jeho úsměv se ještě více rozšířil. "Pokud to bude fungovat tak, jak si představuji, vykoupíme si tím možná další standardní rok života."

Když o několik minut později opět vstoupil na palubu Judith berserkr, Greenleaf s úklonou vysvětlil podstatu plánu. Malori, stojící v pozadí, s hrůzou zjistil, že se též strachy uklání.

"Povoluji realizovat," rozhodl stroj. "Pokud nebudete dostatečně rychlí, loď infikovaná Životem bude mít čas zmizet v bouřích před námi." Potom opět rychle odešel. Možná, že opravoval a vybavoval svou vlastní loď.

Pracovali oba dva, takže instalace probíhala rychle. Znamenalo to jen otevřít kabinu bojového člunu, vložit osobnost do předem instalovaného adaptéru, spojit několik konektorů a závěrů a potom kabinu opět uzavřít. Protože pro realizaci plánu byl životně důležitý spěch, testování bylo omezeno na reakce pseudoosobností po instalaci do lodi a po jejich aktivaci. Většina odpovědí byly naprosté banality na téma neexistujícího počasí, starobylého jídla a nápojů, nebo zvláštní obraty, které, jak Malori věděl, byly jen nic neznamenantící společenské fráze.

Zdálo se, že všechno probíhá bez problémů, ale Greenleaf začal v poslední chvíli pochybovat o úspěchu. "Doufám, že tito citliví pánové pochopí svou reálnou situaci. Budou s tím srozměni? Stroje od nich nechtějí žádné hrdinské bojové výkony, ale nesmí hned upadnout do stavu katatonie."

Malori už byl na pokraji totálního vyčerpání. Právě zápasil s poklopem kabiny člunu číslo Osm a když náhle povolil, málem ze zaobleného trupu spadl. "Řekl bych, že to pochopí hned po startu. Alespoň přibližně. Nepředpokládám, že by si uvědomili mezihvězdný prostor kolem sebe. Pokud tomu správně rozumím, byl jsi voják z povolání. Jestli nebudou ochotni bojovat, nechám na tobě jak se vypořádáš se vzpurnou jednotkou."

Když zapojili do člunu číslo Osm osobnost, odpověděla jim na testovací otázku slovy: "Přeji si, aby můj stroj byl natřen červeně."

"Hned to bude, pane," řekl rychle Malori a uzavřel poklop. Potom slezl a vydal se k číslu Devět.

"Co to vlastně říkal?" zamračil se Greenleaf. Pohlédl však na své hodinky a opět vykročil kupředu.

"Myslím, že maestro si hned uvědomil, že je v nějakém dopravním prostředku. A co se týče jeho přání mít ho natřen červeně... Zbytek jeho odpovědi vyzněl do ztracena, když se pokoušel otevřít příklop kabiny u posledního člunu.

Konečně byly všechny lodě připraveny. S prstem nad startovacím tlačítkem Greenleaf ještě jednou zaváhal. Naposledy zkoumavě pohlédl na Maloriho. "Časově jsme to tedy stihli. Pokud ještě bude tento plán alespoň trochu fungovat, čeká nás odměna." Tentokrát už téměř šeptal. "Bylo by lepší, kdyby se osvědčil. Už jsi někdy viděl člověka zaživa stahovaného z kůže?"

Malori se musel opřít o sloup, aby se vůbec udržel na nohách. "Udělal jsem, co jsem mohl."

Greenleaf konečně stiskl startovací tlačítko. Ozvalo se syčení zámků přechodových komor. Devět lodí odstartovalo a současně se nad velitelským stanovištěm rozsvítil hologram. Uprostřed se nacházela Judith, robarzená jako zelený bod, od kterého se zvolna vzdalovalo devět malých, zelených teček. O něco dále se nacházela formace rudých bodů, která představovala zbytky uskupení berserkrů, které tak dlouho a neúspěšně pronásledovalo Hope a její doprovodnou loď. Jak si Malori melancholicky uvědomil, rudých bodů bylo patnáct.

"Tento trik," řekl Greenleaf sám sobě, "by měl způsobit, že se budou bát více svých vlastních velitelů, než nepřítelů." Nastavil na ovládacím panelu několik spínačů a potom promluvil do komunikátoru. "Pozor, jednotky Jedna až Devět!" vyštěkl. "Jsou na vás namířeny zbraně vysokého výkonu a každý náznak neposlušnosti nebo pokusu o útek bude přísně potrestán..."

Tyranizoval je ještě chvíli, zatímco Malori si všiml, že bouře předpovídaná berserkrem se už blíží. Smršť atomů se prodírala tímto úsekem mlhoviny a křížovala cestu Judith i její doprovodné miniflotile. Hope, která při tomto stupni přiblížení nebyla vidět, se možná podaří bouři využít a uniknout.

Viditelnost se stále zhoršovala, takže Greenleaf brzy kontakt s čluny zcela ztratil. Rozkazy, pronesené nepřírozeným hlasem berserkrů a určené pomocné devítičlené flotile, se k nim v útržkovité formě donesly ještě před tím, než byl okolní prostor vyplněn kanonádou poruch. Pronásledování Hope dosud nezačalo.

Na řídicím stanovišti na okamžik zavládlo ticho, přerušované jen občasným slabým praskáním z obrazovky. Kolem nich čekaly prázdné porty.

"Tak to bychom měli," řekl Greenleaf. "Teď už se můžeme jen obávat výsledku." Znovu se mírně usmál. Zdálo se, že ho situace, která nastala, baví.

Malori na něj udiveně pohlédl. "Jak to děláte, že jste tak vyrovnaný?"

"Proč ne?" Greenleaf se protáhl a vstal od počítače, který byl teď nepoužitelný. "Když se jednou člověk vzdá starého způsobu života, badlife, a připustí, že je pro něj mrtvý, nový způsob života není zase tak špatný. Občas, když berserkrí vezmou někoho do zajetí, jsou k dispozici i ženy."

"Jsi goodlife," řekl Malori. Ted' konečně vyslovil to obscení, provokující slovo. Tentokrát se už nebál.

"Ty sám jsi ted' taky goodlife, hochu." Greenleaf se stále usmíval. "Vím že mnou stále pohrdáš, ale jsi v tom taky namočený až po uši, pamatuješ?"

"Myslím, že tě lituju."

Greenleaf vyprskl smíchy a lítostivě potřásl hlavou. "Viš, myslím, že mám před sebou delší a méně bolestivější život, než většina lidí. Říkal jsi přece, že jedna z těch pseudoosobností zemřela ve věku dvaceti tří let. Byl to věk, ve kterém se tenkrát běžně umíralo?"

Malori, který se ještě stále přidržoval sloupu, nasadil zvláštní, mírný úsměv. "Ano, v jeho dobách a na kontinentě zvaném Evropa, to tenkrát bylo běžné. Zuřila tam první světová válka."

"Ale říkal jsi mi přece, že zemřel na nějakou chorobu."

"Ne. Řekl jsem že byl nemocný, měl tuberkulózu a ta by ho stejně nakonec zahubila. On ale zahynul v bitvě, v roce 1917 na místě zvaném Belgie. Jeho tělo nebylo nikdy nalezeno. Pokud si dobře vzpomínám, protože jeho letadlo zcela zničila dělostřelecká palba."

Greenleaf strnul. "Letadlo! Co to povídáš?"

Malori se přes značnou bolest narovnal a pustil svou oporu. "Ted' už ti mohu říct, že Georges Guynemer, tak se jmenoval, sestřelil padesát tři nepřátelských letadel, než sám zahynul. Počkej!" Maloriho hlas náhle zesílil, takže Greenleaf, který se k němu hrozivě blížil, se překvapeně zarazil. "Než se na mě dopustíš nějakého násilí, měl bys možná raději uvážít, zda tu bitvu venku vyhraje moje nebo tvoje strana."

"Bitvu..."

"Jsou v nevýhodě, je jich jen devět proti patnácti, nebo možná i více berserkrům, ale neviděl bych to tak pesimisticky. Osobnosti, které jsme odeslali, nejsou žádní krotcí beránci, kteří by se nechali jen tak zmasakrovat."

Greenleaf na něj ještě chvíli zíral v němém úžasu a pak vyrazil zpět směrem k opuštěné obrazovce. Ta však byla dosud vyplněna jen bezcenným šumem. Nedalo se nic dělat. Pomalu klesl do polstrované velitelské židle. "Co jsi mi to udělal," zašeptal. "Ta sbírka invalidních hudebníků... Přece jsi nemohl o všech lhát."

"Každé slovo, co jsem řekl, byla pravda. Samozřejmě, všichni piloti v první světové válce nebyli invalidé. Většinou byli v perfektním zdravotním stavu. A také jsem netvrdil, že všichni byli hudebníky, i když jsem samozřejmě chtěl, aby sis to myslel. Ze všech těchto es měl největší hudební nadání Ball. Vždycky říkal, že se mu jeho pravé povolání hnusí."

Zdálo se, že Greenleaf zhroucený na židli, ted' stárne před očima. "Ale jeden byl přece slepý... To není možné."

"Totéž si mysleli i nepřátelé, když ho na samém začátku války propustili z internačního tábora. Jmenoval se Edward Mannock, byl slepý na jedno oko. Musel podvést komisaře, aby se vůbec dostal do armády. Tragédií těchto vynikajících mužů však je, že se zabíjeli navzájem. V těch dobách ještě nebyli v dosahu žádní berserkři. A i kdyby byli, stejně by proti nim s letadlem a kulometem neuspěli. Přesto si však myslím, že lidstvo vždy proti nějakému druhu berserkrů muselo bojovat."

"Jestli tomu tedy dobře rozumím," řekl Greenleaf prosebným hlasem, "poslali jsme ven pseudoosobnosti devíti válečných letců?"

"Ano, devět nejlepších. Myslím, že dohromady sestřelili kolem pěti set letadel. Taková tvrzení obvykle přeháněla, ale přesto..."

Znovu zavládlo ticho. Greenleaf zvolna otáčel svou židli zpět k obrazovce, která se opět začínala pomalu rozjasňovat.

Malori, který si před několika okamžiky sedl na stůl, aby si trochu odpočinul, se opět postavil. Na hologramu se postupně vynořoval obrys Judith a malého bodu, který se k ní velkou rychlostí přibližoval.

Přibližující se bod zářil jasně rudou barvou.

"Takže to bychom měli," řekl Greenleaf a postavil se. Z kapsy svého roztrhaného oděvu vyndal malý revolver. Nejprve ho namířil na Maloriho, potom se však opět svým milým způsobem usmál a potřásl hlavou. "Ne, přenechám tě strojům živého. Tak to budeš mít mnohem těžší."

Když se ozval zvuk otevíraných dveří přechodové komory, Greenleaf zvedl zbraň a namířil ji proti vlastní hlavě. Malori od něj nemohl odtrhnout zrak. Když se začaly otvírat vnitřní dveře, vystřelil.

Malori se k němu vrhnul a vytrhl mu zbraň z ruky ještě předtím, než tělo dopadlo. Namířil ji na otevírající se vnitřní dveře. Do místnosti vstoupil stejný berserkr, jako předtím, nebo to alespoň byl stejný typ. Jeho vzhled se však zásadně změnil. Jedna kovová paže byla utržena a z rány trčely přetržené konce drátů. Jeho kovový pancíř byl poset malými dírami a kolem jeho horní části sršely jiskry elektrických výbojů.

Malori vystřelil, ale stroj náraz kulky zcela ignoroval. Dalo se to očekávat, určitě by Greenleafovi nedovolili vlastnit zbraň, kterou by je mohl poškodit. Potlučený stroj však zatím Malorimu nevěnoval pozornost. Naklonil se nad téměř bezhlavým Greenleafovým tělem.

"Zra-zra-zrada," pištěl berserkr. "Krajní nepřijemné největší sti-stimuly. Badlife badlife bad..."

V tom okamžiku přistoupil Malori těsně za něj a vrazil hlaveň revolveru do jednoho z dosud horkých otvorů, který vypálil svým laserem Albert Ball, Frank Luke, Werner Voss, nebo možná i některý jiný z devítky elitních pilotů. Stačily dva výstřely pod kovový pancíř a berserkr šel k zemi. Klesl vedle bezhlavé Greenleafovy mrtvolky a vzápětí znehybněl stejně jako on. Svatozář z elektrických výbojů vyhasla.

Malori couvnul, pohlédl na obě nehybná těla, a potom se obrátil k obrazovce aby zjistil, jak vypadá situace. Rudý bod se od Judith rychle vzdaloval. Loď, kterou znázorňoval, ted' nebyla ničím jiným, než kusem mrtvého kovu.

Z ustupující bouře atomů se vynořila zelená tečka, směřující přímo k Judith. Za necelou minutu do svého portu měkce dosedl modul číslo Osm. Z ústí laseru se v atmosféře začalo hustě kouřit. Člun byl na několika místech poškozen nepřátelskou palbou.

"Hlásím čtyři další sestřely," řekla pseudoosobnost hned, jak Malori otevřel příklop. "Dnes mě významně podpořili též moji spolubojovníci, kteří však položili své životy na oltář vlasti. I když bylo nepřátel dvakrát více než nás, ani jeden z nich neuniknul. Musím ale důrazně protestovat, že mé letadlo dosud nebylo natřeno na červeně."

"Hned se o to postarám, meinher," zašeptal Malori při odpojování osobnosti z lodě. Cítil se hloupě, že něco slibuje kousku počítače, ale přesto s osobností zacházel jemně, když ji nesl k hromádce kufříků na operačním panelu. Na každém z nich byl obyčejný štítek se jménem:

ALBERT BALL

WILLIAM AVERY BISHOP

RENE PAUL FONCK

FRANK LUKE

EDWARD MANNOCK

CHARLES NUNGESSER

MANFRED VON RICHTHOFEN

WERNER VOSS

Byli to Angličané, Američané, Němci, Francouzi. Jeden z nich byl žid, další houslista, jiný zase invalida, Prus, rebel, křesťan. Mezi těmito devíti muži byly ještě mnohé další odlišnosti. Pouze jediné jim bylo společné - všichni to byli lidé. Nejblíže lidské bytosti byly v tomto okamžiku několik miliónů kilometrů daleko, ale Malori se necítil sám. Jemně uložil osobnost zpět do kufříku i když věděl, že ji nemůže poškodit ani několikanásobně vyšší síla, než jakou by dokázaly jeho ruce vyvinout. Možná, že by se vešla k němu do kabiny, až se ve člunu číslo Osm pokusí doletět na Hope.

"Zdá se, že jsme zbyli jen my dva, Červený barone." Člověku, podle něhož byla tato osobnost vytvořena, ještě nebylo ani dvacet šest let, když byl po osmnácti měsících slávy a bojových úspěchů sestřelen nad Francií. Před tím, v kavalerii, ho kůň neustále shazoval ze sedla.

Relativně nespoutána časem a prostorem, toulala se má mysl minulostí i budoucností Galaxie, aby shromáždila pravdivé útržky zpráv o velké válce života proti smrtelným strojům. To, co jsem shromáždil, je však celé pravdě o válce dosud značně vzdáleno.

Většina vyšších inteligencí Galaxie se válečným střetům záměrně vyhýbala, i když na jejich výsledku závisela jejich budoucí existence. Nechávali za sebe bojovat a umírat jiné a sami z války jen těžili. Ze stejné podstaty vznikli kdysi pradávno berserkři. Byli snad jejich Tvůrci nepřekonatelní ďáblové? Možná, že tomu tak bylo...

Úsměv

Útok berserkra na planetu zvanou St. Gervase skončil čtyři standardní měsíce před tím, než k ní dorazila luxusní soukromá kosmická jachta tyрана Yoritoma. Mrtvé nebe planety teď bylo pokryto oblaky popele a tmavými dešťovými mraky a vrhalo na její povrch monotónní šedý stín. Od jachty se brzy oddělily dva štíhlé výsadkové moduly a pomalu se začaly do této kaše ponořovat. Jejich úkolem bylo přistát v místech, kde kdysi stávalo hlavní město.

Posádka, která z modulů vystoupila, byla oblečena do těžkých skafandrů, které ji měly chránit před žhavým popelem, vařícím bahnem a zbytkovou radiací. Věděli přesně co hledají a proto během necelé standardní hodiny objevili tunel vedoucí do hlubin, ke sklepním prostorám známého St. Gervaského muzea. Klenba tunelu se na několika místech zřítíla, ale přesto byl průchodný. Bez větších překážek postupovali stále hlouběji, pouze občas zakopávali o úlomky a trosky vnitřního vybavení. Zpočátku nebyla bitva jednostrannou záležitostí a ve zříceninách velkoměsta teď ležely vraky berserkrových výsadkářů a jejich raketových nosičů. Vraždící stroje měly za úkol zneutralizovat po přistání generátory obranného pole, aby mohl berserkr rozpoutat smrtelné bombardování povrchu planety.

Tunel vyústil o několik set metrů níže do klenutého sklepení. Díky mobilnímu generátoru elektrického proudu zde dosud svítila světla a fungovala klimatizace, která se pokoušela zbavit podzemí všudypřítomného prachu. Bylo zde pět velkých soch. Jedna z nich byla v připojené dílně a evidentně ještě nedávno na ní pracoval nějaký konzervátor nebo restaurátor. Každá z nich byla mistrovským kusem s nevyčísitelnou cenou. Kromě nich se ve spoře osvětleném sklepení nacházely obrazy, keramika, a drobnosti z bronzu, stříbra a zlata. Byl to poklad, jaký by vám mohl každý jen závidět.

Nezvaní návštěvníci bez odkladu o svém objevu podali zprávu na jachtu, kde už ji nedočkavě očekával On. Jejich hlášení zahrnovalo poznámku, že sklepení bylo nepochybně po útoku někým obýváno. Vedle dílny s generátorem byla malá místnost, která sloužila jako sklad muzejních záznamů. V depozitáři teď stála malá postel a ležely tam zbytky jídla, neklamně známky nouzového lidského osídlení. Nebylo to nic překvapivého, z několika miliónů lidí, kteří na planetě žili, přece někdo přežít musel.

Muž, který žil již čtyři měsíce opuštěně v podzemí, po svém návratu zastihl výsadkovou skupinu v pilné práci.

"Zloději," poznamenal hlasem, který už dávno ztratil veškeré stopy hrubosti nebo strachu. Nebyl nijak chráněn proti účinkům radioaktivního záření ani jiným následkům berserkrova běsnění. Kdysi býval očividně tlustý, teď z něj však okolnosti udělaly neoholeného, dlouhovlasého člověka v roztrhaných a špinavých hadrech, které, jak se zdálo, od útoku nesvlékl.

Člen výsadkové skupiny, stojící přímo proti přichozímu, na něj beze slova pohlédl a vytáhl svou zbraň. Na okamžik zaváhal. Muž, který právě vstoupil, odhodil několik kusů kovového šrotu a gestem naznačil nejhlubší pohrdání. Výsadkář proti němu namířil zbraň. Než však mohl vystřelit, zasáhl velitel skupiny a zabránil mu v tom. Aniž by z přichozího spustil oči, hlásil opět vše na jachtu.

"Vaše veličenstvo, máme tady člověka, který to všechno přežil," informoval kulatý obličej, který se objevil na přenosném monitoru. "Domnívám se, že to je sochař Antonio Nobrega."

"Chci ho hned vidět. Postavte ho před obrazovku." Tyranův hlas byl nenapodobitelný a hrozný. Vždycky se zdálo, že nemůže popadnout dech. "Ano, máš pravdu, i když se hodně změnil. Nobrega, máme to ale štěstí! To je skutečně významný objev."

"Věděl jsem, že se tady určitě objevíte," řekl Nobrega svým bezvýrazným hlasem. "Jste jako virus napadající oslabené tělo. Jako velký, tlustý rakovinotvorný nádor. Máte s sebou taky tu svou čarodějnici, aby jste se ujali péče o naši kulturu?"

Jeden z mužů, stojících za sochařem, ho srazil k zemi. Z monitoru se ozvalo zavrčení a muži proto Nogarů raději rychle zvedli a usadili na židli.

"Je to umělec, mí bojovníci," káral je hlas z obrazovky. "Nemůžeme tedy čekat, že se bude umět chovat v záležitostech, které s uměním nesouvisí. Ne. Musíme maestra vyléčit z ozáření a dopravit ho do Paláce, kde bude spokojeně nebo nespokojeně žít a pracovat, jako ostatně kdekoli jinde."

"Ale ne," ozval se umělec ze židle, slaběji než kdykoliv předtím. "Má práce už je skončena."

"Pche, to se ještě uvidí."

"Věděl jsem, že přijdete..."

"Ale?" Slabý hlas z obrazovky ho pobavil. "A jak jste to mohl tušit?"

"Slyšel jsem... Když naše flotila ještě bránila přístup do této soustavy, byla s nimi též moje dcera. Od ní jsem slyšel, ještě než zemřela, že jste k hranicím našeho systému přivedl svou vlastní flotilu, avšak jen abyste pozoroval, jak velkou šanci proti berserkům máme. Když ale skutečně přišli, tak jste zbaběle zmizel. Tehdy jsem začal předvídat, že se vrátíte abyste získal věci, které byste jinak nedostal."

Nobrega se na okamžik odmlčel a potom náhle spadl ze židle, nebo alespoň se pokusil naznačit pád, jak nejlépe uměl.

Na zemi uchopil nějaký dlouhý, železný sochařský nástroj a mrštil ho po Vzlétající okřídlené pravdě, jedenáct století starém díle Poniatowského. "Než abych vás viděl, jak si to odnášíte..."

Než mohl hodit kusem mramoru po dalším díle, byl přemožen a spoután.

Když se k němu za necelou hodinu opět přiblížili, aby ho odvezli na jachtu k lékařskému vyšetření zjistili, že je už mrtev. Autopsie pak v jeho těle zjistila hned několik druhů jedů. Možná si je Nobrega vzal úmyslně. Nebo byl možná otráven něčím, co zde berserkři zanechali, aby si mohli být jistí, že nikdo nepřežije a tak splnili svůj základní úkol, vyhubení života v Galaxii.

Při návratu ze St. Gervase, po celou cestu a ještě několik dalších měsíců, byl Yoritomo plně zaměstnán inspekci svých nových pokladů. Potom bylo pět velkých soch instalováno v nejhlubší, největší a zároveň nejbezpečnější galerii Paláce. Byly vystěhovány menší kolekce a jejich místa zaujaly Vzlétající okřídlená pravda, Lazamonův Smějící se (nebo zuřící) Bacchus, Poslední pokušení od Sarapiona, Lazienkiho Točící se místnost a Vzpomínka na minulé krivdy od Prajapatiho.

Náhodou byla v Paláci tou dobou přítomna též Lady Yoritomo. Její podřízení, Hlavní dozorce nad kulturou a Vysoký kontrolor vzdělávání na čtyřech podřízených planetách, ji neustále pronásledovali s nějakými problémy, proto se se svým manželem neviděla již několik měsíců.

Tihle dva si navzájem věřili více, než komukoli jinému. Dnes seděli ve velké galerii, popíjeli čaj a hovořili o politice.

Lady se pokoušela prosadit svou poslední teorii, která říkala, že láska k vládnoucímu páru by mohla být další generací lidí na podřízených planetách geneticky implantována. Toto téma už začalo zpracovávat několik průzkumných projektů. Zatím nedosáhly velkých výsledků, jen mentální retardace u pokusných subjektů, ale nového pokusného materiálu byl dostatek, takže se nenechala počátečním neúspěchem nikterak odradit.

Lord většinou hovořil o svých vlastních plánech. Hodlal navázat konkrétnější spolupráci s berserkry. Podle Yoritoma by jim mohli věnovat životy lidí, které nepotřebují a těžko udržitelné planety výměnou za vybrané umělecké kousky a samozřejmě taky imunitu pro své osoby. Plán měl mnoho atraktivních rysů, ale Lord si musel připustit počáteční obtíže při navazování kontaktu s berserkry. Problémem bylo především nastolení vzájemné důvěry.

Když v debatě zavládla na okamžik pauza, napadla Yoritoma taková banální věc. Možná by si se svou ženou měl promluvit taky o něčem jiném, než o politice. Omluvil se jí, zvedl se ze svého křesla ve výklenku a odešel na vzdálený konec galerie soch, aby si opět dolil do šálku čaj. Z estetických důvodů odmítal v galerii přítomnost jakýchkoli robotů a stejně tak nechtěl kolem sebe ani lidské sluhy, protože zde projednávali důležité věci. Takže, pomyslel si když kráčet zpět, Lady mu nemůže pomoci, i když by mohla získat převahu v několika věcech, na kterých se neshodli. Pokud ale osobně slouží někomu tak mocnému...

Obešel velkou kovovou sochu Poslední pokušení a potom se němě zastavil, šokován tak dokonale, že se v prvním okamžiku dokonce ani nezměnil výraz jeho tváře. Před půl minutou opustil svou ženu živou a plnou energie. Byla stále na stejném místě na pohovce, teď ale ležela zhroucená napříč a jedna její paže se štihlými prsty a mnoha prsteny bezvládně visela nad hustým hnědým kobercem, vlasy měla rozčuchané. Není divu, pomyslel si zoufale, protože její hlava byla vyvrácena dozadu, tak, že se mrtvými očima dívala přes rameno přímo na Yoritoma. Na tváři a na rameně jí kvetly barevné pohmožděniny...

Konečně se pohnul, odhazující křehký porcelánový šálek s čajem. Měl již téměř vytaženu svou ukrytou zbraň, když mu náhle byla vyražena z ruky. Nevěřicně pohlédl na smrt, která se nad ním tyčila. Neměl ani čas vykřiknout, protože vzápětí dopadla další rána.

Vítr od Ritwanova přiletu ani na okamžik neustal a s nekonečným kvílením se hnal neklidnou zemí. Dalo se lehce uvěřit tomu, že obrovská jáma, která zbyla po vyplenění a zničení Yoritomova paláce byla během několika následujících let zcela zaplněna všudypřítomným poletujícím prachem. Poslední vykopávky skončily včera a jáma, kterou po sobě

archeologové zanechali, se už začínala plnit pískem.

"Spíše, než čímkoliv jiným, byli obyčejnými piráty," řekla Iselin, hlavní archeolog. "Na vrcholu své moci, asi před dvěstěti lety, vládli čtyřem planetám. A vládli jim odsud, i když tu teď není vidět nic jiného než hromady starého písku." "Ozymandias," zašeptal Ritwan.

"Prosím?"

"Starý poem." Nervózně si odhrnul světlé vlasy z čela. "Kdybych tady tak byl včas, abych si prohlédl sochy, ještě než jste naložili do své lodě. Jistě si dokážete představit jak jsem spěchal ze Sirgolu, když jsem se doslechl o vašich postupujících vykopávkách."

"Hm," Iselin překřížila buclaté paže a zamračila se. Potom se opět usmála a v jejím tmavém indiánském obličejí zazářila bílá ústa. "A proč s námi neletíte na Esteel? Opravdu nemůžu bedny otevřít dříve, než se tam dostaneme. Tyto vykopávky byly společně sponzorovány a byla by to složitá procedura."

"Moje loď má dobrého autopilota."

"Potom ho tedy nastavte tak, aby nás sledoval a přistupte si k nám. Když je budeme na Esteel vybalovat můžu vám slíbit, že budete mezi prvními, kteří je uvidí. Mezi tím si můžeme promluvit. Škoda že jsme tu od začátku neměli tak prvotřídního historika umění, jako jste vy."

"Dobrá tedy, poletím s vámi." Nadšeně se na sebe usmáli. "Je pravdou, že jste tady našli většinu staré sbírky ze St. Gervase a navíc nepoškozenou?"

"Nevím, jestli by se to tak dalo říct. Ale našli jsme toho hodně."

"Neuvěřitelné. Leželo to zde klidně téměř dvě století."

"Jak jsem řekla, tohle bylo Yoritomovo hnízdečko. Vypadá to ale, že na této planetě nikdy nežilo víc než několik tisíc lidí a nikdo z nich zde nebyl příliš dlouho. Nějaké intriky nebo něco podobného mezi tyranovými důstojníky... Dnes už nikdo přesně neví, jak to bylo, ale povstalci se rozkmotřili. Nastal boj, Palác byl zničen a vládci zabiti. Celá říše se zhroutila. Nikdo ze vzbouřenců ji nedokázal udržet. Myslím, že zanikla okamžikem smrti takzvaného Lorda a Lady."

"A kdy to vlastně bylo?"

Iselin řekla datum.

"Tentýž rok, kdy byl zničen St. Gervase. To do sebe zapadá. Yoritomovi tam mohli po útoku berserkrů letět a všechno tam naloupit. To by myslím plně odpovídalo jejich charakteru."

"Obávám se že ano... Vidíte, čím více jsem se toho o Yoritomových dozvíдалa, tím více ve mě rostlo přesvědčení, že museli mít ještě nějaký jiný, tajnější úkryt než ty, které byly odhaleny při předchozích vykopávkách. Ovšem lidé, kteří zde kopali, byli se svými nálezy navýsost spokojeni, takže se domnívali, že našli všechno."

Ritwan nepřítomně pozoroval, jak se jáma pomalu zaplňuje.

Iselin s ním jemně zatřásla. "A říkala jsem vám, že jsme tam našli dvě kostry? Myslím, že to byli přímo Yoritomovi.

Bohatě oblečení leželi mezi svými největšími poklady. Lady zemřela díky zlomenému vazu a Yoritomo na mnohočetné..."

Když se dvě kosmické lodě odlepily od povrchu opuštěné planety, vítr stále kvílel v rozvalinách na jejím povrchu.

Cesta zpět na Esteel probíhala v uvolněné a radostné atmosféře. Spolu s Ritwanem jich bylo na palubě šest a do jedné kabiny se museli na úzké palandy směstnat tři lidé. Podílel se na tom i velký náklad, který vezli. V plastických bednách, které stály téměř všude, kam se člověk podíval, byly uloženy poklady nepředstavitelné ceny. Poutníci mohli očekávat příjemnou cestu. O řízení lodi, motory a životně důležité systémy se staraly automaty, které občas jen někdo zkontroloval. Lidé se v této obydlené části Galaxie teď, stejně jako před dvěma sty lety, mohli pohybovat bez nebezpečí útoku berserkra. A piráti v lidské podobě už neexistovali.

V centrálním skladišti stálo upevněno pět soch, zabalených postav, jejichž obal Ritwan mnohokrát toužil strhat. Přinutil se ale být trpělivý. První den cesty se připojil k ostatním, kteří se shromáždili ve skladišti, aby si poslechli a prohlédli některé ze starých záznamů, které byly nalezeny v ruinách Yoritomova Paláce. Data byla uložena na páscích a krystalech. A mnoho z nich byly zprávy, které nahrál sám tyran.

"Bůhví, proč nahrál tuhle," povzddechla si Oshogbo. Byla hlavní archivářkou esteelského muzea, jednoho ze sponzorů expedice. "Poslechněte si to. A podívejte se na něj. Příkazuje své lodi, aby byla připravena, nebo bude čelit skáze."

"Možná se v něm projevil šmírák," navrhl Chi-nan, který na planetě zodpovídal za vedení vykopávek, ale tady ve vesmíru byl kapitánem lodi. "Potřeboval v klidu studovat svůj nález."

"Tuto nahrávku mohl u sebe mít kdokoliv z jeho lodi," nabídl svou myšlenku Klyuchevsky, expert na bagry. "Jejich oběti tedy nemohly vědět, jestli je tyran osobně přítomen nebo ne. I když si nejsem jistý, jestli by v tom byl nějaký rozdíl."

"Pojďme se podívat na další," řekl Granton, vedoucí loďního archivu.

Během následující hodiny si prohlédli záznamy, na kterých Yoritomo: 1. příkazuje svým podřízeným přestat se hádat o otroky a konkubíny, 2. obhajoval svůj případ před meziplanetární vládou jako muž, který je nespravedlivě nenáviděný představiteli utlačovaných lidí, 3. vede videoprohlídku pro nějaké blíže neurčené diváky strhujícími částmi své obrovské sbírky umění...

"Počkat!" zvolal Ritwan. "Co to bylo? Mohli byste ten poslední úsek znovu přehrát?"

Tyranův astmatický hlas opakoval: "Trpký příběh o tom, jak byly tyto sochy zachráněny. Naše flotila se snažila jak mohla, ale přesto přiletěla příliš pozdě na to, aby mohla hrdinným obráncům St. Gervase nějak pomoci. Mnoho dní jsme hledali ty, kteří přežili. Nalezli jsme jen jednoho. A identita tohoto muže pro mě učinila situaci zvláště dojemnou, protože to byl sochař Antonio Nobrega. Bohužel, naše pomoc přišla příliš pozdě a on brzy podlehl jedu, který tam berserkrů rozptýlili. Doufám, že už brzy budou všechny vlády konečně věnovat pozornost mým opakovaným výzvám, aby se

spojily a zničily tuto metlu života..."

"Tak to tedy bylo!" Ritwan se spokojeně rozhlédl jako člověk, který právě vyřešil starý hlavolam. "Teď už víme, kde Nobrega zemřel. Občas jsme i na tuto možnost pomysleli, žila tam většina jeho příbuzných, ale dosud jsme neměli přímé důkazy."

"To byl ten slavný padělatel?" zeptal se Granton.

"Ano. Byl svým způsobem vynikající umělec, ačkoliv nakonec převážila druhá stránka jeho osobnosti." Ritwan chvíli počkal, než odezní udivené výkřiky vyvolané jeho prohlášením a potom pokračoval: "Nevěřil bych ani jednomu tyranově slovu, ale myslím, že v případě Nobregy neměl důvod lhát."

Iselin pohlédla na zápěstí. "Já jdu obědvat. Možná, že vy ostatní tady chcete strávit celý den."

"Já těm nahrávkám klidně odolám." Ritwan se zvedl a připojil se k ní. "Kdybyste náhodou vybalovali ty sochy..."

"Bez šance, příteli. Ale můžu ti ukázat hologramy. Už jsem se ti o nich zmínila?"

"Ani jednou!"

Oshogbo za nimi zavolala: "Na tomhle záznamu jsou oba dva..."

Oni se však nezastavili. Chi-nan se k nim připojil a ve skladišti zůstali jen tři lidé.

Trojice, která odešla, se usadila k jídlu v hale a začala si prohlížet hologramy.

"Tohle je opravdu dekadentní. Hrachová polévka se šunkou, a copak to máme tady? Lazienki. Báječné!"

Jemná kombinace šedé a červené na Točící se místnosti (měla snad představovat lidské srdce?) vstoupila do reality, promítaná skrytým přístrojem z jednoho rohu místnosti. Iselin nechala hologram uprostřed haly pomalu rotovat.

"Kapitáne?" vyrušil je chraptivý hlas interkomu.

"Věděl jsem to! Sotva si sednu..."

"Myslím, že tu máme nějaké problémy s nákladem." Znělo to jako značně vzrušený Grantonův hlas.

"Vypadá to, jako by se něco rozbilo, nebo..." Iselin, měla bys též raději přijít a podívat se na..."

Nastala pauza, během které bylo slyšet v pozadí podivný hluk. Nesouvislé dohadování směsice hlasů bylo ukončeno náhlým chraptivým výkřikem.

Chi-nan již odběhl a Rirwan ho hned následoval. Zahlédl jen Iselininy záda mizející za rohem. Potom však zastavila tak prudce, že do ní málem narazil.

Vstup do skladiště, který byl ještě před několika minutami při jejich odchodu otevřen dokořán, teď zakrývaly masivní zasunovací dveře. Byl to bezpečnostní uzávěr pro případ požáru nebo protržení vnějšího pláště lodi.

Na palubě vedle dveří ležela nehybná lidská postava. Iselin a Chi-nan se nad ni hned naklonili. Když se k nim přidal i Rirwan, udeřil ho do nosu nepříjemný pach spáleného masa.

"Pomoz mi ji zvednout... opatrně... nemocniční lůžko je tím směrem."

Rirwan pomohl Iselin. Chi-nan vyskočil na nohy, pohlédl na indikátor vedle pancéřovaných dveří a na okamžik podržel ruku na jejich rovném povrchu.

"Něco tam hoří," poznamenal a potom se přidal k ostatním, kteří šli k nemocničnímu pokoji. Na jeho dotyk se malé dveře otevřely a uvnitř se rozsvítila světla.

"Co v našem nákladu je hořlavé?" zeptala se Iselin, jako kdyby tohle všechno byla pomsta osudu, určená speciálně pro ni.

Všichni na okamžik ztichli. Nádrž na léčení popálenin syčela a za dvacet sekund po zapnutí byla plná až po okraj. Přijala Oshogbino spálené tělo a začala léčebný proces. Iselin u ní zůstala stát a Ritwan následoval Chi-nana při jeho běhu na můstek. Tam se kapitán vrhnul do akcelerační sedačky a položil ruce na řídicí pult aby zjistil, co se vlastně v lodi děje. Nejdříve ze všeho zapnul kameru v nákladovém prostoru, kde dosud byli dva lidé. Na palubě tam leželo něco oblečeného, něco připomínající balík hadrů. Několik okamžiků předtím, než obraz definitivně zhasnul, uviděli Ritwan s Chi-nanem nějakou vysokou, pohybující se postavu.

Kapitán chvíli zíral na šum na obrazovce a potom přepojil do nemocničního pokoje. Vzápětí se objevila Iselin.

"Jak se jí daří?" zeptal se Chi-nan.

"Její stav se stabilizuje. Podle snímků má nejen silné popáleniny, ale též rozbitou lebku. Jako kdyby ji do hlavy uhodil nějaký těžký předmět."

"Možná, že ji uhodily zavírající se dveře, když prchala ze skladu." Kamera zabírala i nádrž s tělem, takže kapitán zvedl hlas a zeptal se. "Oshy, můžeš mi odpovědět? Co se stalo Grantonovi a Klu?"

Oshogbina hlava spočívala na podložce z plastu, který připomínal slonovinu. Její tělo se v tmavé tekutině nepatrně chvělo, jako by se jí v lázni líbilo. Kolem ní se nyní vznášely kusy odplaveného oblečení. Rozhlédla se kolem sebe, jako by se snažila zjistit, odkud přichází Chi-nanův hlas. Potom promluvila: "To... je chytilo. Já... utekla."

"Co je chytilo? Žijí ještě?"

"Grantonova hlava... utrhlo mu to hlavu. Já jsem utekla. Něco uhodilo..." Oči mladé ženy se zavřely a její hlas se vytratil.

Na obrazovce se opět objevil Iselin obličej. "Je v bezvědomí. Myslím, že ji lékařský robot uspal. Mám se pokusit ji zase probudit?"

"Myslím že to není nutné." Kapitánův hlas zněl otřeseně. "Obávám se, že ti dva jsou mrtví. A nedovolím ty dveře otevřít, dokud o tom problému nebudu vědět víc."

Ritwan se zeptal: "Můžeme rychle přistát na nějaké planetě?"

"V dosahu není žádná, na které by jsme našli pomoc," řekl mu kapitán přes rameno. "Nejbližší pomoc je na Esteelu, což je tři nebo čtyři dny cesty."

Všichni tři teď diskutovali o nově vzniklé situaci a zjišťovali, co vlastně vědí. Dva z nich si byli jisti, že na monitoru interkomu viděli něco velkého, co se pohybovalo uvnitř skladiště.

Iselin dodala: "A naše jediná dosud žijící oběť říkala, že to utrhl někomu hlavu."

"Zní to, jako kdyby to byla práce berserkra," řekl Ritwan impulzivně. "Nebo že by to bylo nějaké zvíře...? Mohlo se vůbec něco tak velkého ve skladišti nepozorovaně skrývat?"

"Zvíře nepřipadá v úvahu," řekl Chi-nan kategoricky. "Měl jsi vidět, jak jsme ten prostor nakládali, jak důkladně jsme kontrolovali, zda někde nenecháváme nevyužitě místo. Jediným místem, kde by se snad mohlo něco skrývat, byl vnitřek beden."

"A já jsem každou z nich zkontrolovala," dodala Iselin. "Vytvarovali jsme je tak, aby sochy těsně obalovaly a nemohly proto obsahovat nic navíc. Co to je za hluk?"

Zaslechli to všichni. Byly to tlumené, rytmické rány, jaké Ritwan dosud na žádné kosmické lodi neslyšel. Náhle si vzpoměl, jaký druh lidí vlastně v Paláci žil a na tajemný náklad, který odtamtud odvezli. Poprvé za celou dobu začal pociťovat strach.

Položil ruku na kapitánovo rameno a řekl: "Chi-nane, co jsme to vlastně na té obrazovce viděli?"

Kapitán se před odpovědí důkladně zamyslel. "Něco velkého, vyššího než normální člověk. A samo se to pohybovalo. Je to tak?"

"Ano, a já ještě dodávám, že to bylo tmavé... Nic jiného už si nevzpomínám."

"Já bych to spíše nazval málo barevné." Tlumené dunění se trochu zrychlilo a zesílilo. "Domníváš se snad, že jedna z našich soch obživla?"

Iselin hlas z nemocničního pokoje namítl: "Myslím, že slovo obživla je zcela nevhodné."

Ritwan se zeptal: "Kolik soch má pohyblivé spoje?" Točící se místnost, kterou viděl na hologramu, nic takového neměla. Ale takové sochy byly běžné již před několika staletími.

"Jenom dvě," řekla Iselin.

"Prohlížel jsem si důkladně všechny sochy," protestoval Chi-nan. "A ty přece taky, Iselin. Všichni jsme se na ně dívali. Byly právě, několik staletí staré."

"Nikdy jsme se ale nedívali do nich, jestli nemají nějaké ovládání, baterie, nebo elektronické mozky."

"Samozřejmě že ne. Nebyl nejmenší důvod."

Ritwan dál rozvíjel svůj nápad. "Takže je to berserkr. Nic jiného to ani být nemůže. A čekal s útokem až do tohoto okamžiku, protože si chtěl být jistý, že se dostane na palubu."

Chi-nan udeřil do opěrky své židle. "Ne! Tohle neberu. Vy si myslíte, že nouzový uzávěr by berserkra zastavil? Už bychom byli všichni dávno mrtví a on by ovládal loď. A ty se pokoušíš tvrdit, že nějaký berserkr může vypadat jako známé umělecké dílo a být zpracován tak dokonale, že by zmátl i experty? A že by tam zůstal dvě stě let zasypán v rozvalinách a nepokusil se dostat ven? A že by..."

"Nobrega!" přerušil ho náhle Ritwan.

"Cože?"

"Nobrega... Zemřel sice na St. Gervase, ale nevíme jak. Měl spoustu dobrých důvodů, aby Yoritomovy nenáviděl. Pravděpodobně se alespoň s jedním z nich setkal po útoku v troskách muzea na St. Gervase při jejich takzvaném sbírání uměleckých děl."

"Jak jsi slyšel od Grantona, Nobrega byl velký padělatel. Správně. A k tomu byl taky dobrý inženýr. Sám jsi říkal, že nikdo přesně neví, jak Yoritomovi zahynuli. Je známo jen to, že jejich smrt byla násilná. A byli nalezeni mezi těmito sochami."

Jeho společníci se na něj bezeslova dívali.

"Předpokládejme," pokračoval Ritwan, "že Nobrega se o přiletu těch hyen nějak dozvěděl a měl ještě čas pro ně něco speciálního zkonstruovat. Vybral sochu s pohyblivými končetinami a zabudoval do ní baterie, senzory, ovladače... - a možná taky silný infrazářič jako zbraň. A potom připojil elektronický mozek z nějakého malého berserkra."

Chi-nan se prudce nadechl.

"S tím mozkiem asi neměl problémy, po útoku jich všude musely ležet spousty. Historické prameny udávají, že planeta byla zůřivě bráněna."

"Přemýšlím," řekl Chi-nan, "zda bychom neměli raději všichni nastoupit do záchranného modulu a letět na tvou loď, Ritwane. Říkal jsi sice, že je malá, ale snad se tam nějak vejdemo."

"Nemám tam ale lékařské vybavení."

"Ach." Všichni pohlédli na tvář mladé ženy v regenerační nádrži. Ležela tam v bezvědomí, její tmavé vlasy se vznášely na hladině léčivé kapaliny.

"V každém případě," pokračoval kapitán, "nejsem si jistý, že bychom tu byli v bezpečí. Možná se domníváte, že to není opravdový berserkr. Zdá se ale, že se tomu pravému podobá natolik, že dokáže ovládnout naši loď. Zůstaneme tedy a pokusíme se bojovat."

"Bravo," řekla Iselin. "Ale čím? Mám ten dojem, že jsme všechny naše ruční zbraně uložili někde ve skladišti."

"Skutečně. Můžeme jen doufat, že Nobrega ho neudělal tak inteligentního, aby je začal místo bouchání do dveří hledat. Zatím se pojdme podívat, jestli se dostaneme alespoň k nějakému náradí."

Iselin se rozhodla, že je zbytečné zůstat u nádrže, a připojila se k nim, aby jim pomohla hledat. Nechala ale zapnutý interkom, aby na Oshogbo alespoň viděli.

"Bezpečnostní dveře už jsou celé promáčknuté," oznámila, když nahlédla do přeplněného příručního skladu pod podlahou haly, kde Ritwan s Chi-nanem hledali něco, co by jim mohlo nahradit zbraně. "Měli bychom rychle něco vymyslet."

Ritwan spokojeně zabručel a přitáhnul dlouhý, štíhlý nástroj s vlastním energetickým zdrojem. "Copak je tohle, automatické kladivo? Zdá se, že by nám to mohlo posloužit."

"Samozřejmě," podotknul Chi-nan, "pokud se k němu dostaneš na vzdálenost jednoho metru. Necháme si to až pro případ, že by jsme opravdu byli v koncích."

O chvíli později, poté co se prohrabal bednami elektrického nářadí, které Ritwan neznal, kapitán zamumlal: "Jestli postoupil všechny ty problémy s paděláním díla starého mistra, musel k tomu mít dobrý důvod. Bude to věc, která má opravdovou hodnotu, o které mohl předpokládat, že si ji Yoritomovi vezmou a postaví si ji do svých soukromých pokojů. Musel počítat s tím, že je dostane oba dva."

"Myslím, že to je ono. Kdyby jednoduše do některé sochy dal bombu, nemohl by si být zcela jistý."

"A kromě toho, v Paláci všechno nepochybně procházelo kontrolou proti výbušninám. Teprve potom to mohlo být... Ritwane! Jaký záznam zrovna poslouchali, když na ně ta věc zaútočila?"

Ritwan se zastavil při otevírání další bedny. "Oshogbo to za námi volala, zrovna když jsme odcházeli. Byl to záznam, na kterém byli Yoritomovi společně. Nobrega musel nastavit aktivaci stroje na okamžik, kdy zaregistroval oba hlasy současně."

"Teď by mě jen zajímalo, jak se dá vypnout."

"Už se přece jednou vypnul. A ležel tam nehnutě dvě století. Možná, že Nobrega nepředvídal, že socha vydrží tak dlouho, aby se cyklus mohl opakovat. Možná, že když ještě chvíli vydržíme, opět se vypne sama."

Tlumené dusání vytrvale pokračovalo ve stále stejném, pravidelném tempu.

"Obávám se, že na tohle se nemůžeme spoléhat." Chi-nan odkopnul poslední bednu, která dosud nebyla prohledána.

"Tohle vypadá jako doplňky, které používáme při skládání zbraní. Zdá se, že cokoliv použijeme, bude muset fungovat na elektrickém principu. Myslím, že můžeme poskládat něco, co odřízne nepříteli zdroj, pokud se to tak dá říct, nebo ho to usmaží, nebo roztaví. Nejdříve ale musíme vědět, která ze soch to je. Jsou tam jen dvě pohyblivé, což nám naši práci poněkud usnadňuje, ale přesto..."

"Smějící se Bacchus," dodala Iselin. "A Vzpomínka na minulé křivdy."

"První z nich je většinou z oceli. Myslím, že by jsme mohli vytvořit dostatečně silné indukční pole, které by ji roztavilo. Několik set kilogramů tekutého železa uprostřed lodi nám asi způsobí nějaké problémy, ale rozhodně budou menší než ty, co máme teď. Ale ta druhá socha, tedy alespoň její vnitřní struktura, je tvořena nějakým druhem pevného keramického kompozitu. Na to budeme potřebovat něco jako laser." Zdálo se, že Chi-nana náhle napadla hrozná myšlenka. "A co když jsou obě dvě...?"

Ritwan ho gestem uklidnil. "Myslím, že Nobrega věnoval všechny svůj čas zdokonalování jedné z nich."

"Takže," řekla Iselin, "teď všechno záleží na tom, která z nich je falešná a která je pravá. I kdyby začal svou práci na původním originálu, po dokončení muselo dojít k mnoha změnám."

"Takže já teď půjdu do haly," odpověděl historik, "a důkladně si prohlédnu hologramy. Pokud budeme mít štěstí, poznám, která z nich to je."

Iselin, která šla s ním nesouhlasně reptala: "To, co chceš dělat, příteli, je zjistit, který padělek dokázal oklamat i Yoritoma a jeho experty... Možná, že by jsme měli raději vyzkoušet něco jiného."

Promítli obě sochy v životní velikosti, pomalu rotující. Obě byly vysoké, přibližně humanoidního tvaru a každá z nich se svým osobitým způsobem usmívala.

Po chvíli soustředěného pozorování Ritwan rozhodně prohlásil: "Tahle je padělek. Postavte laser."

Elektrický generátor blesků byl poskládán a přemístěn před bezpečnostní dveře ještě před tím, než pod pravidelnými úderů zcela povolily. Po obou stranách dveří se přikrčili Iselin a Chi-nan držící své spínače. Ritwan (nejdůležitější součást plánu) stál přímo proti dveřím, oblečený do ohnivzdorného skafandru, s automatickým kladivem před sebou. Dveře se náhle pod jedním úderem protrhly. V jednom okamžiku tam byly, ukrývající za sebou tajemství skladiště, v dalším okamžiku byly odhozeny stranou. Na dlouhou sekundu zavládlo ticho. Poslední dílo Antonia Nobregy stálo v proraženém dveřním rámu, jasně viditelné ve světle lamp na pozadí temných ruin toho, co kdysi bývalo skladištěm této lodi.

Ritwan před sebe pozvedl kladivo, které náhle nebylo těžší než mikrosonda. V tom okamžiku zjistil, jak se cítí lidé, kteří se v souboji postaví opravdovému berserkrovi.

Klidně se usmívající, vysoká socha k němu pokročila. A v tom okamžiku ze strany vyšlehl modrý blesk, tak rychlý, že berserkr neměl šanci uhnout.

O několik hodin později, po zjištění rozsahu a vážnosti škod, byla obě mrtvá těla s úctou, i když bez obřadu zabalena, a byly rovněž posbírány zbytky Nobregova díla, roztrhaného na kusy. Trosky keramického kompozitu už vychladly a daly se přenášet.

Ritwan ostatním slíbil, že jim ukáže, jak vlastně padělek odhalil. Teď k nim přistoupil s úlomkem sochy. "Tohle je ono," řekl.

"Ústa?"

"Ne, ten úsměv. Kdybyste se zabývali uměním éry Federace tolik jako já, viděli by jste to též. Je to úplně jasné. Tenhle úsměv vůbec neodpovídá období Prajapatiho. Je ďábelský a vychytralý. Kdyby byl obličej neporušený, poznali byste to taky. Je škodolibý. Klidný a nenávisťný současně."

Iselin se nedůvěřivě zeptala: "A Nobrega sám to nepoznal? Ani Yoritomo?"

"V době, ve které žili, byl úsměv v pořádku, umělecky výmluvný. Nemohli se posunout v čase dvě století dopředu nebo dozadu, aby měli lepší perspektivu pohledu. Myslím, že pomsta je běžná v každé době, ale umělecké styly se neustále mění."

Chi-nan řekl: "Myslel jsem, že ti napověděl název díla nebo jeho námět."

"Vzpomínka na minulé krivdy? Ne, Prajapati vytvořil, pokud si dobře vzpomínám, něco velmi podobného. Jak jsem řekl, myslím, že pomsta nezná kulturní ani jakékoliv jiné hranice."

Je normální v každém století. Oshogbo, která se jejich diskuse účastnila prostřednictvím interkomu ze své léčebné koupele, se otřásla a zavřela oči. Nezná hranice.

Na nejživější a nejlépe chráněné planetě lidstva si nebyla před invází nepřátel jista ani minulost.

Kovový vrah

Mělo to tvar člověka a mozek elektronického d'ábla.

Spolu s podobnými stroji to bylo nejzdařilejší imitací člověka, jakou kdy berserkr vyrobil. Berserkři, kteří sami o sobě byli vraždicími stroji, měli schopnost vyvíjet a konstruovat. Kdyby však jimi vyrobené napodobeniny mužů a žen někdo blíže zkoumal, odhalil by, že se jedná o obyčejný podvod.

"Napočítali jste jich jen dvacet devět?" zeptal se ostře Dozorce obrany. Připoután popruhy ke svému velitelskému křeslu si prohlížel složenou informační obrazovku. Masivní těleso Země bylo obklopeno nahnědlými obrannými poli. Normální barvu země, vody a vzduchu nebylo vidět.

"Jen dvacet devět." Odpověď přišla z můstku vlajkové lodi spolu s ostrým praskáním elektrických výbojů. Utrápený hlas pokračoval. "A ke všemu je teď víc než jisté, že útok začal s třiceti stroji."

"Kde je tedy ten zbývající?"

Odpověď nepřišla.

Všechna obranná silová pole Země byla stále v pohotovosti, přestože útok byl slabý. Byl to jen pokus o nepatrnou infiltraci a zdálo se, že byl zcela odražen.

Nad hnědými končetinami, které Země svíraly, se vznášela malá skvrnka, ženoucí se po dráze, která ji brzy přivede na dosah vlajkové lodi dozorce obrany. Byla to elektrárna Jedna, zkrocená černá díra. V dobách míru z ní čerpaly téměř polovinu potřebné energie miliardy lidí na celé planetě. Bez dalekohledu byla viditelná jen jako drobné, pomalu plynoucí místní zakřivení světla hvězd.

Přišla další zpráva. "Prohledáváme okolní vesmír a pátráme po chybějícím androidovi, pane."

"Zatraceně, raději byste ho měli brzy najít."

"Pronikající nepřátelský stroj byl naložen kontejnery na třicet berserkrů v lidské podobě, alespoň to tak vypadá podle počítačové analýzy jeho trosek. Musíme předpokládat, že všechny kontejnery byly plné."

Dozorce obrany promluvil polomrtvým hlasem. "Existuje nějaká pravděpodobnost, že by chybějící jednotka mohla proniknout obranou a přistát na povrchu?"

"Ne, pane." Zavládla chvíle ticha. "Tedy, můžu s určitostí prohlásit, že nepřistála v naší době."

"V naší době? Co to vlastně znamená? O čem to tu blábolíte? Jak by mohl... Ach."

Kolem nich se přehnala černá díra. Nebyla doopravdy zkrocená, jak byli lidé pořád ujišťováni, když její kompletní ovládnutí požadovali. Jen více či méně spoutaná do určitých kolejí.

Předpokládáme, s ohledem na místo střetu, že android číslo třicet byl nějakým zásahem sražen do blízkosti energocentrály Jedna. Snadno se pak mohl dostat do černé díry. Podle nejnovějších teorií mohl případně přežít a znovu se objevit ve vesmíru, vyzářen z černé díry jako svůj vlastní hmatatelný obraz v explozi virtuální radiace.

Teorie říkala, že v takovém případě se vynoření objektu musí realizovat v čase před jeho fyzickým vtažením do díry.

Dozorce obrany vydal mrazivým hlasem rozkazy. Ihned se tímto problémem nejvyšší priority začaly zabývat počítače na planetě pod ním, ve Středisku obrany Země. Čím mohl jeden berserkr v lidské podobě uškodit Zemi? Téměř ničím. Ale pro Dozorce obrany a jeho spolupracovníky to byla klíčová otázka. Chrám nedotknutelnosti Země se jediným zásahem zhroutil.

Počítače vydaly první odpověď už po jedenácti minutách.

"Číslo třicet se skutečně dostalo do černé díry, pane. Takový výsledek jsme nemohli dost dobře předvídat my, ani nepřítel. Ale přesto..."

"Jaká je pravděpodobnost, že android se vynořil neporušený?"

"Díky zvláštnímu úhlu, jakým do díry vstoupil, přibližně šedesát devět procent."

"Tak vysoká?!"

"A existuje čtyřiceti devíti procentní pravděpodobnost, že dosáhl někdy v minulosti povrchu Země ve funkčním stavu."

Počítačové analýzy přesto však nabízí i uklidňující zprávy. Nepřátelský android byl programován tak, aby fungoval jako pátá kolona v naší současné společnosti a tam, kde je teď, asi nenadělá mnoho škody..."

"Vaše lebka je myslím naprosto prázdná. Já vám a vašim počítačům povím, kdy se budeme moci cítit alespoň trochu uklidnění. Zatím mi dejte více údajů."

Další zpráva z povrchu planety přišla až za dvacet minut.

"Existuje devadesáti osmi procentní pravděpodobnost, že pokud k přistání androida došlo, stalo se tak v okruhu sta kilometrů kolem průsečíku padesáti jedna stupňů a jedenácti minut severní šířky a nula stupňů a sedmi minut západní délky."

"V které době?"

"S devadesáti osmi procentní pravděpodobností k tomu došlo 1. ledna 1880 křesťanské éry, plus nebo minus jeden standardní rok."

Na obrazovce ve vlajkové lodi Dozorce obrany Země se objevil velký ostrov zahalený šedivými mraky.

"Jaká akce je navrhována?"

Odpověď na tuto otázku trvala Středisku obrany Země devadesát minut.

První dva dobrovolníci zahynuli při pokusu o start ještě před tím, než mohla být metoda vylepšena natolik, aby byla určitá šance na přežití. Když byl ke startu připraven třetí muž, byl odvolán k soukromému pohovoru s Dozorcem obrany.

Dozorci si ho prohlíželi od hlavy k patě. Zaznamenal podivný oděv, nezvyklý účes a všechno ostatní, co k tomu patřilo. Neptal se, zda je dobrovolník připraven, ale začal otevřeně hovořit. "Teď už je povrženo, že v případě vašeho selhání nebo i vítězství se už nikdy nebudete moci vrátit zpět do našeho času."

"Ano pane. Tuhle variantu jsem očekával."

"Výborně." Dozorci si prohlíželi data, která se před ním objevila. "Dosud přesně nevíme, jak je nepřítel vyzbrojen. Bude to něco nenápadného, určeného pro sabotáže v naší době. Kromě toho budete samozřejmě čelit nadlidské fyzické síle a rychlosti. Jinak může být vyzbrojen hypnotickými paprsky, které musíme brát do úvahy. Těmi by mohl zničit jakoukoliv lidskou společnost. Může mít též rozptylové bomby, určené ke zničení našich obranných počítačů. Je tu též možnost biologických zbraní. Máte svou lékárničku? Aha, už vidím. A pochopitelně vždycky tu je možnost, že má něco úplně nového."

"Ano pane." Dobrovolník vypadal tak připraveně, jak to jenom šlo. Dozorci obrany k němu přistoupili a rozevřeli náruč v rituálním objetí na rozloučenou.

Setřepal londýnský déšť a z kapsičky vytáhl těžké hodinky na řetízku, jako by chtěl zkontrolovat čas. Stál na chodníku před divadlem a vypadalo to, že čeká na přítele. Přístroj v jeho ruce kromě běžného tikání též pulzoval tichou vibrací a tento signál nyní nabyl podobu, která signalizovala, že nepřítel je velmi blízko. Byl v okruhu asi padesáti metrů.

Na plakátě před divadlem stálo:

VYLEPŠENÝ AUTOMATICKÝ HRÁČ ŠACHU ZÁZRAK TOHOTO STOLETÍ POD NOVÝM VEDENÍM

"Základním problémem, sire," prohlásil jeden z poblíž stojících mužů, "není, zda je možné, aby byl postaven stroj, který by zvítězil v šachové partii, ale zda je vůbec možné sestavit stroj, který by šachy alespoň hrál."

Ne, to není základní problém, sire, pomyslel si vyslanec z budoucnosti. Ale můžete být rád, že tomu ještě věříte.

Koupil si lístek, vešel dovnitř a usedl. Když se shromáždilo dostatečně velké publikum, vystoupil na pódium malý muž a přednesl krátkou přednášku. Muž byl oblečen ve fraku, ale bylo na něm, i přes jeho výmluvnost a pokusy o žerty, stále něco násilnického a děsivého.

Konečně se objevil samotný automatický hráč. Byl to stůl připomínající box, za kterým seděla postava. Celá sestava byla na kolečkách a asistenti ji přivezli doprostřed pódia. Postava představovala velkého muže v tureckém oděvu. Byl to zcela jistě nějaký manekýn nebo krejčovská figurína. Zvolna se pohupovala podle pohybů jedoucího stolu, ke kterému bylo její křeslo přimontováno. Teď agent pocítil zvýšené vibrace svých hodinek i bez toho, že by na ně sahal. Mužik ve fraku řekl další vtip, zasmál se mu a potom z několika šachových hráčů, kteří se mu z publika přihlásili, vybral jednoho, který měl automatu čelit. Vyzyvatel se vzápětí objevil na pódium, kde již byly na šachovnici, připevněné k pohyblivému stolu, postaveny figurky. Dvířka v přední části stolu byla otevřena, aby bylo vidět, že box neskrývá nic jiného než stroj.

Agent si všiml, že na tomto stole nehoří žádné svíčky, jak tomu bylo u Maelzelova šachového automatu před několika desetiletími. Maelzelův stroj byl pochopitelně podvod. Svíčky na jeho stole hořely proto, aby zamaskovaly pach vosku, který se šířil z vnitřku bedny, kde se mezi soukolími figuríny skrýval člověk. Rok, ve kterém agent přiletěl, však rovněž neznal elektrické světlo, alespoň tedy ne tak malé a přenosné, aby se dalo do boxu pod stolem ukrýt. Vzhledem k tomu, že tento vyzyvatel seděl mnohem blíž u automatického hráče, než jak tomu bylo u Maelzela zdálo se, že v boxu se nemohl skrývat žádný živý člověk.

Potom tedy...

Kdyby se teď agent v hledišti postavil, mohl by ho hned teď čistě zasáhnout. Má ale mířit na postavu nebo na box? A dosud si nebyl jist, jak je berserkr vyzbrojen. A kdo by ho potom zastavil, pokud by on při pokusu selhal? Android se už určitě naučil v Londýně devatenáctého století přežít. Pravděpodobně už někoho zabil, aby udržel své inkognito.

Určitě však zabíjel nějakým novým způsobem.

Ne, teď když nepřítele objevil, musí si všechno důkladně naplánovat a být trpělivý. Hluboce zamýšlen opustil na konci představení uprostřed davu divadlo a pěšky se vydal k bytu, který si pronajal na Baker Street. Menší problémy při průletu Černou dírou ho stály část jeho výbavy, včetně většiny falešných peněz. Nebyl čas, aby si nějaké peníze sám vydělal, takže se nacházel v tíživých finančních podmínkách.

Musí si to všechno naplánovat. Domníval se teď, že by se měl spíše zaměřit na toho děsivého malého muže ve fraku.

Ten by měl v první řadě vědět, že si zahrává s ohněm. Snad by se k němu mohl přiblížit pod záminkou...

Z hodinek v jeho kapse náhle zaznělo klepání. Byl to zcela odlišný signál od všech předchozích, které z tohoto přístroje vycházely. Znamenal, že nepřítel jeho detektor odhalil. Android se teď tímto signálem řídil a hledal jeho zdroj.

Na agentově tváři se začaly mísit kapky deště a potu. Rozběhl se pryč. Musel být objeven už v divadle, i když tam ho asi berserkr nemohl v davu lidí přesně lokalizovat. Vyhnul se všem drožkám, čtyřkolkám a omnibusům. Brzy z Oxford Street odbočil do ulice ve které bydlel a zvolnil tempo. Ten krátký úsek, který po Baker Street musel urazit, překonal pouze rychlou chůzí. Nemohl ani zrádné hodinky zahodit, protože bez nich by nepřítele nenašel. Ale neodvážil se ani nechat si je u sebe.

Když agent vrazil do obývacího pokoje, jeho spolubydlicí vzhledl se svým obvyklým, poněkud bezvýrazným, úsměvem. Vybaloval právě knihy z velké bedny a ukládal je do polic knihovny.

"Poslouchej," začal agent se směsí úlevy a naléhavosti v hlase. "Děje se něco dost důležitého. Zjistil jsem, že musím hned vyřídit dvě záležitosti. Mohl bych tě jednou z nich pověřit?"

Úkol, který si agent ponechal pro sebe, byl jednoduchý. Přešel na druhou stranu ulice a tam, ve dveřích do Camden House, se přikrčil a snažil se dýchat potichu. Když se o tři minuty později ze směru od Oxford Street přiblížila vysoká postava, která, jak předpokládal, patřila berserkrovi, zcela znehybněl. Android měl cylindr stažený hluboko do obličeje, jehož nižší části byly omotány obvazem. Přímou proti němu se zastavil a zdálo se, že se dívá na své hodinky. Potom se obrátil ke dveřím a zazvonil. Kdyby si agent mohl být naprosto jistý, že to je jeho cíl, mohl by ho zastřelit do zad. Ale bez svých hodinek si jistý být nemohl. Musel by se k němu osobně přiblížit.

Po krátkém dohadování s domovnicí byl návštěvník vpuštěn. Agent počkal ještě další dvě minuty. Potom se zhluboka nadechl, sebral veškerou odvahu a vydal se přes ulici.

Ta věc stála osamoceně u okna a když vstoupil do místnosti, otočila se k němu. Teď už si byl jistý. Oči, které vykukovaly nad obvazem, sice nepatřily Turkovi, ale nebyly to ani lidské oči.

Bílá bandáž na obličeji změkčila jeho drsný hlas. "Vy jste ten doktor?"

"Aha, vy asi hledáte druhého podnájemníka." Agent vrhl bezstarostný pohled ke stolu, do kterého zamkl své hodinky.

Na jeho povrchu teď bylo rozházeno několik papírů, které nesly jméno jeho spolubydlicího. "Jak vidíte, momentálně zde není, ale můžeme ho brzy očekávat. Vy jste myslím jeho pacient?"

Android řekl svým nepřirozeným hlasem, "Byl jsem na něj odkázán. Zdá se, že doktor a já sdílíme určitý společný původ. Proto mi ta dobrá paní domácí dovolila, abych tu na něj počkal. Doufám, že má přítomnost vás nijak neomezuje."

"Zatím určitě ne. Prosím posadte se, pane...?"

Jaké jméno by si berserk dal, to už se agent nikdy nedozvěděl. Dole u dveří zacinkal zvonek a přerušil konverzaci. Zaslechl, jak služebná otevírá dveře a za několik okamžiků již jeho spolubydlicí spěchal po schodech. Smrtonosný stroj vyndal z kapsy malý předmět a udělal krok stranou, aby získal přímý výhled na dveře, který mu dosud agent blokoval. Ten se otočil zády k nepříteli, jako kdyby chtěl přivítat muže, který vstoupí. Z kapsy vyndal dýmku, která kromě kouření sloužila ještě jednomu účelu. Potom otočil hlavu a ze skrytu pod levým podpaždím vypálil na berserkra. Na člověka byl nepřítel nepochopitelně rychlý, ale na androida naopak neobratný a pomalý. Byl stvořen pro napodobování, ne pro souboje. Jejich zbraně tedy vystřelily ve stejném okamžiku.

Strojem otfřasla exploze a zcela ho zničila. Byla silná, ale tichá a soustředila se jen na malý prostor.

Agent byl též zasažen. Zapotácel se a jeho poslední jasnou myšlenkou bylo, jakou zbraň na něj vlastně nepřítel použil. Byl to hypnotický zářič, který uměl během sekundy vymazat záznamy v lidském mozku. Pak už nedokázal myslet vůbec. Slabě vnímal, že klečí na koleně a že na prahu pokoje se objevil jeho spolubydlicí, který se hned ve dveřích zarazil v němém úžasu.

Konečně se zase mohl hýbat. Otřeseně zastrčil dýmku zpět do kapsy. Zničené torzo nepřitele se téměř celé vypařilo. Musel mít zabudován autodestrukční zařízení, které v případě těžkého poškození stroj zcela zničilo, aby lidé nemohli odhalit jeho tajemství. Zbývala z něj jen trocha těžkých kovových par, které zvolna stoupaly ven otevřeným oknem a mísily se s hustou mlhou.

Muž, který dosud stál poblíž dveří, musel zvednout ruku a opřít se o zeď. "Klenotník... tvé hodinky neměl," zamumlal omámeně.

Zvítězil jsem, pomyslel si agent tupě. Byla to neradostná myšlenka, protože spolu s ní si uvědomil cenu za svůj úspěch. Alespoň tři čtvrtiny jeho intelektu během sekundy nenávratně zmizely. Dokonalé propojení jeho mozkových buněk bylo rozptýleno. Ne. Nebylo rozptýleno. Zářič přeskupil původní propojení neuronů v mozku na mnohem nižší vývojovou úroveň... Jeho šedé oči dostávaly nový, stupidní výraz.

"To, že jsi mě poslal pro své hodinky, byl zcela jasný trik." Hlas jeho spolubydlicího byl náhle mrazivý, mnohem jistější než předtím. "Takže, pokud tomu rozumím, tvůj stůl byl vypáčen někým, kdo si myslel, že je můj." Tón jeho hlasu trochu změkkl. "No tak, příteli, budu tě brát za duševně normálního. Tvé tajemství, pokud je počestné, bude v bezpečí. Je ale jasné, že nejseš tím, za koho se vydáváš."

Agent se pracně postavil na nohy, prohrábl si své světlé vlasy a zoufale se pokoušel přemýšlet. "Jak... Jak to víš?"

"To je přece prosté!" odsekl vysoký muž.

Strach z berserků se šířil po celé Galaxii. Dokonce i na planetách dosud nedotčených přímým útokem byli lidé, kteří měli pocit, že dýchají temnotu, která je vnitřně rozkládá. Na každé z nich se našel člověk, který s obavami hleděl na noční oblohu. Na všech pak žili lidé, posedlí stíny smrti.

A tak jsem se dotknul mysli, jejíž duše byla mrtvá...

Patron umění

Po několika hodinách práce Herron pocítil, že má hlad. Udělal si tedy přestávku a prohlížel si dílo, na kterém pracoval. Dokázal si živě představit jednoho z patolizalských kritiků, jak ho chválí: Velké plátno s nesouhlasnými a drsnými liniemi, planoucí smyslem všepohlcující hrozby! Tentokrát, pomyslel si Herron, by tento kritik pochválil něco opravdu dobrého.

Odvrátil se od svého malířského stojanu a všiml si, že jeho věznitel se potichu přiblížil a stál kousek za ním, jako nějaký obyčejný lidský čumil.

Musel se zasmát. "Předpokládám, že máš nějaký idiotský návrh?"

Stroj, vzdáleně svým tvarem připomínající člověka, nic neřekl, i když měl v místech, kde by mohl být obličej namontováno něco jako reproduktor. Herron pokrčil rameny, obešel ho a zamířil do kuchyňky. Jeho loď byla od Země vzdálena jen několik hodin letu podprostorem, když na ni zaútočil berserkr a obsadil ji. A její jediný pasažér, Piers Herron, dosud neměl čas si ho ani pořádně prohlédnout.

Místo, kam došel, bylo mnohem víc než kuchyň. Bylo to místo, kde si mohly nad šálkem čaje posedět rádobyznalkyně umění, unavené prohlížením obrazů. Kosmická loď Frans Hals byla postavena jako mobilní muzeum. V dobách, kdy kolem Slunce přibývalo potyček s berserkry, rozhodl ministr kultury, že pozemské umělecké poklady budou bezpečnější na Tau Epsilon. Frans Hals se na takovou misi výborně hodila, byla pro převoz uměleckých děl přímo konstruována. Od vchodu do kuchyňky si Herron všiml, že dveře do místnosti posádky byly vyraženy, nešel se tam však podívat. Ne že by ho to nějak obtěžovalo. Byl lhostejný ke strachu stejně jako k většině jiných lidských věcí. Byla tam dvoučlená posádka Frans, nebo alespoň to, co z nich zbylo, když se pokoušeli bojovat s výsadkáři berserkra. Určitě dali přednost smrti před zajetím.

Herron nedával přednost ničemu. Teď však byl, možná s výjimkou nějakých bakterií, jediným živým tvorem v okruhu poloviny světelného roku. A byl potěšen zjištěním, že ho tato situace nijak neděsí. Rostoucí únava ze života u něj nebyla jen pózou.

Jeho kovový věznitel ho do kuchyňky následoval a pozoroval, jak si připravuje nádobí.

"Pořád žádné návrhy?" zeptal se ho Herron. "Možná, že jsi chytřejší, než jsem si myslel."

"Jsem to, co lidé nazývají berserkr," vypískla ta věc náhle podivně znějícím hlasem. "Obsadil jsem tvou loď a mluvím k tobě prostřednictvím toho malého stroje, který vidíš před sebou. Rozumíš tomu?"

"Chápu to tak, jak potřebuji." Herron ještě neviděl berserkra jako takového, ale věděl, že se určitě pohybuje ve vzdálenosti několika stovek nebo tisíců kilometrů kolem jeho lodi. Kapitán Hanus se mu zoufale snažil uniknout.

Zavedl Frans do oblaku temné mlhoviny, kde se žádná loď nemohla pohybovat nadsvětelnou rychlostí, kde výhoda rychlejšího pohybu náležela tomu menšímu.

Honička se odehrávala při rychlosti tisíce kilometrů za sekundu. Berserkr nemohl při své velikosti dost dobře kličkovat mezi meteority a shluky plynu, zatímco počítačem řízený radar Frans jí umožňoval rychlý pohyb. Berserkr za ní však vyslal svůj vlastní výsadkový člun, proti kterému už neozbrojená Frans neměla šanci.

Na kuchyňském stole již byly naskládány talíře teplého jídla i studených specialit. Herron vyběhl robota. "Dáš si se mnou?"

"Nepotřebuji organickou stravu."

Herron se s povzdechem usadil. "Nakonec," řekl stroji, "zjistíš, že nedostatek humoru je stejně bezvýznamný jako smích. Počkej a uvidíš, že mám pravdu." Začal jíst a zjistil, že vlastně není tak hladový, jak si myslel. Jeho tělo se evidentně stále bálo smrti. To ho trochu překvapilo.

"Fungoval jsi běžně při řízení této lodi?" zeptal se stroj.

"Ne," odpověděl a přinutil se žvýkat a polykat. "V mačkání tlačítek se příliš nevyznám."

Herron stále trpěl výčitkami za zvláštní věc, která se mu přihodila. Několik minut před přistáním berserkrova člunu přispěchal z můstku kapitán Hanus, popadl Herrona a vlekl ho spěšně kolem uskladněných uměleckých pokladů.

"Herrone, poslouchejte, když se nám to nepodaří, vidíte tohle?" Otevřel dvojitý příklop na zádi a ukázal na něco, co připomínalo krátký, těsný tunel o průměru veliké okapové roury. "Normální záchranný člun by asi neunikl, ale tenhle nejspíš ano."

"Počkáte na druhého důstojníka, kapitáne, nebo odletíte hned?"

"Hlupáku, je tam místo jen pro jednoho a já to nejsem."

"Vy chcete zachránit mě? Kapitáne, cítím se tím dotčen!" Herron se srdečně zasmál. "Ale nemusíte se nijak rozčilovat."

"Vy idote. Můžu vám věřit?" Hanus se vsoukal do člunu a nastavoval něco na řídicím pultu. Potom opět vylezl, ve tváři pohled šilence. "Poslouchejte. Podívejte se sem. To je tlačítko aktivátoru. Všechno jsem nastavil, takže člun by měl odstartovat v původním směru a začít vysílat nouzové signály. Je velká naděje, že je někdo zachytí. Všechno je připraveno, stačí jen stisknout aktivátor..."

V tom okamžiku zaútočil výsadkový modul berserkra. Trupem lodi se šířil hluk, jako by se na něj zřítila hora. Vzápětí selhala světla a umělá gravitace, která se však za několik okamžiků náhle opět obnovila. Piers Herron byl sražen stranou, knokautován na solar. Spatřil kapitána, jak se znovu staví na nohy a pohybuje se jako omámený. Zavřel opět příklop člunu a odpočátek se zpět na můstek.

"Proč jsi zde?" otázal se berserkr Herrona.

Ten odložil plnou vidličku jídla, na kterou už nějakou dobu nepřítomně zíral. Před odpovědí na tuhle otázku nemusel váhat. "Viš co to je Ministerstvo kultury? Jsou to blázni, kteří se starají dole na Zemi o umění. Někteří z nich, stejně jako jiní cvoci, si myslí, že jsem velký malíř. Uctívají mě. Když jsem jim řekl, že chci Zemi opustit na této lodi, tak mi to umožnili."

"Chtěl jsem odletět, protože všechno, co bylo opravdu cenné, bylo ze Země stěhováno pryč. Většina těch věcí je na této lodi. To, co na planetě zůstalo, je jen hejno zvířat, dýchajících a umírajících, bojujících..."

"Proč ses nesnažil ukrýt nebo bojovat, když na palubu tvé lodi vstoupili mí výsadkáři?"

"Protože by to nemělo žádný smysl."

Když vítězná berserkrova posádka prošla přechodovou komorou, stavěl si zrovna Herron svůj malířský stojan v místech, kde měla být malá výstavní hala. Na okamžik svou činnost přerušil a pohlédl na nezanedbatelné hosty. Jeden ze strojů, ten, který vedle něho teď stál, ho hlídal a pozoroval, zatímco ostatní se vydaly k ubikaci posádky.

"Herrone!" zazněl výkřik z interkomu. "Pokus se o to, prosím! Viš přece, co máš dělat!" Potom následovaly nadávky,

střelba a zvonění kovu.

Co dělat, kapitáne? Šok z událostí a perspektiva hrozící smrti nějak zamíchaly životem Pierse Herrona. Se zájmem pohlédl na cizí linie a tvary kovového vetřelce. Mráz hlubin vesmíru sálal z jeho pancíře dokonce i tady, uvnitř lodi. Potom se od něj odvrátil a začal berserkra malovat, pokoušeje se zachytit nikoliv vnější tvar, který nikdy neviděl, ale své pocity z jeho podstaty. Cítil mrtvý, necitlivý pohled kamer, které se zavrtávaly do jeho zad. Tento pocit byl dokonce částečně i příjemný, jako záře studeného jarního slunce.

"Co má smysl?" zeptal se stroj Herrona. Stál nad ním v kuchyňce a pozoroval, jak se pokouší jíst.

Odfňknul. "Řekni mi to ty."

Vzal ho doslova. "Sloužit tomu, co lidé nazývají smrt. Ničit Život je dobré."

Herron odhodil téměř plný talíř do otvoru odpadní šachty a postavil se. "Máš téměř pravdu v tom, že život je bezcenný. Ale i kdyby jsi náhodou měl zcela pravdu, proč to brát tak zaniceně? Co je tak chvályhodného na smrti?"

Tyto myšlenky jeho samotného překvapily, stejně jako před několika okamžiky pocit hladu.

"Mám úplnou pravdu," řekl stroj.

Herron se zarazil, jako kdyby přemýšlel, i když jeho mysl byla zcela prázdná. "Ne," řekl nakonec a čekal na útok.

"Proč si myslíš, že nemám pravdu?" otázal se berserkr.

"Ukážu ti to." Vedl ho ven z kuchyňky. Jeho dlaně se potily a v ústech měl sucho. Proč už ho ta zatracená věc dávno nezabila?

Obrazy visely v mnoha řadách, jeden vedle druhého. Na lodi bylo pro klasické zavěšení obrazů málo místa a tohoto privilegia se dostalo jen několika z nich. Herron konečně našel zásuvku, kterou hledal, a otevřel ji tak, že portrét uvnitř se rozhoupal. Na jeho povrch dopadlo světlo a bohaté barvy pod tvrzeným sklem z dvacátého století obživly.

"V tomto se mylíš," řekl Herron.

Berserkrův skener studoval portrét alespoň patnáct sekund. "Vysvětlí, co mi to tu ukazuješ," řekl.

"Klaním se ti," odpověděl Herron a učinil tak. "Připouštíš svou neznalost! Dokonce jsi i položil inteligentní otázku.

Nejdříve mi ale řekni, co vlastně vidíš."

"Vidím zobrazení jednotky Života. Její třetí rozměr je v porovnání s dalšími dvěma zanedbatelný. Obraz je zabalen do ochranné vrstvy, průhledné pro vlnové délky světla, používané lidským zrakem. Zobrazená jednotka Života je, nebo byla dospělý muž, nepoškozený a plně funkční, oblečený způsobem, jaký jsem dosud neviděl. Před sebou drží něco, co považuji za součást jeho oděvu..."

"Díváš se na muže s rukavicí," přerušil ho Herron, unavený touto krutou hrou. "Tak se ten obraz jmenuje - Muž s rukavicí. Co na něj teď říkáš?"

Stroj se na dvacet sekund odmlčel. "Je to pokus o velebení Života, aby se mohlo říct, že je dobrý?"

Při pohledu na více než tisíc let staré dílo malíře Tiziana začal Herron přemýšlet o své poslední práci tak, že berserkrovu otázku ani neslyšel.

"Teď mi řekni, co to znamená," řekl stroj nevýrazně.

Herron však bezeslova odešel a zanechal zásuvku otevřenou.

Berserkrova hlásná trouba kráčela vedle něj. "Řekni mi co to znamená, nebo budeš potrestán."

"Když mě necháš přemýšlet, tak ti to budu moc vysvětlit." Ale Herronův žaludek se při představě trestu zvednul, jako kdyby se bál bolesti víc než smrti. Herron svým žaludkem začal opovrhovat.

Jeho kroky ho zavedly zpět k malířskému stojanu. Při pohledu na nesouhlasné a drsné linie, které se mu ještě před několika minutami líbily teď zjistil, že jsou stejně odporné jako vše ostatní, co se v minulých letech snažil malovat.

Berserkr se zeptal: "Co jsi to tu vyrobil?"

Herron zvedl štětec, který zapomněl očistit, a popuzeně ho utíral. "To je můj pokus zobrazit tvou podstatu, zajmout ji pomocí barev a plátna, tak jak jsi to viděl u těch předchozích obrazů." Mávl rukou směrem ke skladu. "Můj pokus, jako většinou, selhal."

Zavládla další pauza, jejíž délku se Herron ani nepokoušel odhadnout.

"Pokus o mou chválu?"

Herron zlomil zničený štětec a hodil ho na podlahu. "Můžeš to nazývat jak chceš."

Tentokrát se stroj odmlčel jen na okamžik. Nakonec však nepromluvil. Otočil se a odešel k přechodové komoře. Někteří z jeho kovových společníků ho následovali. Za několik okamžiků odtud zaslechl zvuky, jako by do sebe bušil těžký kov. Zdálo se, že výslech je u konce.

Herronovy myšlenky se toulaly všude možné, kromě jeho vlastní práce nebo osudu. Vrátily se opět k tomu, co mu Hanus před svou smrtí ukazoval. Řekl, že to není pravý záchranný člun, ale jednu osobu by mohl odvézt. Jediné, co se muselo udělat, bylo stisknout tlačítko aktivátoru.

Vydal se s úsměvem na zád lodi. Uvědomil si, že pokud je berserkr tak bezstarostný, mohl by mu možná uniknout.

Kam uniknout? Už by asi nikdy nemaloval, i kdyby mohl. Všechno, na čem mu opravdu záleželo, bylo zde a na dalších lodích, které ze Země odstartovaly.

Vrátil se zpět do skladiště a ze zásuvky vyndal Tiziánův obraz. Opatrně ho začal přenášet. Konečně ve svém promarněném životě udělá jednu užitečnou věc.

Obraz byl obalen masivním neprůstřelným sklem, ale snad se do záchranného modulu vejde.

Herronovi neustále vrtala v hlavě kapitánova aktivita kolem malého člunu a jeho poslední slova. Nezdálo se, že by se Hanus nějak strachoval o Herronův osud, spíše mluvil o tom, že mu věří...

Poblíž zádi, mimo dohled nepřátel, právě když míjel hromadu do beden zabalených a upevněných soch, zaslechl nějaký zvuk, který zněl jako slabé klepání.

Trvalo mu několik minut, než našel a otevřel ten správný box. Když zvednul víko s polstrováním, posadila se v bedně neznámá dívka oblečená do overalu, s vlasy rozčuchanými, jako by jí vstávaly hrůzou.

"Už jsou pryč?" Zarývala si nehty pod kůži, až začala krváčet. Když hned neodpověděl, opakovala otázku ječivým hlasem stále dokola.

"Ty stroje tu ještě jsou," řekl nakonec.

Třesouce se strachem vylezla z bedny. "Kde je Gus? Zajaly ho?"

"Gus?" Teď už tomu pomalu začínal rozumět.

"Gus Hanus, kapitán. My jsme... On se pokoušel mě zachránit, odvézt mě ze Země."

"Jsem si zcela jist, že je mrtev," řekl Herron. "Bojoval s těmi vetřelci."

Zakryla si polekaně ústa krvácejícími prsty. "Oni nás taky zabijí! Nebo třeba i něco horšího! Co budeme dělat?"

"Nemusíš za svého milence tolik truchlit," řekl. Ale zdálo se, že ho dívka neposlouchá. Její vyplašené oči vyhlížely zpět ke vchodu, odkud očekávala útok. "Pomoz mi s tím obrazem," řekl jí klidně. "Podrž mi dveře."

Poslouchala jako v tranzu aniž by se zeptala, co vlastně dělá.

"Gus říkal, že tu bude záchranný člun," mumlala si. "Pokud by mě chtěl propašovat dolů na Tau Epsilon, musel by použít speciální modul..." Zmlkla a zírala na Herrona v obavách, že ji slyšel a že jí půjde člun ukrást. O což se skutečně pokoušel.

Když měl obraz konečně na zádi, zastavil se. Dlouze na Muže s rukavicí pohlédl, avšak jediné, co dokázal vnímat bylo, že jeho prsty na obnažené ruce vůbec nekrvácí.

Herron uchopil chvějící se dívku za ruku a strčil ji do malého záchranného modulu. Schumlala se tam omámená strachem. Nevypadala vůbec hezky. Zajímalo ho, co na ní vlastně Hanus viděl.

"Je tu místo jen pro jednoho," řekl a ona ještě více ucouvla a vycenila zuby, jako kdyby se bála, že ji odtamtud chce znovu vytáhnout. "Jakmile zavřu příklop, stiskneš tento knoflík. Je to aktivátor. Rozumíš tomu?"

Tohle pochopila hned. Přirazil tedy dvojité příklop a čekal. Za necelé tři sekundy se ozval dunivý kovový zvuk, který, jak předpokládal, znamenal, že člun odstartoval.

Poblíž bylo malé pozorovací stanoviště s vypouklým oknem. Herron pohlédl ven a pozoroval hvězdy, mizející za temným oblakem mlhoviny. Za okamžik zahlédl za mračnem též černého, zakulaceného berserkra, velkého jak hora. Nezdálo se, že by si všiml malého modulu, který se rychle vzdaloval. Jeho výsadečkový člun se vznášel poblíž Frans, ale žádný z jeho robotů nebyl v dohledu.

Pohlédl znovu na Muže s rukavicí a opět ho začal přesunovat, tentokrát ke svému malířskému stojanu. Nesouhlasné linie jeho vlastního díla se mu teď zdály více než odporné, ale rozhodl se, že je vylepší.

Nestihl toho moc udělat, když se opět objevil jeho věznitel. Dunění kovu od přechodové komory ustalo. Herron opatrně oťel svůj štětec a odložil ho. Kývl k portrétu berserkra. "Když zničíte všechno ostatní, uchovejte alespoň tuto malbu. Předějte ji těm, kdo vás stvořili, zaslouží si to."

Berserkrův hlas vypísl. "Proč si myslíš, že obrazy zničím? I když oslavují Život, jsou to samy o sobě mrtvé věci, takže jsou ve své podstatě dobré."

Herron se náhle cítil příliš unavený a vylekaný, než aby něco říkal. Tupě se díval do kamer stroje, ve kterých viděl blikat malé plamínky, které kopírovaly jako nějaké indikátory detektoru lži jeho dech a puls.

"Tvá mysl je rozdělena," řekl stroj. "Ale její větší částí mě oslavuješ. Opravil jsem tvou loď a nastavil kurs. Propouštím tě, abys mohl ostatním jednotkám Života vysvětlit, co je dobré."

Herron se nezmohl ani na slovo. Jen tam stál a zíral za ním. Dupot kovových končetin se vzdaloval a potom naposledy zaduněl plášť lodě.

Teprve po nějaké době si uvědomil, že je živý a svobodný.

Nejprve od dotyku s mrtvými těly ucukl, ale potom je přece jen dopravil do mrazicího boxu. Neměl nejmenší důvod, aby si myslel, že byli oba věřící. Vyhledal však patřičnou knihu a přečetl pohřební řeč muslimů, křesťanů a židů.

Potom sebral z podlahy nepoškozenou zbraň a začal prohledávat loď, posedlý náhlou představou, že tu mohl zůstat nějaký nepřátelský stroj. Zastavil se jen, aby strhl tu odpornost z malířského stojanu. Potom pokračoval až na samou záď lodi. Tam zůstal stát a díval se směrem, kde, jak předpokládal, by měl teď být berserkr.

"Čert tě vem, já se můžu změnit!" vykřikl k zaoblené zádi. Jeho hlas se náhle zlomil. "Můžu začít malovat znovu. Já ti ukážu... Můžu se změnit. Jsem živý."